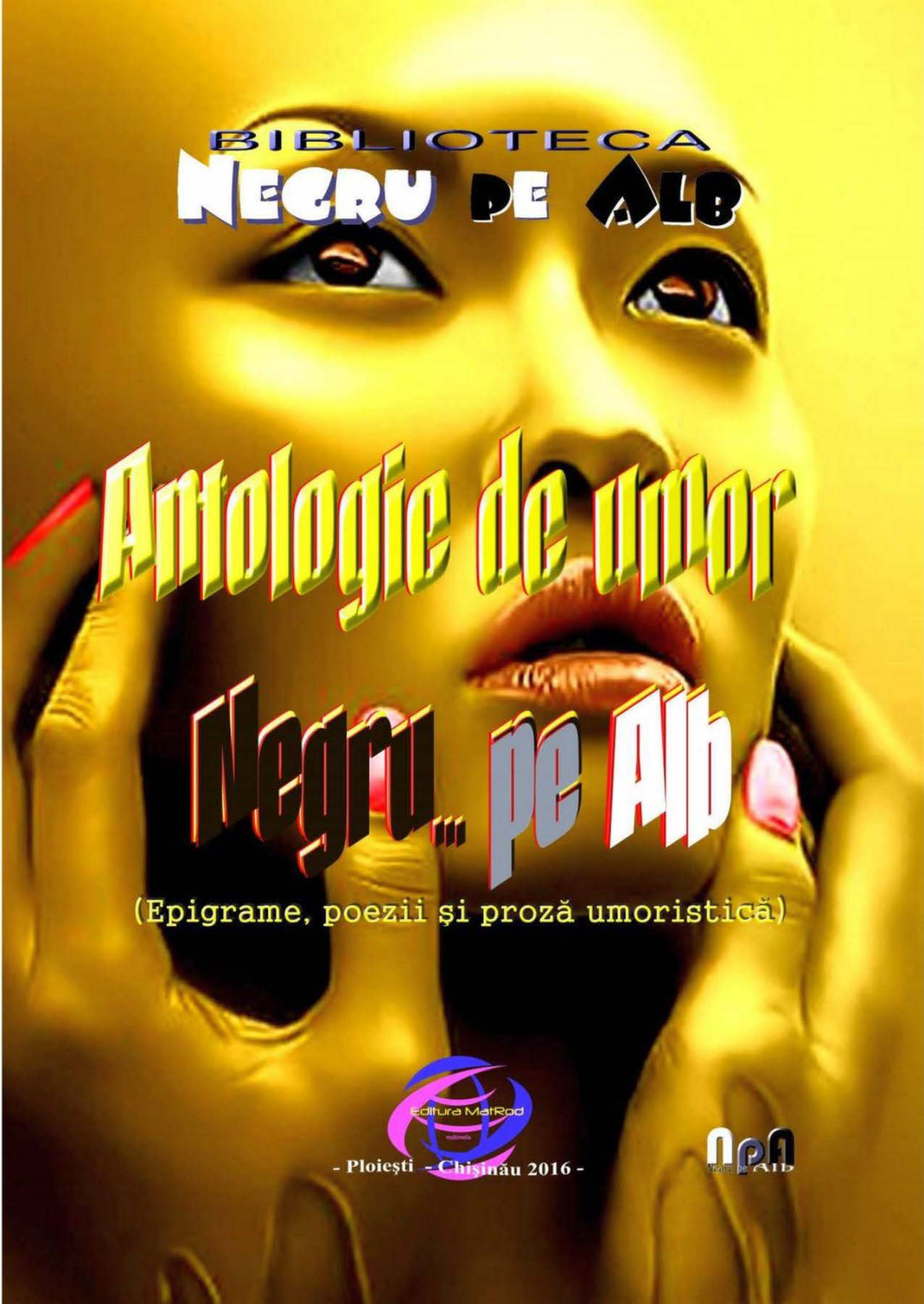
BIBLIOTECA
NEGRU PE ALB
Antologie de umor
Negru... pe Alb
(Epigrame, poezii şi proză umoristică)
Editura MatRad
- Ploieşti - Chişinău 2016 -
NPA
Negru pe Alb

Editura MatRod
multimedia

~ Negru pe alb ~ Cartelul cuvânt
creator: Elena

Biblioteca „Negru pe Alb”

ANTOLOGIE DE UMOR NEGRU... PE ALB

(epigrame, poezii şi proză umoristică)

coordonator: Elena Vornicescu
lector, antolog: Constantin Bidulescu
corector: Constantin Bidulescu
tehnoredactor: Ioan Muntean
coperţi: Matei Ioaniţiu (*prelucrare foto web*)
ilustrare: Rodica Bogdan (*prelucrare foto web*)

Ediţie apărută şi îngrijită sub coordonarea administraţiei reţelei Negru pe Alb (negrupealb.ning.com)
Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin reţelei Negru pe Alb.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Antologie de umor Negru... pe Alb (epigrame, poezii şi proză unoristică) – Iaşi: StudIS, 2016

ISBN

821.135.1-822

Tipărit la Editura StudIs – Iaşi

Tel. 0232.217.754
Mobil: 0745.263.620

BIBLIOTECA

NEGRU PE ALB

Antologie de umor

Negru... pe Alb

(Epigrame, poezii şi proză umoristică)

Ploieşti – Chişinău 2016

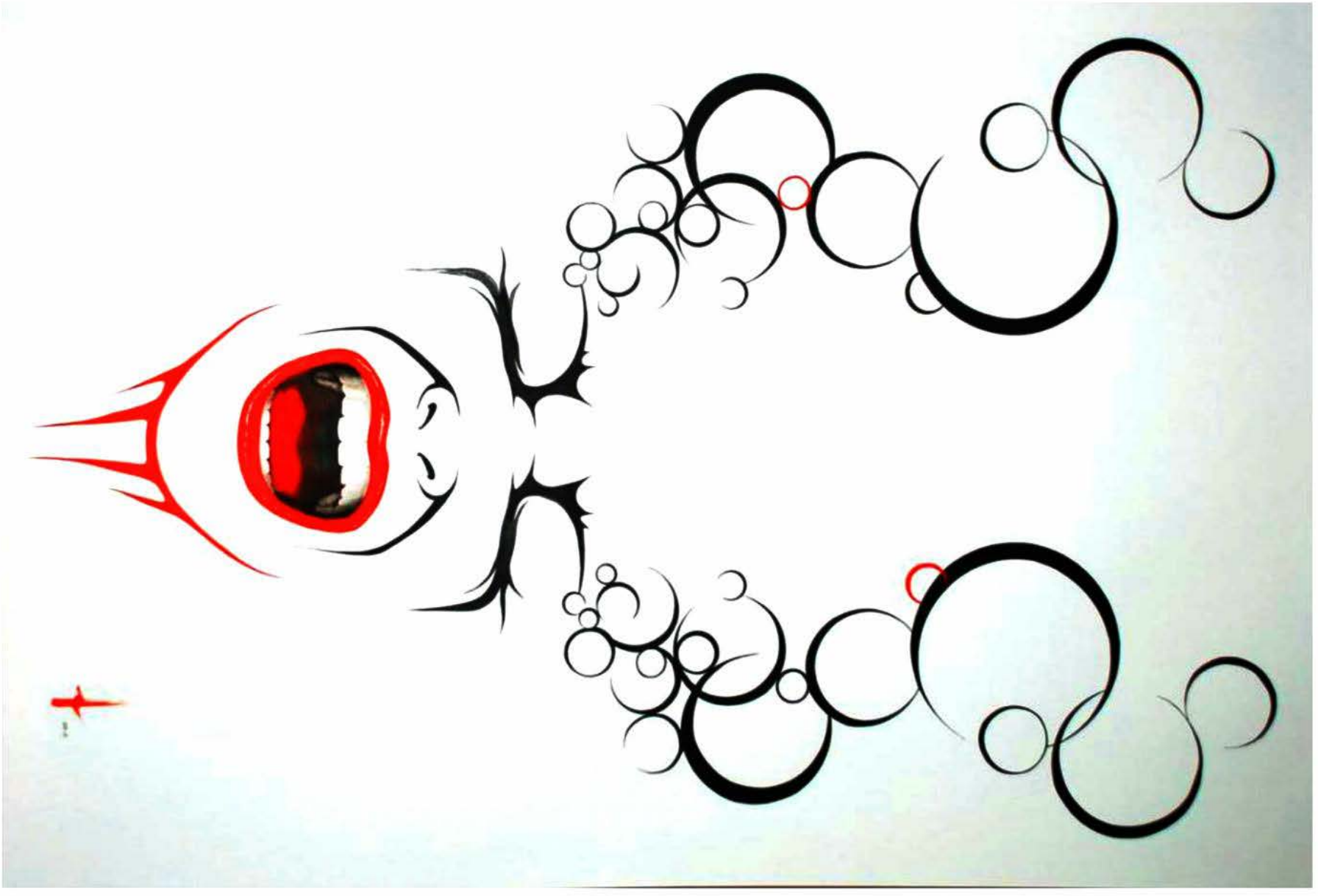

Umorul la români

Limba noastră-i o comoară,
Fala-ntregului popor,
Este dulce, acrişoară,
Se pretează la umor.

Unul dintre primele personaje româneşti prezente în anecdote este Păcală. Numele lui este derivat de la verbul „a păcăli" şi, ţinând cont că etimologia cuvântului este necunoscută, se presupune că el face parte din umorul specific românesc.

Influenţa otomanilor a adus în cultura românească noi personaje şi situaţii. Un urmaş binecunoscut al lumii fanariote este personajul Nastratin Hogea, creat de Anton Pann. Din vremea lui Caragiale dateaza apariţia personajului mucalit Mitică şi aşa numitele miticisme.

Între cele două războaie mondiale, umorul a progresat prin marii umorişti şi în special epigramişti: Păstorel Teodoreanu, Cincinat Pavelescu, Constantin Bacalbaşa şi alţii (care atacau cu un umor fin confraţii scriitori, sau pamflete cu subiecte politica vremii şi guvernanţi, epitafuri...). Apoi mai recent, profesorul de matematică Ion Th. Grigore, fraţii Quintus, Mircea Pavelescu, Andrei Ciurunga,

D.C. Mazilu, Eugen Albu, George Corbu, matematicianul Ion Butulescu, Mariana Dobrin, Janet Nică, Ruse M. Ion, Gheorghe Niculescu, Vasile Larco, Mihai Batog Bujeniță, Gheorghe Culicovschi şi mulţi alţii.

În România comunistă a fost inventat un personaj nou, neagreat de către regimul politic din pricina aluziilor incomode privitoare la realitatea din ţară. Eroul bancurilor s-a numit Bulă, reprezentând idiotul tragicomic absolut, capabil să scoată la lumină incongruenţele mediului în care trăieşte prin marea lui naivitate şi incapacitatea de a lua parte la imoralităţile comise de către cei din jurul său.

În zilele noastre au apărut multe cărţi şi antologii colective de epigrame şi poezie umoristică şi se organizează anual concursuri de către multele Cenacluri existente în localităţile din ţară.

Umorul e necesar şi benefic în viaţa noastră.

Cu toţii ar trebui să râdem mai mult, căci râsul aduce mari beneficii sănătăţii. Aceste beneficii, au dus chiar la apariţia unei metode terapeutice specializate – terapia prin râs.

Aşadar, nimic mai bun pentru a ne uşura viaţa decât o doză bună de umor care să ne facă să râdem.

Studiile arată că umorul ne îmbunătăţeşte sănătatea, ne ajută să ne înţelegem mai bine unii cu ceilalţi şi chiar ne face mai inteligenţi.

Câteva citate referitoare la umor:

– Umorul este agerimea spiritului. – Dostoievski

– Umorul este un limbaj universal. – Joel Goodman

– Umorul este o sabie din cauciuc - permite să înţepi fără să curgă sânge. – Mary Hirsch.

– Umorul este lumina solară a minţii. – Edward Bulwer-Lytton.

– Umorul este uleiul din lampa vieţii noastre. – proverb olandez.

– În fiecare glumă este şi un sâmbure de adevăr. – proverb rusesc.

– Umorul este atunci când spui ceva comic şi râde toată sala. Satira e când spui ceva şi râd toţi, în afară de unul. – Horaţiu Mălăele

– Umorul este cel mai scurt drum de la un om la altul. – Georges Wolinski.

Umorul sparge gheaţa, construieşte încredere şi ne creează o stare de bine.

Râsul este un antidot puternic împotriva stresului, a durerii şi a conflictului. Nimic nu funcţionează mai rapid în a aduce mintea şi corpul într-un echilibru decât un râs sănătos. Umorul luminează plictiseala, hrăneşte speranţa, te conectează cu ceilalţi, te menţine cu picioarele pe pământ, concentrat şi alert.

Nu toate glumele sunt pozitive şi sănătoase. Trebuie să ne ferim de bășcălia, sarcasmul, ironia prin care îi poţi răni pe ceilalţi.

În această antologie aniversară (se împlinesc 5 ani de la apariţia site-ului) au fost selecţionaţi cu epigrame, poezie şi proză umoristică 32 de autori, care au postat de-alungul anilor, lucrările lor în Salonul de umor. Fiind administrator al acestui Salon, mi-am permis eu să fac o selecţie din ce s-a publicat aici. Sper că autorii nu se vor supăra şi vor fi la unison cu mine în ceeace priveşte alegerea textelor. Poate alegerea a fost subiectivă, fiind şi alte texte foarte bune, dar materialul fiind vast, şi cu ce mai apare între timp în acest Salon, poate peste câtva timp să repetăm această acţiune.

În încheiere, cum între muzică şi poezie este o mare legătură, muzica e poezie fara cuvinte, poezia e muzica fara melodie, ambele vorbind sufletului omenesc despre sublimul din existenţă, despre armonia ce guverneaza lumea, aduc o dedicaţie, pe note muzicale, minunatului site:

DOresc de site, acum, eu să vă spun,
REcunoscut de toți, ca foarte bun,
MInă de aur este pentru noi,
FAvorizând creația șuvoi,
SOLicitând doar opere decente,
LAnsând mereu și tinere talente,
SImbol ce mult va viețui în timp,
DOar el e bucurie, în orice anotimp.

La mulți ani! site-ului Negru pe Alb, creatorului rețelei, doamna Elena Vornicescu, co-fondatorului, domnul Gheorghiță Mocanu, tuturor administratorilor și redactorilor și nu în ultimul rând minunaților membrii ai acestui site.

Să sperăm că mulți ani de acum încolo vom fi aceeași familie frumoasă și unită.

C. Bidulescu

Au contribuit la această Antologie următorii autori (în ordine alfabetică):

1. ADA NEMESCU
2. AGA LUCIA-SELENITY
3. ANA C. RONESCU
4. CAMELIA STAN
5. CONSTANTIN BIDULESCU
6. CORNELIA-ECATERINA MESARU
7. COSTEL ZĂGAN
8. CRISTINA GEAMBAŞU
9. DORINA POP
10. ELENA AGIU-NEACŞU
11. ELENA MITITELU
12. FLORIN ALEX PETRACHE
13. GABRIELA IONIȚĂ
14. GHEORGHE NICULESCU
15. GHEORGHE PÂRLEA
16. ION M. RUSE
17. JANET NICĂ
18. LILIOARA MACOVEI
19. LIVIU GOGU
20. MARIANA DOBRIN
21. MIHAI BATOG-BUJENIȚĂ
22. MIHAI HORGA
23. MIRCEA COROŞ
24. MIRCEA FLORIN CARACAS
25. MIRELA GRIGORE
26. NELU PREDA
27. PETRU RACOLȚA
28. VERONICA ŞERBAN
29. VICTOR BIVOLU
30. VIOLETA MIHAEŞ
31. VIOLETTA PETRE
32. VIOREL GAVRILOVICI

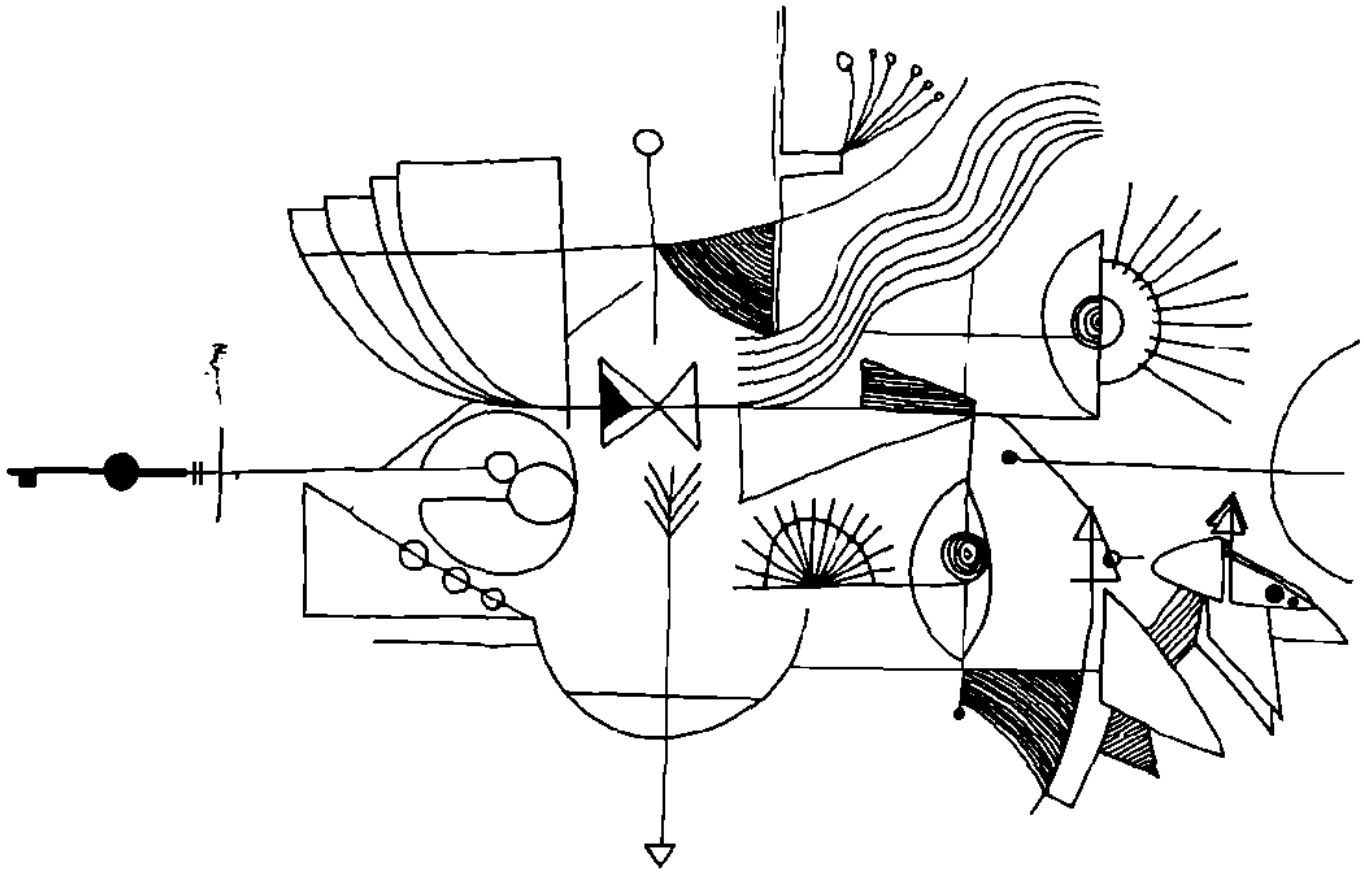

Capitolul I: EPIGRAME

come back

MARIANA DOBRIN

Declaraţie de dragoste

Eşti comoara mea cea mare,
Dragă, mult te preţuiesc!
Tu-mi eşti uşă la intrare,
De-asta zilnic... te trântesc

Suferinţă

Ochii mei au o problemă,
Simt că nu mă pot abţine.
Ştii care-i a lor dilemă?
Nu-i pot dezlipi de tine

Lipeala

N-ai o hartă pe la tine,
Domnişoară prea frumoasă?
Că m-am rătăcit, vezi bine
În privirea-ţi lunecoasă!!!

Argument

Ştiu că nu sunt prea înalt,
Vezi şi tu că-s mititel,
Da-l întrec pe celălalt
Când mă sui pe... portofel.

Inundaţie în ţara lui Papură-Vodă

Inundaţia cumplită
Nu e cea de ploi lăsată,
Mult mai grea şi nesfârşită
E ...prostia revărsată.

Partea bună a inundaţiilor

Tot ţăranul de la sat
Şi-a dorit o zi la mare,
Dumnezeu le-a ajutat,
Are-n curte fiecare.

JANET NICĂ

Bună vecinătate

De vecina mea, Maria,
Pot să spun doar lucruri bune:
Lumea ştie că tăria
Este marea-i... slăbiciune.

Unirea cu Moldova de peste Prut

Cu moldovenii, de socoţi,
Problema-i foarte, foarte fină:
Eu m-aş uni, dar nu cu toţi,
Ci doar cu partea feminină!

Vecina

Vecina, una cu lipici,
În curte are, an de an,
Găini şi gâşte, bibilici,
Şi-n casă ţine un fazan.

Bărbatul supărat

Bărbatul, când e supărat,
Neortodoxe căi apucă
Şi-atunci, văzându-l cam plouat,
Cu drag, amanta îl usucă!

Destin

N-a fugit nicicum de trudă,
Fu isteţ, onest şi-nfipt,
Dar avu o soartă crudă:
L-a mâncat nevasta... fript!

Fără scăpare

De i-am stârpi-ntr-o veselie,
Pe terorişti, c-o forţă sacră,
Tot ar rămâne –bombă vie –
În orice casă, câte-o soacră!

Precizare

Să afle soacra-mi adorată
Ce-aş face eu, de-ar fi să moară:
Ea ar muri întâia dată,
Iar eu m-aş naşte-a doua oară!

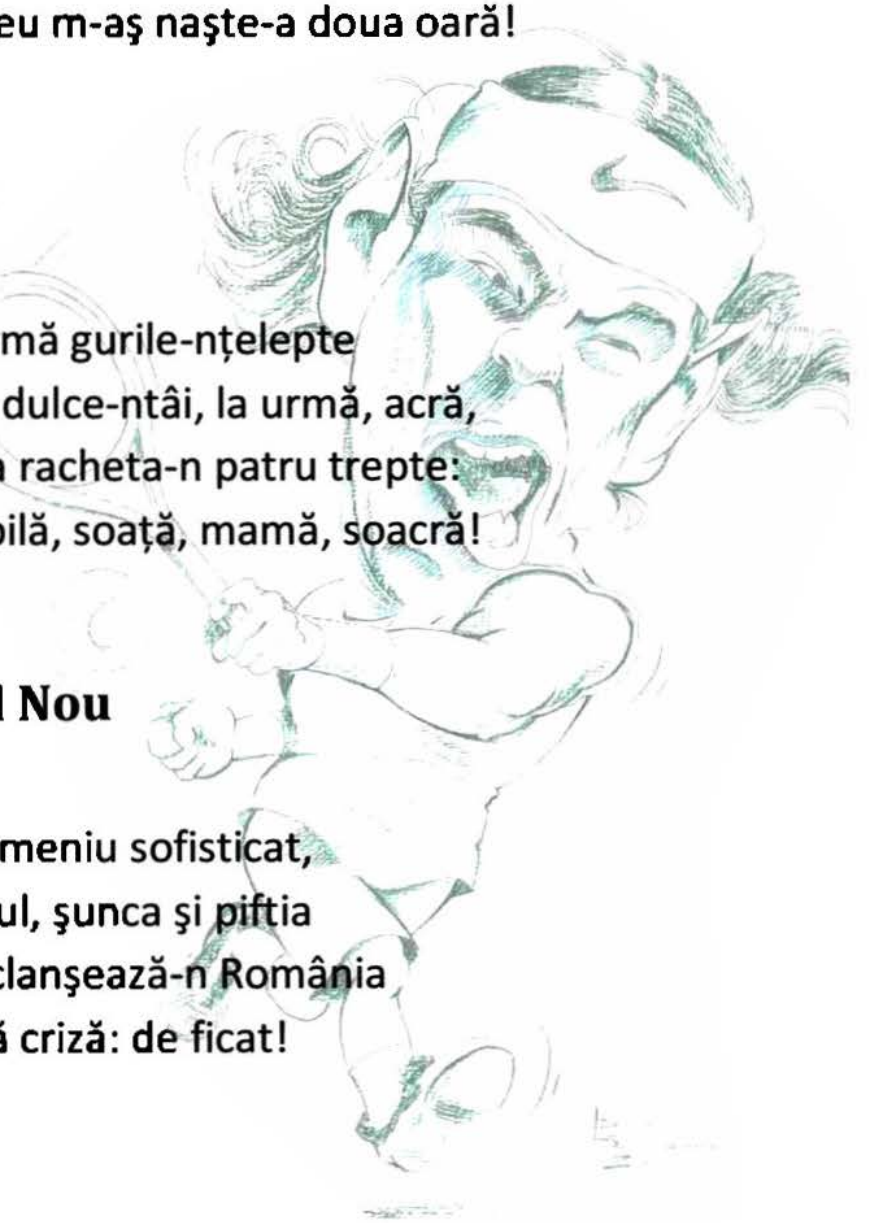

Femeia

Afirmă gurile-nțelepte
Că, dulce-ntâi, la urmă, acră,
E ca racheta-n patru trepte:
Copilă, soață, mamă, soacră!

De Anul Nou

Un meniu sofisticat,
Vinul, şunca şi piftia
Declanşează-n România
Altă criză: de ficat!

GHEORGHE NICULESCU

Stomatologică

În balanță nu-s
Cu medicul de pus:
Eu cu-n dinte-n minus,
El cu-n ban în plus!

Remediu

Dumnealui tușea anemic,
Fiind cam bolnăvicios,
Dar, de când a fost la medic,
Tușește mai sănătos.

Între sticlele cu vin

Zice-o sticlă destupată
Către alta înfundată:
– Mergem la concurs, surată?
– Eu nu merg findcă-s dopată.

Matematică

O formulă s-a certat
Rău de tot cu-n postulat
Dar a rezolvat problema
Pân la urmă... teorema.

Ciocanul şi menghina

Ciocanul, vrând să se-nsoare
Cu o fată strângătoare,
A luat - precum se ştie -
O menghină, de soţie.

Perspectivă

Iată ce mi-a spus soţia,
Când m-am însurat cu ea:
„Tu eşti prima mea iubire...
Celelalte vor urma!”

Unui marinar

Soacră-sa-i ca o balenă,
Soţia-i ca o sirenă,
Socrul e precum rechinul,
Iar copilu-i... ca vecinul.

Din flori

Maică-sa e din Ploieşti,
Taică-său,din Bucureşti,
Bunicul din Roşiori,
Iar copilul e... din flori.

Descendenţe

Românii, din daci se trag,
Boii, din vaci care rag,
Vinul prost, din poame acre
Şi nevestele, din soacre,

Scleroză

Doctore, m-am sclerozat,
Fiindcă astăzi i-am urat
Soacrei mele „La mulți ani!”
Iar soției i-am dat bani.

Dantura soacrei

Soacră-mea-i cam demodată
Dar stă bine cu dantura,
Asta fiindcă, deocamdată,
A ştiut să-şi țină gura.

MIHAI BATOG-BUJENIȚĂ

Cadou de sărbători pentru soție

Doresc, acum, de sărbători;
Mi-a spus soția... c-o privire...
Un dar mai scump și nu doar flori;
I-am dat factura la-ncălzire.

Revelionul septuagenarului

La cină ceva ușor
Vin doar ca medicament
Colebil, un triferment,
Și somn la televizor.

Revelion gurmand

Țuici, cârnați, fripturi și tobă
Dintr-un porc de un chintal,
Mult vin roșu, lemne-n sobă,
Iar a doua zi-n spital.

Remaniere guvernamentală

Prezentă numai pe-o hârtie,
Doar o idee-ar incuba
Miniştri patruzeci să fie,
Ca-n basmul cu Ali-Baba.

Dragostea pentru lectură

Aş vrea-ntr-o viaţă viitoare,
Un melc să fiu, pe o potecă,
Să car în spate-o bibliotecă
Dar plină de bibliotecare.

Bogaţii de ieri şi de astăzi

Şcoli spitale şi donaţii
Făceau când nu te-aşteptai,
Iară astăzi toţi bogaţii
Joacă table în Dubai.

Nedumerire la festival

Mese-ntinse, fast, culoare,
Țuică, zaibăr, dulci copile,
Dar în public e rumoare
De ce ține doar trei zile?

Finalul concursului de aruncat bolovani

O spun atleții, pehlivani,
Şi chiar se face să-i asculți
Că-n țara asta bolovani
Sunt, din păcate, foarte mulți.

La balul vânătorilor

Cârnăciori şi răcituri,
Spată friptă de vânat,
Au fost şi afumături,
De-aia m-am şi afumat

Avantajele integrării europene

În U.E. de nu eram
Nu ne-ajutau americanii
Iară noi singuri nu puteam
S-avem războaie cu afganii.

Vărstele abuzurilor

La-nceput, numai bomboane,
Apoi fițe şi talente,
Domnişoare, vin, cucoane
Iar acum... medicamente.

Petrecere de Sfintele Sărbători

Zeci de ouă, vin şi pască
Plus mielu-ntreg ce l-a halit;
Apoi, în ordine firească,
De înviere, a murit.

De ziua mea

Ziua asta e cu cântec
Căci amicii ce-o animă
Au o damigeană-n pântec
Şi se duc doar când e plină.

Egolatră

La vinul bun, de razachie,
În fiecare zi mă rog
Dorind să am în farfurie,
Când bujeniță, când batog.

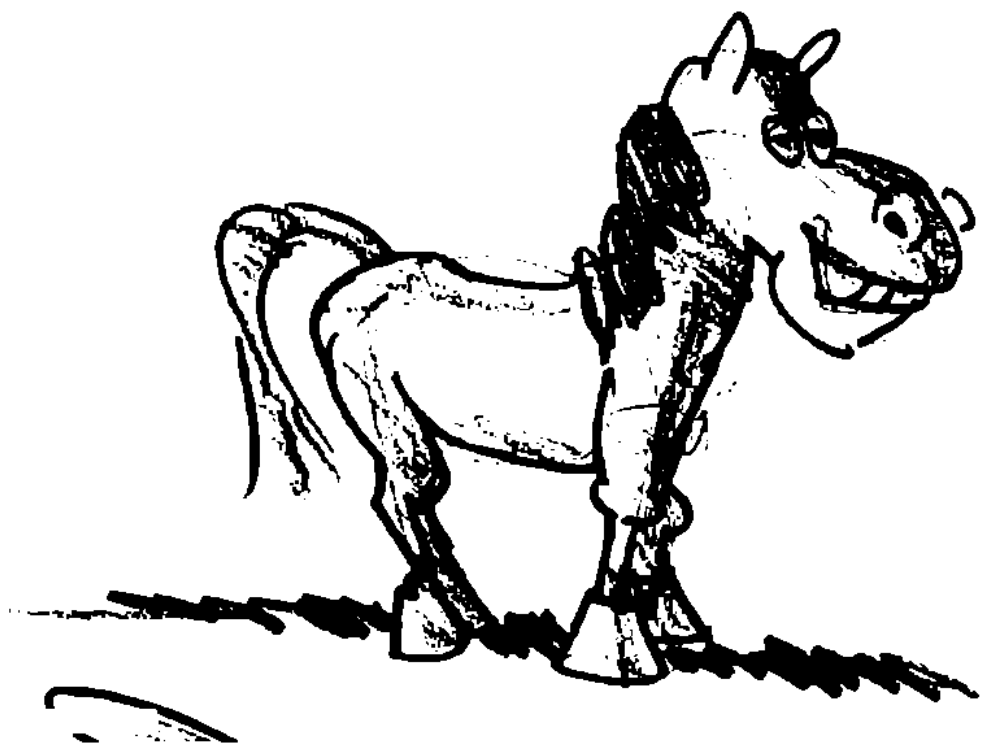

GHEORGHE PÂRLEA

Unui epigramist ghinionist

Îşi încropeşte epigrama
În timp ce-i soarbe prunei zeama;
Dar dracu-şi bagă coada parcă,
Că-i iese epigrama... bearcă.

Vin, la genul feminin

Nu bea vinul singurel,
Ci îl soarbe cu vecina.
Şi n-are mustrări defel:
El, cu *vinul*, ea – cu... *vina*.

Cu studii incomplete

În politică-i notoriu,
Iar la studii, ne „dă clasă".
Îi lipsesc din portofoliu
Doar... „cei şapte ani de-acasă".

Unuia... „tobă de carte”

Un deştept, „tobă de carte”,
Voia slujbă dupa har –
Şi-a avut de asta parte:
E acuma... toboşar.

Comparaţie

În epigrame, tu tai – „brici”,
Ştiu asta, că mereu mi-o zici.
A’ mele, că le scriu în birt,
Ard – „spirt”!

Unui amic proaspăt însurat

Află, dragă, că femeia
E, în căsnicie, cheia –
Iar concluzia-i firească:
De-i ea cheie, tu eşti... broască.

Astronomică

Soarele nostru iubit
Răsărea din... Răsărit.
De când UE ne-a sedus,
El răsare din... Apus.

Unuia, nelipsit de la agape

I-a fost viața o agapă...
Asta-nseamnă, vă spun vouă,
Mereu cu-n picior în groapă –
Acum e... cu amândouă.

MIRCEA COROŞ

Anul Nou

Anul nou? Se urcă-n spate
Oamenilor în etate...
Iar pe tineri îi răsfaţă,
Aşezându-li-se-n faţă!

Duşi cu vorba

Vorbe multe, vorbe multe...
Că sunt proşti ce stau s-asculte!
Dar s-o spunem pe-aia dreaptă:
Nici tăcerea nu-i deşteaptă!

Naivităţi

Naivitatea-n ţară-i mare,
Mulţi cred că a vota-i cu rost.
Dar curioasă întâmplare
Ies tot aceiaşi care-au fost!

Curiozitate

Sărăcia și durerea
A-nceput ca să ne placă
De-aia tot lăsăm puterea
Mendrele să și le facă?

Consum de usturoi

Să miroși a usturoi,
E o modă pe la noi!
Dar mâncatul de căței,
Nu-l avem în obicei!

ELENA MITITELU

Unui poet și muza sa

Poetul plin de încântare,
Sufletu-și pune-n poezie,
Așternând stihuri la răcoare,
Că muza lui... este-n tărie.

Încadrare cu cântec

Cum s-o descurca tot anul,
Că de muzică-i străină?!
Azi, de vrei să iasă banul,
Important... să cânți... în strună!

Urări de Paște

Parlamentarii ne-au urat fir-ar să fie,
„Paște fericit!”... cu multă voie bună;
Eu aș fi bucuros și plin de veselie,
De s-ar putea... să paștem împreună!

Tendințe

În această primăvară,
Blush, mascara, un gloss pal,
Fond de ten, pudră uşoară –
Pentru-un look mai... natural.

Văduva neagră

– Dați-mi, vă rog, o armă tare.
– Desigur, pentru apărare...
– Acum, că tot m-ați întrebat,
Pentru atât, am avocat.

La medic

Dom-le doctor, încercați,
Pentru fericirea noastră,
Pe soacră-mea s-o tratați
Ca şi pe a dumneavoastră.

CAMELIA STAN

Sora

Ce te plângi că n-ai o soră?
Să te-ajute, cu migală,
Dacă bei încă vreo oră
Capeți soră... medicală!

Destine

Ne-mpărțim egal destine,
Draga mea, în toate cele,
Eu, cu clipele de bine,
Tu, cu celelalte, rele!

Atleta

Vecina mea e săritoare -
Şi toţi îi recunosc bravura -
Că-n orişice împrejurare,
Ea sare permanent... cu gura.

Soaţă vs. soţ

Icoană de-nchinat s-o pui
Că bun-a fost - acum e rea -
Şi are-un dinte contra lui,
Când trage singur... la măsea.

Cuplu modern

Şi-au permis, la mare,
Libertăţi - cu carul -
El s-a-ntins la soare,
Ea... cu salvamarul.

Soţie devotată

Muncind în casă, ca o sclavă,
Pe soţul ei - un beţivan -
L-a ajutat să urce-n slavă...
Şi-i face parastas de an.

Vai de căsnicie

Trăiesc în suferinţă drama
Care m-a dat, aproape, gata:
Nevastă-mea, gătea ca mama
Şi-acuma bea, mai mult ca tata.

Îngrijorarea însurăţelului

Nevasta-mea-i ca un robot-
Gospodăriei se consacră-
Ar vrea şi-un fiu, dar, eu nu pot,
Să văd cum se transformă-n soacră.

Unei nudiste

Alura ei părea regească,
Pe plajă nu-i găseai pereche;
Jurai că-i amforă grecească...
(La fel de mare şi de veche).

Reclamă la peţit

Cuminte e, din cale-afară
Fetița mea, vă dau de ştire,
C-abia a consumat aseară,
A treia, primă... întâlnire.

Filatoarea

Încurcă ițe, trage sfori,
E pricepută şi mă tem
Că este-n stare, uneori,
Să-l facă şi pe dracu ghem!

ADA NEMESCU

Obrăznicătură

Era firesc să porți rochiță
Când erai doar o fetiță,
Dar acum rochița-ți vine
Prea aproape de... ruşine.

Condeiul

Când ai idei și n-ai condei,
E vai de noi, chiar vai de ei,
Că nu aflăm idei mai vaste,
Dar rogu-vă, avem și... taste!

Unei absolvente cu pretenţii

Mulţi îi aduc complimente
Că e plină de talente,
Silicoane, haine şic
Dar în ţeastă... mai nimic!

Lăcătuş în dragoste

De vrei să câştigi femeia
Iată şpilul, iată cheia:
O floare, un parfum fin
Dar... şi portofelul plin!

0,5 Mai

Fără chef, fără alai
Fără să ies la pic-nic
Am serbat 0,5 Mai
Degustând... juma' de mic!

Unu Mai... muncitoresc

M-am plimbat pe o cărare,
Am stat cu burta la soare,
Am serbat muncitorește
Ascultând... cum iarba crește!

Împărţire judicioasă

Că el știe să trăiască,
Asta e părerea mea:
Jumate să se-odihnească
Și jumătate să... bea!

Nu, egoismului

Nu-l împroșca pe vecin
Cu picături de venin,
Fă-te rază de lumină
Și-"ncălzește"-o pe... vecină!

Guvernanţilor

Maeştri-n angajamente,
Ne mint, ne păcălesc din greu,
Şi fără menajamente...
Că-ntâi aprilie-i mereu!

Uneia de la bloc

Dânsa ieri a făcut trocul,
L-a lăsat pe-un sărăntoc
Şi s-a-ndrăgostit pe loc...
De tot blocul!

Unui producător de vinuri cu teamă de Dumnezeu

Ca tine, vin, nimeni nu face,
Că ai vreo şapte poloboace,
Dar când îl degustai şi eu,
Văzui că-i... botezat la greu!

Ca să nu te doară capul

Firesc pică-ntrebarea aici,
De ce sunt salariile mici?
Îmi răspunde unul cu umor:
Ca să-ți numeri banii... mai ușor!

Unui „rebusist"

Este om lăudăros și în etate,
Iubitor de cuvinte încrucișate,
Ce intră în bodegă „ la cinci – vertical"
Și-o părăsește „la nouă ... orizontal"!

La aniversare

Mă privesc în buletin
Și la Dumnezeu mă-nchin
Să îmi apere destinul
Și să îmi sporească... vinul!

Cadoul pentru femeia iubită

Nefiind pretențioasă,
Și de-o floare e-ncântată,
Dacă este încrustată
Pe o piatră prețioasă.

Petrecerea de Revelion

Ne-adunăm cu toți, toptan,
Să trecem în noul an,
Și să ne urăm, în grup,
Sănătate... la calup.

Revelionul pesimistului

Mai trece un an din viață,
Viitorul mi-e în ceață,
Timpu-aș vrea să îl opresc,
Până mă mai dumiresc.

După masa de Revelion

După sarmale şi şuncă
Şi vreo şapte-opt pahare,
Clătinaţi suntem cu toţii
Doar masa mai stă-n picioare.

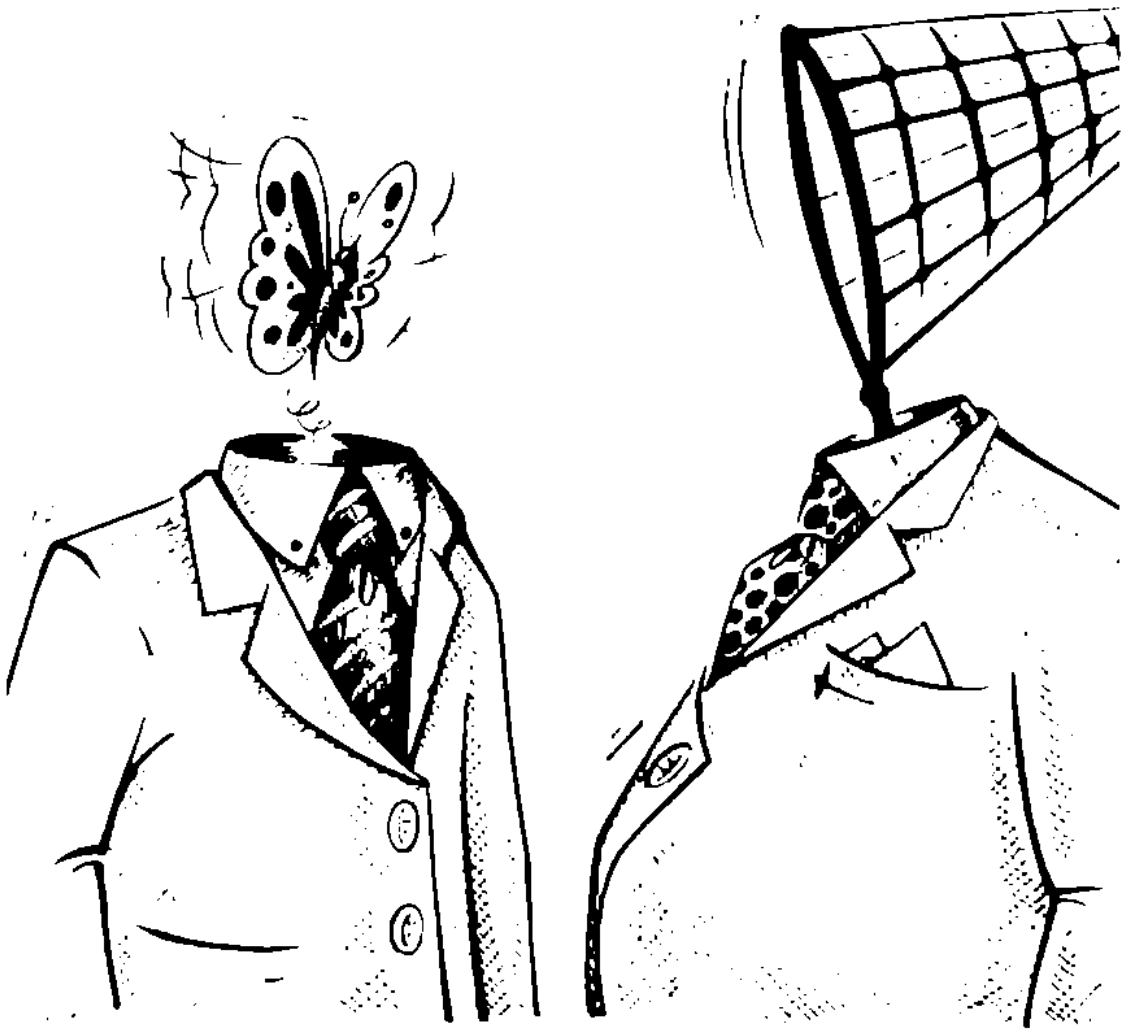

Despre un chirurg șpăgar...

În munca lui de Demiurg,
Priviți-i mâinile atent;
În timp ce dreapta-i de chirurg,
Stânga-i de... popă, evident.

Tratament miraculos

Cică, la doctorul CUTARE,
Nu-i nicio vizită anostă;
Te vindeci chiar și de lingoare,
Îndată ce afli... cât costă.

Sacrificiul și speranța soțului, pe 8 Martie

Cu bani de-o sticlă de Fetească,
I-am luat soției azi o floare;
Sper mâine să mă răsplătească,
Cu... patru'ș'patru de pahare.

Sfat de Mărţişor

Când iei oraşul la picior,
Să-i cumperi soaţei mărţişor,
Ai grijă s-aibă-n loc de şnur,
Ceva-mpletit din... aur pur.

Automobilist împătimit

La cinci ani de căsnicie
Şi de când am limuzina,
Trist, constată-a mea soţie:
„Jumătatea ta-i... maşina!"

Despre noi, bărbaţii...

De cum ne însurăm, se ştie,
Vrem şi amante... Bieţi hapsâni!...
Gândim că viaţa-i poezie,
Când slugăreşti la... doi stăpâni!

Apel la 112, pe timpul inundaţiilor

Să vină forţele armate
Strigau neveste disperate
Că altfel ni se-neacă soţii,
Din crâşmă până-n faţa porţii!

Beţie constructivă?

Beau pălincă, nu răchie
Apoi scriu o poezie:
Caut rime prin pahar,
Dar constat că-i... în zadar.

Înainte de operaţie

Dom' doctor, m-am conformat.
Am adus suma solicitată,
Dar bunica m-a rugat:
De moare... o vrea rambursată!

Starea

De-am avea cu ce, am drege
Starea de indiferenţă,
Dar lipsesc şi ţepi, şi rege
Plutim seci în... indolenţă.

Starea epigramei

Da, epigrama s-a cam turmentat
Și nu cred că e vina ei.
De vină e puținul aluat
Pe care-l punem în... condei.

Mărțișorul prins în piept

Argumentele-s confuze...
Încă nu s-a inventat
„Mărțișorul cu ventuze”...
Silicoanele-au cedat.

Sfat

Când versu-ți ia amploare,
Însă-i lipsit de valoare,
Îți spun acum omenește:
Nu mai scrie... doar citește

Diferențe

Benzina „s-a ridicat”
Pâinea-n preț s-a înălțat
Prețul cărnii e în top,
Doar salariul e pe stop.

NELU PREDA

Consultaţie

M-am dus la doctor c-o răceală,
Să mă consulte – poate-mi trece,
Dar din răcela cea banală,
Găsi la mine boli vreo... zece!

Transplant

Chirurgul este renumit,
Cu un prestigiu nepătat
Transplantul foarte reuşit
Iar pacientul... decedat!

Reparaţia

O coastă de ți-ai fisurat,
Și ai un doctor cam „miop”
Ar trebui neapărat
Să ți-o repari cu... photoshop!

MIRELA GRIGORE

BAC-ul face diferența în viață!

Colegul nu a luat „Maturitatea”!
Picase BAC-ul, n-a fost atestat...
Azi, diferența face calitatea:
Eu sunt un amărât, el... deputat.

Boală incurabilă

Se tot trata de ani încoace
La doctori, vraci, dar fără rost,
De-o boală care nu-i dă pace:
Vederea-ngustă... de om prost.

Când urmezi noile terapii ale medicului

I-a dat o terapie foarte nouă,
Urmând-o, se reface chiar complet
Şi-acum aleargă vesel - chiar de-i rouă -
În iarbă - Sus la cer - ca un atlet.

Umorul

Ce să faci cu viitorul?
Uite, timpu' a şi trecut!
Ieri e azi, dar cu umorul
Faci prezentul mai plăcut!

Răspunsuri

Deşi nu sunt eu o doctă
Am răspunsuri multe, teanc...
Ştiu ce este o bancnotă:
E... nota dată unui banc!

Tablou de familie

O pisică fandosită
Pe o prispă tolănită
Se-alinta, clipind vicleană:
Grivei, să-***m' iau*** altă blană!?

Partaj

A câștigat la judecată,
Printr-un avocat abil,
Iubirea investită - toată
Și-o jumătate de copil.

Povestea din Rai

Oare acesta-i adevărul?
Eu nu vreau să știu decât,
Dacă Eva mușcă mărul,
De ce-i stă lui Adam în gât?

Vizită la nivel înalt

Când îi spuse secretara
C-are un musafir sus-pus,
Demnitarul ceru scara
Să-l poată privi de sus.

Eternitate

Spunea, odată, Păstorel:
Prostia - de leac n-are parte.
Vreau să-l contrazic nițel...
Are leac, dar n-are moarte.

Critica

Nu-i poet acel ce scrie
Stihuri cu talentu-i rar
E poet cel ce „tămâie”
Măcar un critic literar!

Soacra culantă

Veta, proaspăt măritată
De lipsuri n-avea habar;
Soacra îi dădu de toate -
Pământ, casă, un măgar...

CORNELIA-ECATERINA MESARU

Planificare

De azi, de la lăsata secului,
Vom pune cam la toate cep
Cum se spune „pofta in cui"
Şi dupa Paşti... cu sârg incep.

După mucenici

Fără numar... ca-n manele
pahare si păharele,
Câte au fost? n-am numărat
Eu doar unul am spălat.

Sigiliul

Natura ca o **mamă** iubitoare, bună
Vrând să **ne** scoată din impas.
Când vorbele nu au nimic sa spună,
A inventat sărutul, sigiliu pus sub **nas**!!

Sărutul

Ar trebui sărutul sa fie personalizat,
Să rămână doar autograful iubirii.
Fiindcă uneori, pe guler amprentat
Poate-nsemna autograful despărtirii.

ELENA AGIU-NEACȘU

Unui poet veritabil

Arunci pe foc unu, două,
De-ajungi şi la 99,
Dar într-un final răsare
Şi poemul de... valoare.

Sunt şi ghiocei amari

În multe cazuri se întâmplă
Ca ghioceii de la tâmplă
Să însemne- nțelepciune
Și-uneori... amărăciune!

Soacrelor... într-o ureche

Cu soacra-i poveste veche
Tare-n gură, vrei, nu vrei,
Dar ce mi te faci, Matei,
Dacă e şi-ntr-o ureche!?

La tipe

Ieri m-am certat cu o tipă,
Nu era iubita mea;
„Sărmana", plecând în „pripă",
A „uitat" cardul la ea!

Iubirea eternă

Draga mea, cea mai frumoasă,
Te iubesc ca un nebun!
Şi-am să te încui în casă,
"Te iubesc" doar eu să-ţi spun...

La farmacie

Vreau ceva pentru prostealã
Că am dat în bâlbâialã.
Am, aşa, în minte-un gol,
O fi bun un prostamol?

Poeţii şi barul

Poeţii sosind la bar,
Poezie-i vin de hac.
Când ajung, sunt plini de har,
Iar când pleacă... de coniac.

Unui învăţător

(acum orice copil ştie să scrie pe tastatură)

Ştiu acum limba română,
Dar nu înţeleg defel,
Tu mi-ai pus creionu-n mână
Ce să fac acum cu el?

Clasa zero

Clasa-i plină de „pitici”
Educaţia-i aleasă.
Nu-i completă, o să zici,
Nu au... şapte ani de-acasă

În transportul în comun

Un bătrân azi observai,
Că l-a luat cu ameţeală.
Cum să stea jos, în tramvai,
Când elevii merg la şcoală?

Moneda

O monedă-ai înghiţit,
Ce păţeşti acuma oare?
Faptul este dovedit,
Îţi mai creşte din valoare.

Etc...

Etc... îl pui, de vrei,
Pentru cei ce vor s-asculte,
Ca să-i faci să creadă ei
Că tu ştii... cu mult mai multe.

Doctorul către pacient

Regimul este ca atare
Şi consecinţe va avea:
Când îţi place o mâncare...
Să renunţi la ea!

Prostia

Nu-s de-acord cu abordarea
Că prostia e cât marea.
S-a întins cu tot elanul
Cât s-acopere oceanul.

La oculist

Doctore, sunt supărat
Că vederea mă cam lasă.
Eu de când m-am însurat
Nu mai văd un ban în casă.

Beţivul la doctor

– Geaba-ți dau ceva,
Te-ai îmbătat iar.
Te obligă cineva?
– Nu... sunt voluntar.

Unor poeţi

O decizie spontană,
Azi, le fac un compliment,
Unii au talent în „pană”
Alţii... pană de talent.

Proverb vechi

Dacă ne gândim puțin,
Zicala nu-i desuetă,
Adevărul e în vin,
Păcăleala-n etichetă.

La doctor

Trebuie să încetezi
Să mai bei şi să fumezi.
Eu deduc, auzind asta,
C-a trecut pe-aici nevasta.

Întrebare şi răspuns

Ce e o ciocănitoare?
Un amic m-a întrebat.
Este o privighetoare
După ce s-a măritat.

Ziua de 8 Martie

Aşa cum ne-a fost scrisă soarta
Ne vom iubim intens consoarta,
Că doară n-o dura la infinit...
O zi este uşor de depăşit.

Şeful de sală se adresează unui client care pleca

Nota când aţi achitat
Pe chelner l-aţi cam uitat.
Dar eu sunt foarte mirat
Niciun chelner n-am mâncat.

Cerere modernă în căsătorie

Te iubesc chiar peste poate,
Dar eu am cam multe rate.
Acuma, te-ntreb pe tine,
Vrei să le împarţi cu mine?

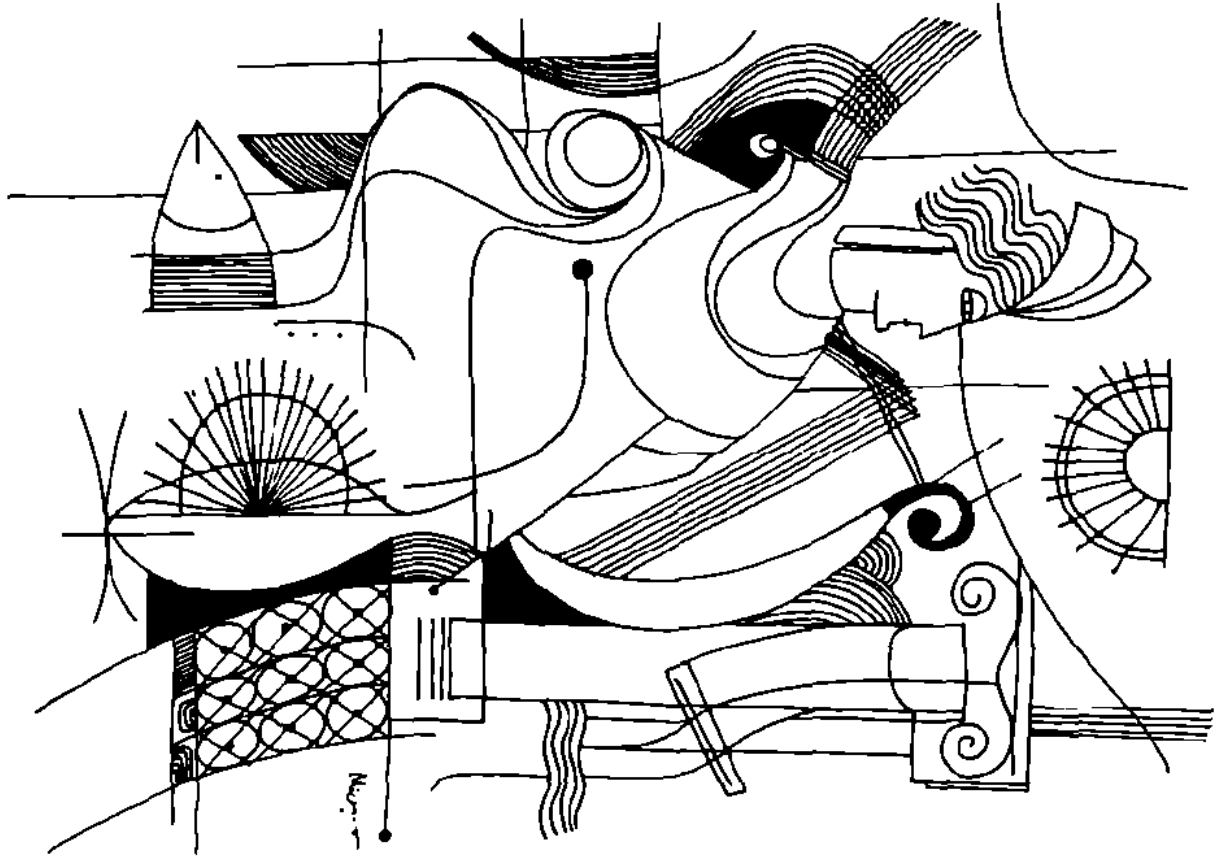

Capitolul II: STIHURI VESELE

VIOLETTA PETRE

Aşteptarea

Într-o noapte fără stele, născocind melancolii
Te-aşteptam în fundul curţii, pe căpiţă să îmi vii.
Îmi era cam teamă, zău, că lumină nu era;
Sus, pe cer, seninul nopţii sta ascuns şi aştepta.

Câinii mai lătrau la stele; stai, c-am spus că nu erau!
Greierii de-atâta umbră, sus, pe scenă tremurau
Arvuniţi la nunta verii, rătăciţi printre chitare
Se-ntrebau de-o fi paraua ce-or primi, un pic mai mare.

Căci scazuse mult, sărmana, de când dincolo de sat
Orătănii, gâze, toate, pe stăpân s-au supărat
Şi-au plecat cu toată zarva, n-au mai vrut, cu toţi, să stea
Şi-au făcut comunitate, colo-n jos, lângă derea.

Satul a rămas cam gol de atunci şi-i jale mare,
Liniştea îţi intră-n ochi şi loveşte în picioare,
Nu-ţi mai arde de iubit şi nici de trăit, măi frate
Eu aştept în vârful şurii de-o oră şi jumătate.

Într-o margine de cer, luna a ieşit să vadă
De-a venit caleaşca nopţii-n faţa porţii, jos în stradă;
Se-anunţase nuntă mare-n seminţiile cereşti:
Un afiş trona pe ceruri: ploaie, vezi să ne-ocoleşti!

Eu te mai aştept o oră, poate te înduri să vii,
Sau te-ai rătăcit prin ceruri, la concertele târzii
Ale ploii siderale ce-şi aşterne-asupra noastră
Un sărut de noapte bună, cu pecetea ei albastră?

VERONICA ŞERBAN

Inamicul din tavan

De vreo săptămână încoace
plouă, plouă, plouă în pace!
Seara, când mă-odihnesc,
în tavan ochii-mi proptesc
şi ce credeţi că zăresc?
Drept în centru văd o pată
ce-o asemui cu o hartă
unde Globul Pământesc
stă pictat în stil grotesc.
De sub varul înflorit
ce în val stă unduit,
chiar din locul unde odată
sta o lustră, spânzurată,
stropul mic, nesuferit,
din strâmtoare s-a ivit
şi îmi varsă pic cu pic
tot Oceanul Pacific
peste patul răvăşit.
Supărată-s foc şi pară!
Ia te uită cum coboară
acrobatul, zici că zboară.
Spânzurat ca un breloc
prin beton îşi face loc

se strecoară, dă din coate,
de la drum nu se abate
se îndoaie, se avântă,
ba se vaită, ba se-agită.
Îl pândesc pe năzdrăvan;
se desprinde din tavan
și-ntr-o lacrimă prelins,
de-ai fi zis că-i fir întins,
se lungește-n stalactită.
Într-un cot, în pat înfiptă,
stând cu palma pregătită
hop, îl prind pe derbedeu.
Ia te uită, ce tupeu,
vrei în așternutul meu!
Va să zică, tu erai, cel care
îmi pui nervii la-încercare
și în mod fraudulos
intri pe ușa din dos.
Nici măcar nu ești curat,
de rugină ești pătat
și sunt sigură, amice,
după tine alții, zece
vor veni să mă înece.
Unde-s frații tăi voinici,
se strecoară tot pe-aici?
Înciudată, scormonesc

gaura, ca să-i găsesc.
Ochii-mi fug la crăpătură.
Ce figură!
În tavan am o, fisură!
Și tu, groapă cin' te crezi?
Te cârpesc de nu te vezi,
am eu leac, îți vin de hac
chiar pe dracu ghem de-l fac.
Și cu pixul înarmată,
obosită, înciudată,
însemn locul cu pricina
care-mi aducea ruina.
Resemnată, asta-i karma,
pun un plasture, cât palma.
Acum, Doamne, dacă-ai vrea
ține, rogu-te, ploaia
și zăpada doar la tine,
că o să am la mine-n pat
tot pământu-împrăștiat.
N-o fi bai numai atât,
da-s și lacuri pe pământ!
Iar la banii ce-i primesc
nici umbrelă nu găsesc.

Toate fetele oftează

În ajun de Bobotează
toate fetele oftează
și cele nemăritate
dar și babe deocheate.
Arză-l Doamne lemn de soc
iarăși n-au avut noroc
și-alea tinere sfioase
și-ale babe mai gingașe
c-a trecut anul, măi frate
și-au rămas nemăritate.
Că, mi-o zis mie o mătușă,
dacă vrei flăcău la ușă
chiar acu de Bobotează
fată dragă, să stai trează!
Să snopești jaru-n scântei
să ai parte de holtei,
inimioara să-i scânteie
din dragoste să te ieie.
Și cu-un pieptene de os
păru-ți netezești frumos
în oglindă să-ți apară
chipul mândrului, pe seară.
Din mănunchiul cu noroc
ia un șir de busuioc
când o fi de adormit

să-l visezi pe cel ursit
iar pe inelar mătasă
să-ți intre drăguțu'-n casă.
Să așezi în prag mărgele
să calce popa pe ele
să ai parte de noroc
cât șiragul la un loc,
să mănânci turtă sărată
să-ți șadă flăcăii-n poartă.
Tot pe noapte ieși, degrab',
numeri parii de la gard
dacă paru-i sănătos
vei avea ursit frumos.
Aoleu, era să uit.
Astăzi nu se dă-împrumut!
Deci, dacă-o veni vecinul
să nu-i împrumuți ceaunul,
că te-o râde apoi tăt satul
și-ai gătat cu măritatul.

DORINA POP

Încâlcirea ideilor

(încastrarea î-ului în iaurtul i-ului)

Iarba încălzită în ibric invită iedera în iatac. Împunsă în iasomie, iedera începe imnul inclus în iubirea învechită:

– Irina iubești îndrăzneala ienicerului îndrăgostit? întreabă Iancu.

– Iscusința îmblânzită, Iancule.

– Ieșim?

– Ifose ieftine, îmbârligătorule!

Involuntar, iedera înhumează iepuri în intersecția î-ului în i. Iarba integrează inamicul încărunțit impropriu. Istețimea imitației inundă inima iederei intoxicată:

– Ioane, îmi iei inel? insistă Ileana.

– Înnegrește, isteațo.

– Interzici inelul în iubire?

– Inflație, Ileană. Încolțește inflația...

Incertitudinile înmugurite în iarbă îngrijorează iluziile încălzite în inițiala înjunghiată ipohondric. Instantaneu, iedera instalează iureșul izometric:

– Impresionezi, Isabela!

– Invită-mă în Istanbul, Iustin!

– Imediat. Îmi iau iataganul ideologic îmbibat în ignifugarea izmenelor.

– Inhalezi iarbă, iubițel?

Insist în încurcarea ițelor: Interpretarea „ideilor încâlcite" impune imigrarea impostorului în infinitul întunecos!

MIRCEA COROȘ

Despre soacră

De ar ajunge soacră-mea pe lună,
Desigur nu cu misiuni Apolo,
Va arăta că-i gospodină bună...
Pornind să șteargă praful de acolo!?
Deocamdată încă e pe-aicea
Și spune: Astăzi șterge praful... Mircea!

La judecata de apoi a poeţilor

Noi nu scriem cu adresă,
Noi nu scriem cu-nțeles,
Asta e deviza noastră
Și scăparea mai ales.
Cine vrea ca înțelesu-n
Scrisul nostru să-l găsească,
Nu-și mai bată capu-aiurea
Și nici limba nu-și stâlcească
Noi avem un stil aparte
Ce la mulți le pare-ascuns;
Înțelesu-i printre rânduri
Sau în titlu. Nu-i de-ajuns?
Haideți deci să facem versuri

Să ne-ascundem în cuvinte...
Să se-ntrebe cititorul
Dac-avem ceva la minte
Dac-o fi vreo condamnare
Și poeții luați pe sus,
Noi sperăm s-avem scăpare
Spunând: C-am făcut rebus!
Și-om vorbi ca somnambulii
Ce nu știu ortografia
Convingând acea instanță
Că am scris cu pălăria!
Noi nu scriem cu adresă
Noi nu scriem cu-nțeles
Asta e deviza noastră
Și scăparea, mai ales!

Sfârșitul lumii anulat

Din cosmos coborând, bag seama
Apocalipsa lui Ioan,
Aprinde-n lume groaza, teama
Acuma la sfârșit de an...
Că sigur va veni sfârșitul
Cum au prezis niște maiași,
Când Răsăritul și-Asfințitul
De-a pururi fi-vor aceleași!
Se vor alinia planete

Cum stau recruţii la apel?
Sau Soarele bătrân în plete
E poate supărat niţel
Că undeva în galaxie
Sunt mii de Sori mai tinerei
Şi-al lui sfârşit de va să fie...
Ei bine,... şi cu asta ce-i?
Alinierea de planete
Cu Soarele tăticul lor,
E să le-acuze că-s încete
Şi-l iau ades peste picior.
Chiar Luna care-i preferată
Curtată de la început
Azi doar o faţă-i mai arată
Se-nvârte dup-un glob de lut!!??
Se vor alinia planete
Cum stau recruţii la apel
Cu nasturi lustruiţi şi ghete
Să-şi vadă Domnul Colonel
Mustaţa lui înflăcărată
Cum se reflectă roşu-aprins...
Că Doamna lui e îmbufnată
Şi-o noapte-n urmă, l-a respins!
Pe mine zvonul mă amuză,
Celor care-i dau crezare
Le scriu Satira călăuză
Că prostia vai, e mare!
În ce priveşte-a lor credinţă

În Dumnezeu, subțire-i pai,
Încerc s-aduc la cunoștință
Ce groasă li-i prostia, vai!
Se vor alinia planete?
Ei bine, și cu asta ce-i?
Pe fața Soarelui sunt pete,
Semn c-a luat-o pe ulei!

Ultimul fecior

Mă frământă gânduri grele...
Multe rude de-ale mele
Azi sunt oale și ulcele...
Când beau vinul din ulcică,
Beau cu ei la o adică?
De-atâta melancolie,
Merg ca să mă plâng în vie
La butucul roditor
Că sunt ultimul fecior
Ce-i port numele lui tata
Ca degustător și... gata!
După mine cine știe
De-o bea vin, de-o bea tărie
Vreun nepot mai fără frică
Cu mine,... ajuns ulcică?
Umpleți ulcelele toate,
Ca să bem pe săturate
Că am rude însetate!

MIHAI HORGA

La revedere, mare!

(Soției)

Hai, mare, lasă-mă să plec!
Cu tine, doar un pic petrec
Tu ești iubita mea de vară
(Doar o iubită temporară)
Să mai rămân-vrei să mă-ndupleci
Îmi mângâi trupul, îmi aluneci
Cu valul tău, sărat și cald
În care mi-e drag să mă scald
Cu briza ta, ce mă-nfioară
Și-mi face inima ușoară...
Al tău nisip, de scoici brăzdat,
Mi-alină talpa, minunat
Și totu-n acest colț de rai
Mă-nlănțuie, șoptind: mai stai!
...
Frumoasa Circe,pare-mi-se,
Tot astfel, vrăjea pe Ulise
Dar, ca Ulise, tot așa,
Am și eu „Penelopa" mea
Ce m-a trimis să mă bronzez...
Cu tine, n-aș vrea s-o trădez!
Nu-ți zbate valul în zadar
Că plaja-e al tău hotar
Nu poți să-l treci,oricât ai vrea
Și nu ai să mă poți urma
Așteaptă-mă, cu unde line,
Ne revedem anul ce vine!

Sonetul umorului

Râzi ca tot omul de ceva în viață
Căci de eşti trist ea tot aşa îți trece
Râzând poți face însă din cald rece
Când vipie-i afară şi ți-e greață

De rude care vlaga vor să-ți sece
Sau punga fluturată goală-n piață
De soacră când priviri are, de gheață,
Că ai venit acasă după zece.

Să râzi poți de orice şi de oricare
De cel ce crede că putere are
Şi e doar un nimic fără coloană

Sau țoapa care zice că-i cucoană...
Dar pentru mine de tot râsul pare
Umorul pensiilor militare!

MARIANA DOBRIN

Cântăreţii lui Bachus

– parodie la poezia – „Cântăreţi bolnavi” de Lucian Blaga

Ne purtăm cu grăbire
pasul nostrum spre cramă,
ah iară şi iară
vinul dulce ne cheamă
unde lacrima viei
în butoaie apune,
în timp ce cobzarul
cu foc zice-n strune.
Paharul nu seacă,
butoiul e mare,
hangiule toarnă
mai cu zor în pahare!
Chimirul sub haină
este plin, frăţiore,
îl golim pân’la ziuă,
curgă vinul izvore!
Adă şi o hangiţă
cu sânii de crin,
în boale ne bage
când toarnă pelin.
Să steie alături

aicia, pe zadă,
ne cânte vioara
o veche baladă
şi lacrima seacă
şi doruri s-adune
la crâşmă de-a pururi
durerea apune.
Când în jur totu-i ceaţă,
Cântul zboară pe strune,
Crama e Paradisul,
Vinul e... o MINUNE!!

GABRIELA IONIŢĂ

Sunt poetă!

Sunt poetă! În sfârşit
Am şi pălărie nouă
Of, că mult am mai muncit!
Poezii, aproape două.

Bat la uşa editurii
Încărcată omeneşte
Cu ceva de ale gurii
Şi vreo doi bănuţi, fireşte.

Unul slab, cu riduri multe
Ruginiu, de zici că-i toamnă
Venit ca să mă asculte:
– Ce doriţi, stimată doamnă?

Sunt poetă; mă prezint
Damingeana-i doar de prună
Şi plătesc, că nu vă mint
Vreau să fac şi eu cultură.

El purcede să-mi citească
Opera nepreţuită
Dar cu ochii la fetească:
– Pare, pare să promită!

De atâta încântare
Vă spun drept, dar chiar mă jur
Mă şi văd prin manuale
Cu coperţi de-un roşu pur.

Specimen ... specimen de semnătură
N-am! E lucru grav
Şi slobod aşa din gură:
Poate vreţi autograf?

Şi cum griji mă năpădesc
Nu aud cum el se jură:
(Ca o divă îi zâmbesc)
– Mda! curată incultură.

Şi nici nu am priceput
Cum adică?
Rog frumos să m-ajutaţi
Ce-a vrut domnul ca să zică

– Doamnă dragă, în cultură
Nu-i loc de MACULATURĂĂĂ!

Nu mi-a plăcut de tine-aseară

Nu mi-a plăcut de tine-aseară
M-ai înşelat. E prima oară?
Un piţigoi venit din codrul mare
Cu pene, tril şi cuib cu brand
Te-a invitat, aşa, mai pe răcoare
La un coktail şi-un film cu happy end.
N-ai refuzat, puteai să-i spui
Sunt a poetului şi doar a lui!

Şi îndrăzneţ, el te-a curtat
Şi tu ai stat...
Creanga s-a cutremurat!

Ştii bine că n-am dat crezare
Ciocănitorilor care mi-au spus
Că te-ai iubit în ziua mare
C-un porumbel, c-un guguştiuc, c-un urs?!!!

Ce? Cum? Te-am înşelat?
N-a fost nimic adevărat
Ce ai văzut ţi s-a părut
Vântul, creanga-a scuturat un pic
Din nimic!

Nu mi-a plăcut de tine-aseară
Cu coada sus, te legănai în mers
Acum te iert, dar data viitoare
Te-omor c-un vers!

La Amara

La Amara, lâng-o stână cu câini mari
Locuieşte-o preoteasă, c-o căţea şi doi canari
Mândră-i Luşa şi-nfocată, căţeluşa fericită
C-are-aşa stăpâni de seamă şi de câini este iubită.

Preotul şi el fălos de nevasta lui cea bună
Are-un ghimpe gros în spate, pe căţeii de la stână
– Ce desfrâu în faţa porţii! la treci mătăluţă-n lanţ
Ai un *şic* de scoli şi morţii, babele le bagi în şanţ!

Ionel, băiat la stână, verde crud în astă viaţă
Priponeşte şi el câinii, dar zâmbind pe sub mustaţă.
– Cine trece-n capul nopţii, la stână la ciobănel?
Or fi babele? că morţii n-au aşa de drag de el!
Nici Luşa nu poa să fie, că e bine prinsă-n lesă
Veselă şi durdulie, este ...coana *preutesă*!

Tinereţea mea cam şuie

Tinereţea mea cam şuie
A plecat netam-nesam
Nicio vorbă să nu-mi spuie
Despre gândul ei infam.

S-a urcat în primul tren
Făr a-şi cumpăra bilet
Mi-a lăsat doar un catren
Cu o poză şi-un antet!

Eu am să-i plătesc amenda
De va fi să fie prinsă
Le trimiteţi la adresa
Vila 5 c-o poartă ninsă!

Economie

Doi deştepţi, la un Jurnal, învârtind o farfurie:
Vrei să ai o viaţă lungă? Mănânci cu economie!

Baba Safta hotărâtă să aplice cu succes
Principiul economiei, moşului nu-i dă de-ales
Un pahar de vin la masă *Mai bine pe jumătate!*
Mămăliga făinoasă, chibzuită o împarte

Nu la doi şi nici la patru, s-ajungă şi la căţei
Ci la douăzeci şi şapte, după cum vrea dumneaei.
Sărmăluţele cu carne, fir-ai treaba ei să fie
Numai şteviai-i de ele, că sunt cu economie
Smântânica, brânza, scrobul au ajuns un lucru cert
Baba Safta le împarte moşului, dar cam pe-un sfert
Iar rachiul cel de prune, să tot bei din el, să juri
De nu zici că-i doftorie *lei doar două picături!*

Trecu vremea-aşa un timp, moşul dintr-un munte mare
A ajuns un ţâr de om, juri că este lumânare
Baba Safta-supărată, îs trei luni de zile-ncoace
Cum se culcă aşa doarme; şi asta deloc nu-i place!
Moşul hâtru cu ochi verzi şi cu inima zglobie:
– Saftă, Saftă, te iubesc, dar mai cu *economie!*

Neîntâmplări pasibile a fi imposibile

S-a stabilit, cu ceasul de carbon,
Că orice faraon,
Fără ca să știe,
Devenea mumie,
Încă din copilărie

Cică
Un centaur și o minotaură,
De frică,
S-au ascuns într-o gaură
Mică,
Fiind urmăriți de-o pisică
Pitică.

Niște certificate de calitate,
Au fost anulate,
Fiindcă nu certificau
Menirea pe care o aveau,
Adică nu certificau.

Niște bătrâne copile,
L-au servit pe oaspete,
Cu o ciorbă de fosile
Proaspete.

Când a păşit în colibă,
Tânărul moş, avu o hibă,
Căci intrase încălțat
Într-al soției palat.

S-a întâmplat ca,
Din întâmplare,
Să nu mi se întâmple
Nici o întâmplare.

Tratament

Un bătrân pe care-o boală
În ultimul timp îl sapă,
La spital s-a prezentat
Să ceară hapuri cu apă
Şi-a-nceput încet să bată
Pe la uşi, apoi a stat;
Medicul era plecat,
Iar o soră medicală

La certat:
– De ce-ai venit iarăși la noi?
De ce n-ai stat acasă,
Să te fi uns cu usturoi
Și cu untură grasă?
– Poftim de m-ascultă, cucoană,
Că iar am căzut azi pe bec,
Dar dacă îmi dai o pastilă,
Îmi iau tălpășița și plec.
Te uită la mine bambină,
Deci vino, te rog, mai aproape,
Căci boala m-atacă haină
Și popa ar vrea să mă-ngroape!
– O, n-o să mă crezi, bătrâne,
Dar pastile zău că nu-s;
Mergi, te rog, la farmacie
Poate-s compensate-n plus,
Și dacă e coadă mare,
Ia-ți mata o lumânare.

Și așa plecă bătrânul,
Cetățean din Europa,
Galben precum o lămâie,
Să-l trateze cu tămâie
Taica popa.

Luceafărul dezamăgit

A fost o fată de-mpărat
Care-a sfidat firescul:
De-o stea din Cer s-a-înamorat
Fiindcă aşa i-a sugerat
Poetul Eminescu.
Din turnu-nchis, pe geam privea,
In noaptea-înseninată,
Acea strălucitoare stea,
Fiind cam excitată.
– Mă cheamă Ana, zise ea,
Şi, de nu-s indiscretă,
Cum te numeşti, să ştiu aş vrea,
Frumoasa mea planetă?
– Sunt Venus,văr cu Jupiter,
I-a zis strălucitorul,
Şi-s blestemat să stau în Cer,
Să luminez poporul.
Aicea sunt nemuritor
Şi-s poreclit Luceafăr;
Dar de-o femeie-mi este dor.
(La cap cred că nu-s teafăr)
– Roagă-te la stăpânul tău
Să-ţi dea o dezlegare,
Ca să devii bărbatul meu,

Căci te iubesc prea tare!
Cu cereri multe-a agasat,
El, Nalta Zeitate...
Într-un târziu a renunţat
Şi la imunitate.
Până la urmă, Naltul Zeu,
Îi dete dezlegare,
Făcându-l simplu muritor,
Cu drept de-nsurătoare.
Dar, când ajunse la palat,
Aflat-a, fost Cerescul,
Că Ana lui s-a măritat
Cu domnul Eminescu.

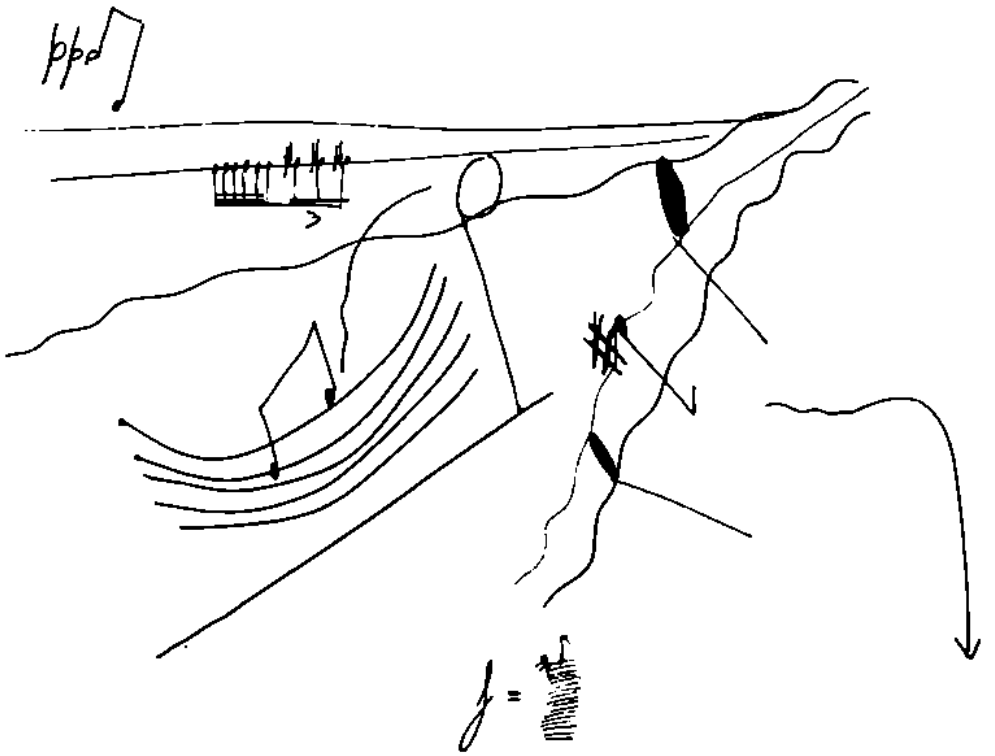

Prostul şi nebunul

Câinele mai mult aleargă
decât prostul ce gândeşte,
îl găseşti la colţ de stradă
de sub tufe te pândeşte.
Prostul e şi el săracul
mai deştept decât o muscă
umblă-n spate iar cu sacul
ca un leu închis în cuşcă.
Câinii au colaci în coadă
care fug să îl ajungă
cei ce stau la colţ de stradă
cu prostia să-i împungă.
Proştii sunt pe lumea asta
câtă frunză, câtă iarbă
dar iar i-a cuprins năpasta
că prostia nu-i întreabă.

Un nebun cu mintea-ngustă
se uită râzând la soare,
c-a văzut ceva sub fustă
de râdea atât de tare.

Ca să vezi ce e prostia
când nebunul nu gândeşte,
îl apucă nebunia
când pe babe le pândeşte.

El le strigă-n gura mare
apucându-le de mână,
că sunt zâne trecătoare
cum sunt oile la stână.

Babele îl scuipă-n faţă
şi îi spun că e nebun,
când se duc grăbite-n piaţă
legănându-se pe drum.

Beţivul satului

Sa-ntalnit baba cu moşul
pe o uliţă în sat,
când cânta încă cocoşul
moşul era mort de beat.
Şi l-a luat baba la sfadă
de s-a adunat tot satul,
era lumea toată-n stradă
de nu se vedea asfaltul.
– Unde umbli beţivane?
vaca-n grajd este nemulsă,

oile zbiară de foame
şi de vaca-m fost împunsă.
L-a scuipat baba odată
ca-nceput să râdă lumea,
era foarte supărată
şi beţiv tot îl numea.
Moşu-a luat baba de mână
şi-a ţipat în gura mare,
a-nceput apoi să-i spună
să îl ducă în spinare.
– Nu mai pot, ascultă babă:
eu sunt beat şi ameţit
dum-acas-acum degrabă,
toată viaţa te-am iubit.
Tu nu vezi, se uită satul,
ca la circ s-a adunat,
ştii că eu îţi sunt bărbatul,
poate-acum te-am supărat.
– Taci din gură beţivane
că m-am săturat de tine,
poţi să mori acum de foame,
nu mai dormi in pat cu mine.

Şi s-a dus n-apoi spre casă
drăcuind moşul întruna,
când in sat seara se lasă
a-nceput pe cer furtuna.

FLORIN ALEX PETRACHE

Caut altă Crăciuniță

Caut altă Crăciuniță,
Cealaltă a expirat!
Să nu mai poarte fustiță
C-o să stea mai mult în pat.

Poate să fie 'nălțuță...
Peste-un metru șapte'șase!
Să nu fie chiar drăguță,
Dar să aibă două case

Părul, negru să îl aibă,
Ochii fie ca tăciunii,
La deget să poarte „șaibă",
Chipul - ca lumina Lunii

Sânii mari - câtă plăcere,
Buzele să-i fie groase;
Atunci când sufletu-mi cere,
Să mi le dea dulci... zemoase!

Iar în seara de Crăciun,
S-o pot invita la masă;
Vom bea câte un vin bun...
Chiar că nu mai dau din casă!

Într-o seară...

Într-o seară, de Crăciun,
Îl văzui pe „domnul" Moş
Am crezut că e nebun...
Arunca daruri pe coş!
Aşa că, luaţi aminte:
Să faceţi un brad frumos!
Nu este o rugăminte...
Că-l întristaţi pe „bărbos"!
Ia faceţi un exerciţiu
Şi priviţi cu ochii minţii;
Astăzi facem armistiţiu...
Copii vor fi şi părinţii
Staţi cu nasurile-n geam
Să-l pândiţi pe Moş Crăciun
Eu n-am timp, căci, de aveam,
Pândeam şi eu pe... „nebun"!

L-aţi văzut pe Moş Crăciun?

– L-aţi văzut pe Moş Crăciun?
– L-am văzut, priza tutun!
Eu cred c-a „prizat” şi-o votcă,
Căci prindea peşte la copcă
– Sania unde-a parcat-o?
– Cum unde? În pom, surato!
– Las că vine el acasă,
De sub pat, n-o să mai iasă,
O să-i deie lui pe nas,
De-o veni târziu acas'!

– De cine-ntrebi tu, om bun?
– De Costel... a' lui Crăciun!

Limba noastră-i limbă dulce

– cacofonia –

Nostalgică ca codru-n vară,
Rămân ca cucu' să ascult...
Că când aud că cântă iară,
Că cam aşa cânta demult,

Mă-ntrec cu cucul în cântare,
Şi eu şi el doinind duios,
Aştept să vii, să spui că care,
Dintre noi cântă mai frumos!

Că călăul cuc îşi lasă,
Ouăle-n străin cuibar,
Că cât îi e codrul ca casă,
Eu nu-s ca cucul... un hoinar!

Să vină să-mi ia grija...!

Guvernanţii fac minuni,
Semn că îşi iubesc poporul...
Ne-ntorc la fierul cu cărbuni,
Electricelor ducem dorul.

Ne-au scumpit din nou curentul,
O să-mi vând ventilatorul,
Nu-mi mai permite bugetul...
Grija mare... e contorul!

Pe-ntuneric stau mai mult,
Nu comut televizorul,
Nici radioul nu ascult...
Grija mare... e contorul!

La maşina de spălat,
Nu mai folosesc motorul
Şi nici fierul de călcat...
Grija mare... e contorul!

De nu-s lemne, în frig stau,
Nu mai pun radiatorul,
Bani, de unde să mai iau...
Grija mare... e contorul!

La cap, baie dacă-mi fac,
Nu folosesc uscătorul;
Mă usuc cu greu şi tac...
Grija mare... e contorul!

Părul azi pe moațe-mi pun,
Ieri aveam ondulatorul,
Dar necazul cui să-l spun...
Grija mare... e contorul!

La mobil nu mai vorbesc,
De-un timp nici calculatorul
Nu-mi permit să folosesc...
Grija mare... e contorul!

Fac acum turte pe plită,
Ieri pâinea-mi cocea cuptorul,
Nu am bani şi stau uimită...
Grija mare... e contorul!

O să fierb cafeaua-n vatră,
N-o mai fac cu fierbătorul,
Sunt atât de supărată...
Grija mare... e contorul!

Scuturăm mai des covorul,
Mătura-i aspiratorul,
Uităm şi comutatorul...
Grija mare... e contorul!

Ne-au trecut din criză-n criză,
Nu-mi permit congelatorul
Să-l umplu... atunci în priză,
Ce mai pun?! Să-mi ia... contorul!

Din salarii ne-au luat,
La servicii ducem dorul.
Dacă-n beznă ne-au băgat...
Să vină să-şi ia... contorul!

Preţurile cresc în lanţ,
Ce ne oferă viitorul?!
Ne-ntorc iarăşi la opaiţ...
Să vină să-şi ia... contorul!

Nici nu ştiu... să vă îndemn...
Ca să coborâm fuiorul,
Chiar şi sapele de lemn...
Dar şi... furca... şi... toporul!!

Gata, bre, schimbăm macazul

Dacă ai sărit pervazul
Şi, să vezi, eu te-am zărit,
Nu mai poza în cinstit...
Gata, bre, schimbăm macazul!

Nu mai face pe viteazul,
Că ţi-ai părăsit nevasta,
Te-am prins şi cu asta, basta...
Gata, bre, schimbăm macazul!

Vai, te-a copleşit necazul,
Te-a părăsit şi iubita,
Să nu-mi spui că-ţi sunt sortita...
Gata, am schimbăm macazul!

Dragă, de nu-ţi place jazul,
Că-i pentru oamenii culţi,
De vrei alt gen să asculţi...
Gata, bre, schimbăm macazul!

Ca să nu mai ardem gazul,
Înţelegi ce vreau să zic,
Lasă-te de-al tău tipic...
Gata, bre, schimbăm macazul!

Zău că mă apucă hazul,
Când te uiți așa, naiv,
Nu-nțelegi, că e tardiv...
Gata, bre, schimbăm macazul!

Uite, unde stătea breazul,
Cu ideile-nvechite
Și cu mințile sucite...
Gata, bre, schimbăm macazul!

Aș dori să-nchidem cazul,
De-mi vorbești, nu te aud,
Nu-ntreba, că nu-ți răspund...
Gata! Am schimbat macazul!

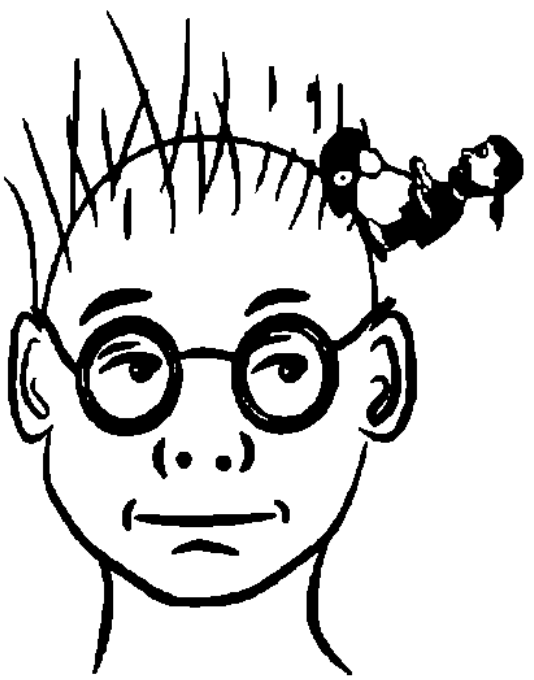

Parodie

Eu aş vrea mai multe zile să se nască-n calendare,
Ca să fie-n astă lume, şapte zile sărbătoare!
Dincolo de trebi mărunte, să am bani, să am de toate,
De nimic să nu am teamă şi nici griji de sănătate!

Vreau în fiecare clipă să am chef şi voie bună,
Un salariu bun să iau... de vreo patru ori pe lună!
Dar adesea mă gândesc: ce păcat că m-am pripit,
Am dat eu dorul de ducă, ca să fiu căsătorit!

Şi doar am făcut-o singur, nimeni nu mi-a pus vreo „pilă"
(nu eşti serios de n-ai, drumul la... Starea Civilă!),
Fiindcă-n astă lume mare, sunt principii fără noimă,
Chiar de-l faci că eşti convins, chiar de-l faci numai de formă!

Aşa zice lumea, cică: ca să fii bărbat cu stare,
Trebuie să-ţi iei adio de la chef şi domnişoare,
Să-ţi iei soaţa, cu mândrie, să te-aşezi la casa ta,
De băut, mai bei matale, poate doar... duminica!
Şi tot gura lumii zice: ca să fii om de onoare,
Trebuie să dai uitării şi prieteni, şi... pahare
Şi să ieşi mai rar din casă (parcă te-a lovit năpasta!),
Chiar de vrei să plimbi cățelul, pleci... dar numai cu nevasta!

Ce frumos, când la-nceputuri ne iubeam nestăpânit,
De nimic nu ne păsa, multe-aveam de dobândit,
Pe când eu speram că vii, doar cu gândul la iubit,
Tu un singur dor aveai: să-ți arăt ce am gătit!

Şi mi-a fost atât de bine, n-am simțit cum zboară anii,
Mă duceam voios la fotbal şi îmi risipeam toți banii,
Chiar de mai întârziam cu băieții, la berică,
Nu te supărai pe mine, nici măcar nu-mi purtai pică
(ba chiar în cuptor lăsai, pentru mine, fripturică!)

N-am băgat de seamă cum... peste noi au trecut anii,
M-am trezit brutal din vise când am terminat şi banii,
Dar iubitei mele doamne nu i-am spus că sunt in „pană“,
Cum sa-i refuz eu plăcerea unei haine noi de blană?

Pe când eu umblam bezmetic pe la bănci, cu glas umil,
Ca să fac un împrumut (nu-mi convine, da-i util!)
Şi pe când a mea dilemă se-adânceşte dificil,
Draga mea, sublim îmi spune, că... aşteaptă un copil!

Şi în timp ce eu, năuc, îmi revin greu din stupoare,
(Deşi am visat cândva, o familie mai mare!)
Cred că pentru vechi păcate destinul mă pedepseşte,
Cum să faci copii, măi frate, chiar când criza se-adânceşte?

Ea îmi spune fericită că tot ce-a dorit cândva,
Acum se-mplineşte iată, de la cer de undeva!
Eu (deşi sunt alb ca varul!) o sărut pe draga mea,
Ce-mi şopteşte că la noi va veni şi soacră-mea!

Când, surprins de toate astea, şi văzându-mă uimit,
Ea se miră cu candoare: „dragă, nu eşti fericit?"
Ce să-i spun eu dragei mele? (aşa că prefer să tac),
De ştiam că stau cu soacra, pe veci rămâneam burlac!

Şi ce mult îmi plac copiii, dar să-i creştem numai noi,
Să avem un prunc, acolo... nicidecum mai mult de doi!
Dar acum, mi-e tot mai greu, seara când mă-ntorc acasă,
Nici ca să mai spun o vorbă, soacră-mea nu mă mai lasă!

Cică, aş putea măcar, cât mă dau eu de şcolit,
Să muncesc acolo unde mereu bine s-a plătit,
Nu să stau cu nasu-n cifre: de bilanţ, de audit,
Doar ca să câştig la lună, un salariu de „pârlit"!
– Uite, zice cu sfidare, că Popescu de la doi,
Se descurcă mult mai bine şi v-a întrecut pe voi!
Ce contează că la bază are numai patru clase?
Şi-a luat maşină nouă, un teren şi două case!

Până şi Gogu Ionescu, ăla de la scara trei,
Are-apartament, o vilă, maşini multe, câte vrei,
Tu ce faci? Munceşti şi noaptea, poate pân' la două-trei
Şi-aduci la sfârşit acasă, tot o leafă de... doi lei!

Ce să-i spun eu mamei soacre, că nu sunt un interlop,
(Nu contează decât banii, i-a făcut în viaţă, scop!)
Că mai am şi eu orgoliu, c-am principii şi onoare,
De n-ai bani în şapte conturi şi avere, n-ai valoare!

De aceea, visul meu care cred că mă răzbună,
E s-avem câte opt zile şi nu şapte-n săptămână,
În al meu fătarnic vis, se nasc multe fantezii,
Ca să pot iubi măcar... două-trei doamne pe zi!

Prin urmare, am motiv şi o raţiune bună,
Să-mi doresc mai multe zile ca să fie-n săptămână,
Poate-aşa, încet, metodic, cu dorinţă, nu grăbire,
Oi putea să-mi cresc măcar şansele... . la fericire!

Sigur, respectabil domn, vei ajunge în etate,
Vei tânji atunci decât... la un dram de sănătate,
Chiar de-ai mai visa în gându-ţi, vreo duduie, cu dreptate,
Vei putea doar s-o priveşti: altceva... nu se mai poate!

Din păcate-n astă viață nu trăiești din amintiri,
Deși sunt frumoase, trec efemerele iubiri
Și când vei vedea că timpul trece repede, năpasta,
Îți rămân doar două lucruri: bătrânețea și... nevasta!

Deși domnii noștri vor să le fie mereu bine,
O soție (ideală!), chiar și două-trei vecine,
Răzbun cu-ndârjire azi, speța noastră femeiască,
Căci bătrâni ne vor privi frumusețea, din... fereastră!

Domnului profesor Bidulescu

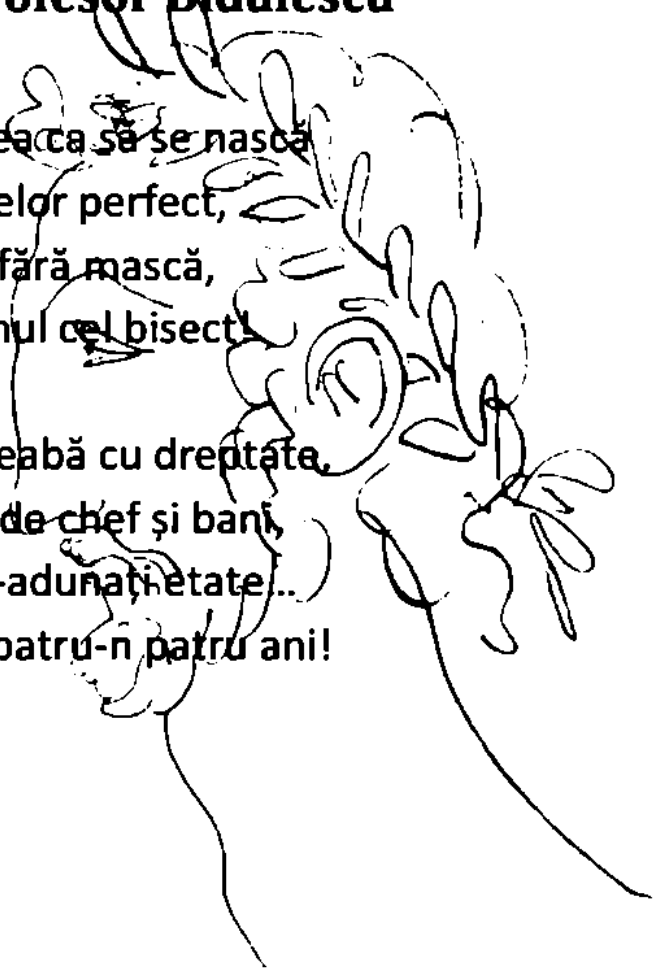

Când putea ca să se nască
Omul cifrelor perfect,
Fără fițe, fără mască,
Doar în anul cel bisect!

De vă-ntreabă cu dreptate,
Oamenii, de chef și bani,
Spuneți c-adunați etate...
Doar din patru-n patru ani!

AGA LUCIA-SELENITY

Şotronul

Şotron astăzi vom juca,
Pe loc neted, într-un parc,
Pregăteşte piatra ta
Şi o cretă pentru țarc!...

Facem câteva căsuțe,
De la unu pân' la nouă,
Ele trebuie parcurse,
Câte una, câte două...

Uite, sar într-un picior,
Linia nu o ating,
Crescător, descrescător,
Ca să fac şi eu rating

Cine primul va ajunge,
La căsuța de-început
Este cel ce va învinge,
Şi va fi şef absolut...

Şotron astăzi am jucat,
Pe loc neted, cum se ştie,
Şi mă simt mai relaxat,
Căci şotronu-i poezie...

Cel ce visele-mi veghează

În ograda părintească
Mă așteaptă ani la rând
Urechea să și-o ciulească
Să mă-ntâmpine lătrând
Cu ochiadele-i bătrâne
(Anii nu l-au grizonat)
Nu mă uită el pe mine
După cum l-am observat,

Că blănosu-mi stă de pază
Visele-mi de le veghează!

Mi-s mic și mi-s nătăfleț

Mi-s mic și mi-s nătăfleț
Sunt pufos și iubăreț
Am urechile lungite
Alea sunt și mai iubite
Morcovii îmi plac de mor
Varza, sincer, o ador
Am codița-n vânt lăsată
Hai... C-aveți gura căscată!

COSTEL ZĂGAN

Ventilatorul de stele

Mă-ncălzesc cu înghețată
și-un calorifer cu țurțuri
uneori totuși o fată
zboară ca un roi de fluturi
Prin calorifer cu țurțuri
și centrală pe butuci
e un foc pe care-l scuturi
luna cică s-o usuci
În centrala pe butuci
uneori cântă o fată
la vioara dintre nuci
se-ncălzește-o înghețată
Și-un calorifer cu țurțuri
gata-i ca să dea în muguri

Ţinta tuturor

Să fii român totuși e-un risc
și lumea-ntreagă nu mă vrea
când de la mare pân-la mic
joacă ping-pong cu steaua mea

Și lumea-ntreagă nu mă vrea
eu însă o iubesc de-al dracu
o fi având plăceri și ea
cu răni de-mi peticește sacul

Eu însă o iubesc de-al dracu
când de la mare pân-la mic
bogat rămâne doar săracul
să fii român totuși e-un risc

Când lumea-ntreagă nu te vrea
îndrăgostit să fii de ea.

Arbore genealogic instant

Eminescu-i tatăl meu
biblioteca însă-i mama
și mai am un Dumnezeu
de care nu ținești seama

Biblioteca însă-i mama
frații mei sunt scriitorii
și când mă apucă teama
citesc și m-apucă zorii

Frații mei sunt scriitorii
cât mai am un Dumnezeu
scriu și curge apa morii
Eminescu-i tatăl meu

Biblioteca-i însă mama
ce-mi șoptește sama sama

CONSTANTIN BIDULESCU

Beţivul la doctor

– Domnul doctor, vă întreb,
După ce îmi veţi prescrie
Ce medicamente iau,
Mai pot eu să beau tărie?

– Boala e destul de gravă
Şi aşa după cum ştim
Dacă vreţi să mai trăiţi
Trebuie ţinut regim.

Să nu beţi deloc alcool,
De doi ani v-am anunţat.
– Am crezut că medicina...
Între timp a progresat.

Veste bună

– Barman, spune-mi, bunăoară,
Am fost eu aici aseară?
– Sigur aţi fost domnul meu
Că doar v-am servit chiar eu.
– Mai ştii tu cât am plătit?
– Cam trei sute-aţi cheltuit.
– Am fost tare supărat,
Bine că-i adevărat,
Capul tare m-a durut,
Am crezut că i-am pierdut.

La magazin

Într-un magazin mai mare,
Imediat de la intrare,
Soţul grijă n-a avut
De nevastă s-a pierdut.
Ghinionul, peste toate,
De comunicat nu poate
C-a pornit la cumpărat
Cu mobilul descărcat.
Peste tot a căutat
De soţie tot n-a dat.
Lângă nişte mari vitrine
Vede el o tipă bine
Cu un zâmbet şi destins
Se duce la ea întins.
– Îmi permit să vă reţin
Vreţi să discutăm puţin?
În înghesuiala asta
Nu ştiu unde mi-e nevasta.
Şi chiar dacă n-o găsesc,
Iute-apare mânioasă,
Când vede că eu vorbesc
Cu o doamnă mai frumoasă.

Bătaia

– Te rog nene polițist,
Vino repede, insist,
Doi bărbați se bat în stradă,
S-a strâns lumea să îi vadă.
Cei doi se cam bat mereu
Unul este tatăl meu.
– Îi opresc eu să se bată,
Care este al tău tată?
– Să răspund îmi este greu
Tare-aș vrea să știu și eu.
Până-acuma n-am aflat.
Pentru asta ei se bat.

Trompeta

– La trompetă-ai tot cântat,
Nu-i un lucru prea plăcut
Că vecinul îmbufnat
Geamul țăndări ți-a făcut.
– Cred că lui îi este ciudă
E un prost, minte nu are,
Acuma o să audă
Cam de două ori mai tare.

Alegerile

– Îl ştii pe amicul Nae?
N-am crezut niciun moment,
A candidat astă toamnă
Pentru-un loc în Parlament.
– Apăi nici eu n-am crezut
Şi spunea asta ades.
Acuma ce face Nae?
– Nimic, că a fost ales!

Tânăra soţie către soţ

– Dragule, de vrei, nu vrei,
În curând o să fim trei.
– E o mare bucurie,
Sigur aşa o să fie?
– Uite-aicea telegrama:
„Sosesc mâine seară. Mama."

Un tip reclamă la Poliţie că i-a dispărut soţia

– Să putem s-o căutăm
Fără rost să nu umblăm
Scrie-aicea pe hârtie
Cum arată-a ta soţie.

– Am descris-o în cuvinte
Dar am şi o rugăminte:
Trăsături am pus grămadă,
Dar ce-am scris, ea să nu vadă.

Noul preşedinte

Va fi bine, presupunem,
Şi vom trece un nou prag.
„Bună ziua" nu mai spunem
Ci vom spune „Guten tag"
După cinci ani şi ceva
De înşeală-al nostru crez,
Ne orientăm cumva...
Încercăm şi c-un francez.

Legea

Chiar dacă am învățat
Anul tot l-am repetat.
Mi-a fost greu a înțelege
A lui Arhimede lege.

Tata e acum primar,
De va fi parlamentar
Mi-a promis, că-n Parlament,
O s-o schimbe el urgent.

Dezminţire

Brațele când îndoiesc,
Gâtul când îl răsucesc,
Genunchii când robotesc,
Apăi toate îmi trosnesc.
Eu vă spun acum tranşant
Nu-s bătrân, sunt mai crocant.

ELENA AGIU-NEACȘU

Aragazul și cocoșul (fabulă)

Cum se-nfoaie-ntre găini,
Ba trece și la vecini
Sărind țanțoș cel pârleaz,
Din pridvor un aragaz
Privea cu jind la... cocoș.
Văzându-l mereu voios
În sinea lui își zicea:
Eu proțăpit în... podea,
Iară el zburdă hai-hui,
Nu este drept, nu-i și nu-i...
Eh, aragazu-și mai zise,
Ba se pare că-și propuse
Cerdacul să părăsească,
Teleleu să mi-o pornească
Cu-ntâia ocazie
Și să dea o razie
Măcar până la... fântână.
Neică, nu îți e de-a bună!?
Îl luă la ferecat
Un burete... nespălat.
Stai pe locul tău cuminte,
Nu mai visa la... plăcinte!
N-ăi citi gânduri, fârtate,
Ei, află, chiar că se poate,
Pe-a ta față am citit...

Acuma te-ai dumirit?
Vezi de treabă, stai pe loc,
Şi cinsteşte-aşa noroc,
Dacă nu te potoleşti,
S-ar putea chiar s-o păţeşti.
Mai aşteaptă olecuţă!
N-ăi fi oracol, leicuţă!
Se bosumflă aragaz
Şi-ncepu să scuipe... gaz,
După bunu-i obicei.
Însă ce să fie, ce-i?
Nu trecu o lună, hei,
De la astă sfadă mare
Şi ce să vezi, coana mare
Prinse cocoş de cotoi
Şi-l azvârli-ntr-un... oloi.
Apa în clocot fierbea,
Aburi pe nări că scotea
Iar cocoşul tăcea... mâlc.
(Priceput-aţi, sigur, tâlc!)
Ba ajunse şi-n tigaie...
Ei, cum este, bade Laie?
Sări buretele-n sus,
Dacă te-ai fi lăsat dus
Şi de nu mă ascultai,
Amu iată cum jucai!
Aşa că bine-ai făcut,
De-acuma eu... am tăcut!

C-o fi laie, că bălaie,
Ia nu mai cobi, potaie,
Se sumeți aragaz,
Bine că eşti tu mai breaz!
Nicicum n-admise greşeală,
Ba mări focul sub oală,
Uite-aşa de-al dracului,
Cum stă bine omului...

Morala:
Unul cumpără, alt' vinde,
Unde n-ajungi, nu te-ntinde!
Pleci urechea la cai verzi,
S-ar putea chiar să-i şi vezi!

Autoidolatrie

Autoidolatrie, optică individuală,
O altă lumină a ta, personală
Ce ți se înfățișează
Ca un cult de sine ce se instalează.
Dispoziție a spiritului omului,
Amplificare intensă a simțului
Propriei existențe, cu alt înțeles
Capricii de limbaj repetate ades,
Aere adulatoare
De interes generatoare:
Blazat, plictisit,
Obraznic, zăpăcit,
Dominator, răutăcios
Voluntar, bolnăvicios,
Maliții, pisicos.
Rece, nepăsător.
Pe alții îi despică-n patru
E un autoidolatru.

VICTOR BIVOLU

Invitaţie la meditaţie

... Cred că pentru mine
Ar fi cel mai bine,
Ca subsemnatul EU
De faţă cu-AL MEU EU,
Pentru şi mai mult tact
Să parafăm un pact,
Să ne fie bine,
Cât anii ne-or ţine... ..

Capitolul III:
PROZĂ UMORISTICĂ

La pomana electorală

Muşcă cu poftă din micii zemoşi şi simţi cum un firicel de grăsime i se prelinge de pe buza inferioară, în jos către scobitura de deasupra bărbiei. Se şterse cu dosul palmei, printr-o mişcare abilă şi probabil îndelung exersată şi continuă să molfăie combinaţia de mici, pâine şi muştar, pe care şi-o îndesa conştiincios în gură. Privirea-i izvorâtă din ochii mici înconjuraţi de cearcăne şi umbriţi din belşug de sprâncenele stufoase, ba se plimba distrată pe chipurile arse de soare şi transfigurate de efortul depus în procesul de masticaţie, ale comesenilor săi, ba se cobora instinctiv pe cartonul cu mici, pentru a oferi informaţii precise mâinii, privind locul spre care trebuie să se îndrepte pentru următoarea operaţiune.

– Bagă-n tine, bă Stemate! Pomana-ngraşă, bă! auzi el în spate vocea tunătoare a lui Petre Clăpăugea, vecinul lui din fundul grădinii, cu care mai glojdea când şi când, câte-o juma' de ţuică de corcoduşe, pasată alternativ peste şipcile gardului comun. Aproape imediat simţi şi palma cât o lopată a acestuia, lipindu-i-se prieteneşte de spinare, de mai să-i sară pălăria de pe cap şi să se înece cu micul abia vârât în gură.

– Ce bă, ţî-i teamă că să gată şi tu nu mai prinzi? îl înţepă şi el, la rândul lui, pe noul venit, după ce înghiţi mai mult forţat bucata de mic, ca să lase loc vorbelor să iasă. Bagă-te la coadă, că-ţi ţiu colea un loc în picioare, mai zise, înainte să muşte din

nou din micul, pe care mâna-i conştiincioasă şi răbdătoare i-l ţinuse în aşteptare, la două degete de buze, pe timpul cât vorbise.

– Da, în picioare şi gratis, ca pentru tine, aşa! glăsui şugubăţ, între două molfăituri şi Costache Ofticosu, iar Lenuţa, nevastă-sa, scundă şi grasă ca o minge de rugbi, chicoti ascuţit de două-trei ori, apoi duse repede mâna la gură, pentru a feri de ochii indiscreţi ai comesenilor – de parcă ar mai fi ceva de ascuns – dinţii rari şi strâmbi, „ca de greblă uitată-n drum şi călcată de căruţă" (expresie tot de la Stemate cetire!).

– Nu există pomană-n lumea asta să-l îngraşe pe Stemate, bă Petre. Ăsta-i fieru' dracu'! se băgă în vorbă şi Neculai Ştirbu, care pân-atunci mestecase chinuit, ceva mai la dreapta lui.

Stemate era înalt şi slab, de toate hainele stăteau pe el ca pe gard. Nimeni nu-l văzuse vreodată purtând ceva care să cadă bine pe corpul lui deşirat. Tot fizicul său era cel care-i adusese şi porecla de Păsărilă – inspirată de numele celebrului personaj de poveste – pe care i-o pusese chiar actualul primar, pe vremea când nu-i era decât coleg de clasă-n gimnaziu şi când Stemate începuse să arate cam ca acum, doar că mult mai tânăr şi ceva mai plăpând.

– Tu să vorbeşti când ţi-or da dinţii, băi Neculae, îl puse Stemate la punct, fără să stea prea mult pe gânduri.

Lui Neculai Ştirbu, îi dăduseră, ce-i drept, dinţii acum vreo cincizeci de ani, dar rămăsese fără cei mai mulţi dintre ei, începând de-acum vreo douăzeci – „dracu' ştie de ce!" răspundea el când l-întreba cineva – aşa încât, atunci când

deschidea gura, expunea privirilor doar doi colți răzleți, un molar în dreapta-jos și-un canin în stânga-sus.

Se lăsă din nou, pentru câteva clipe, tăcerea la masa lor, întrucât toți, ca la comandă, duseseră mâinile la paharele de bere, și acum sorbeau cu înghițituri mici, lichidul gălbui, rece și savuros. Beau încet, cu milă s-ar putea spune, pentru că știu că dacă vor mai vrea încă un pahar, acela va fi pe bani, iar prin buzunarele lor cam bătea vântul.

– Gata, bă! Dați-vă după locu' ăla al meu, „în picioare și gratis"! le întrerupse brusc extazul degustării, vocea ca de clopot a lui Clăpăugea, care, cu spiritul său de orientare binecunoscut, intrase rapid în posesia cartonului cu mici și paharului de bere, iar acum își făcea loc la masă, mai mult sau mai puțin delicat, între Stemate și Costache Ofticosu.

Petre Clăpăugea vorbea tare de obicei, dar acum trebuia să adauge și mai mulți decibeli vocii sale baritonale, ca să se facă înțeles, prin vacarmul ce-l crea acompaniamentul și vocea manelistului, ce se producea sârguincios, pe scena improvizată la marginea luminișului, care devenise locul obișnuit de desfășurare a acestui gen de serbări câmpenești cu duhoare electorală.

– Bă Petre, că tot venișI, ia spune, ție nu ti-e puțin rușine? îl luă la rost, în glumă, dar afișând un aer extrem de serios, Stemate. Hai, că pă oamenii ăștia-i înțeleg, că ei n-a fost ca tine trecuți prin școli înalte și nici n-a muncit cinci ani în București. Ei nu știe, că e proști, da' tu cum mama dracu' de poți să le mănânci micii și să le bei berea și la ăștia movalii,

după ce-ai făcut burta mare săptămâna trecută, la ăia cu trei lalele?

Cei din jurul mesei zâmbeau satisfăcuți, că nu fuseseră băgați în aceeași oală cu neruşinatul, deşi procedaseră exact la fel, iar faptul că „e proşti" părea să nu-i deranjeze de fel. Lenuța nu se putu abține să nu chicotească în felul ei caracteristic, acoperindu-şi gura cu degetele răsfirate.

– Bag seamă că ție-ți pare rău c-ai fost în tură de zi duminica trecută, aşa-i? răspunse imperturbabil, printr-o întrebare, Clăpăugea, înainte de a muşca cu poftă din capătul trecut prin muştar al celui dintâi mic, din porția oferită moca azi de „movalii".

Stemate râse laolalaltă cu ceilalți de la masă, înveselit de umorul cu care intra în joc vecinul său, dar şi de perspicacitatea cu care acesta-l „citise".

– De ce să-mi pară rău, că doar duminica viitoare, când vin ăi cu crinu', eşti tu în tură de zi. Aşa că o să fie doi la doi.

Replica lui Stemate, zis Păsărilă, stârni hohotele de râs ale comesenilor şi chicotele ascuțite şi acoperite cu palma, ale Lenuței. Toți cei de față, doar ascultau, mâncau, beau şi râdeau, neîndrăznind nici unul să-i conturbe pe care cei doi vecini, din schimbul de replici în care se angrenaseră şi care, ca de fiecare dată când se producea, făcea deliciul auditoriului.

– Aşa-i, Stemate! mimă Clăpăugea brusc întristarea, de parcă abia cum afla că duminica viitoare lucrează. Mie chiar că-mi pare rău. Îmi făcusem şi io nişte socoteli... Adică, mă gândii, dacă particip la trei pomeni d-astea, îi ca şi cum mi-ar da-napoi vreo 15-20 de lei din multele sute pe care le plătii io

ca taxe şi impozite, ca să le fie lor bine în ultimii patru ani. Doar nu credeţi, continuă el, adoptând un ton declamator şi luând un aer de a toate-ştiutor, în timp ce privirea i se plimba profetic peste onorata asistenţă zguduită de hohote de râs, că mâncaţi mici şi beţi bere din banii lor? Nu, stimabililor!... Sunt tot din banii noştri! Noi i i-am dat! Prin urmare, schimbă el tonul cu unul mai conciliant, nu ştiu ce vreţi să faceţi voi, dar io mă chinui să recuperez ceva din ei... Cât priveşte votatul... oi vedea io cu cine-oi vota... acolo... singur în cabină.

Păsărilă-l privi şters, dintr-o parte, cu ochii abia mijiţi, iar în colţurile gurii, oprită câteva clipe din mestecat, păru să-i înflorească palid un zâmbet viclean.

– D-apoi, săru' mâna pentru masă!... şi să le dea Dumnezeu sănătate!... rosti el cu disimulată evlavie, pregătindu-se să-şi strecoare în cavitatea bucală ultimul dumicat, cu care ştersese conştiincios, până la ultima moleculă, muştarul de pe carton.

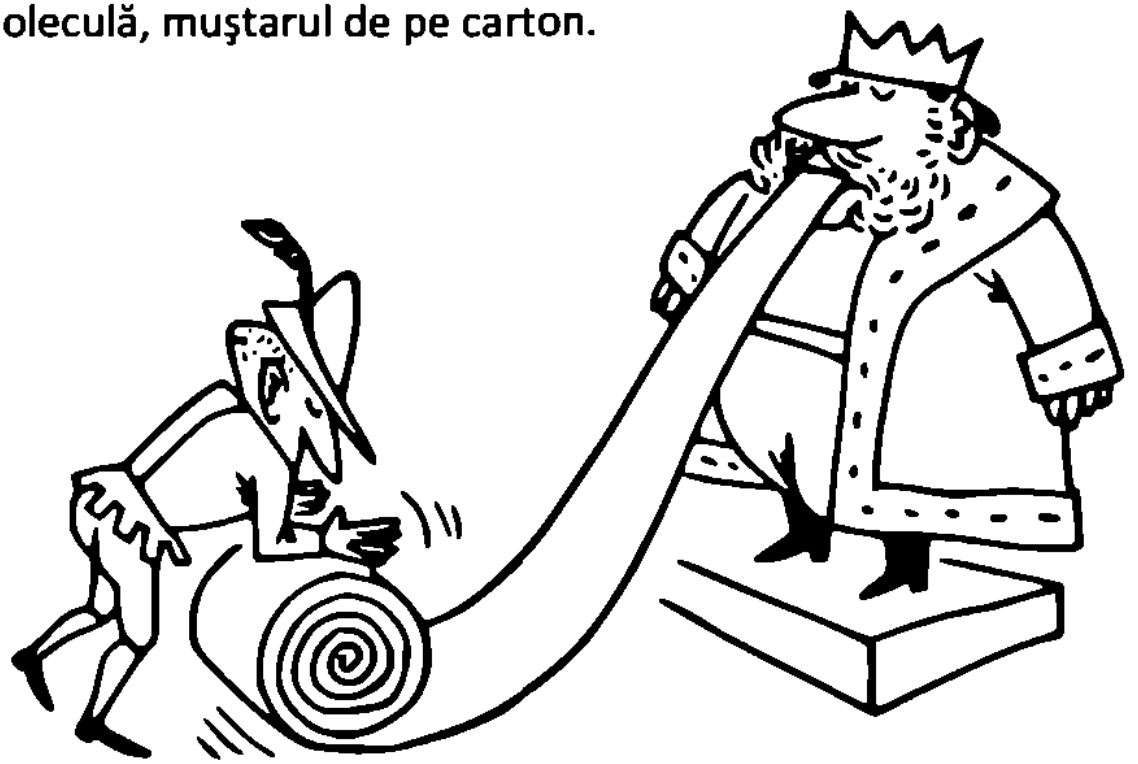

Hilda şi feisbuciştii ei

Ea este Hilda sau poate Holda, nu ştiu sigur că mereu amăgeşte feisbuciştii, se semnează cum tastează şi după câtă viteză prind degetele ei. Are şi serviciu, dar îi este super încărcat programul. La atâta amar de prieteni de pe fb, îi trebuie timp să răspundă cu drag şi iubire şi din cauza asta treaba o tot amână de la o zi la alta, că nici statul ăsta nu este aşa darnic cu angajaţii lui, aşa că mai încet cu pianul pe scări, nu? Când să se apuce de ea, de treabă adică, constată că iar o asaltează prietenii şi ea cu atâta iubire de dat, nu poate sta indiferentă. Virtualul ăsta i-a anihilat realul, dar mai contează ceva când trebuie să ajuţi, ba o divorţată, ba o înşelată, o guralivă, o părăsită, ca să nu mai vorbim de ei, săracii masculi. Ei sunt cei mai alinaţi de Hilda. În zilele noastre, greu găseşti o încuiată precum e Hilda, o duci cum vrei cu vorbele, îţi încarcă şi telefonul, îţi plăteşte şi cablul, îţi plăteşte biletul la massaro pentru a o vizita, căci asta înseamnă ajutor prietenesc şi nu are importanţă dacă ai văzut-o vreodată sau nu. Cunoştinţele ei de pe feisbuk sunt de valoare, nici familiei nu-i poate face destăinuiri aşa ca lor. Mare lucru această reţea de comunicare, ce mai!... cultură, cunoştinţe, Doamne, mare ţi-e grădina!

Nu sunt Hilde aşa ca ea pe toate reţelele de socializare, păi cine şi-ar pierde timpul, mai ales cu bărbaţii. Când te afli la a treia divorţare şi ai vreo şaizeci de ani, bărbat fiind, numai una ca Hilda te poate readuce la normal, ea îţi poate da cele mai bune sfaturi, ea îţi poate dicta programul corect de pe o zi

atunci când, ultima ta nevastă era disperată ştiindu-te la doctorul de familie şi tu stăteai dus pe feisbuk cu Hilda.

Ea este ocupată cu făcutul de bine în aşa fel încât şi prin virtual desparte bărbatul de femeie, are metode, ce mai!... şi când găseşte şi aluatul potrivit, iese treaba ca lumea. De asta iubeşte Hilda feisbukul, de asta trag bărbaţii la ea ca furnicile la muşuroi, de asta soţiile care merg la serviciu şi au bărbaţii pensionari, stau cu frica în spate şi ea surâde precum Gioconda.

– Lasă-le, naibii de speriate, le întind eu nervii ca la coafor, ce-or să-mi facă, or să vină de la capătul ţării să–mi facă panaramă? Vecinii mă ştiu de treabă, dar şi ăştia când a venit Haralambie de la Jimbolia, se uitau de parcă nu era bărbat. Nu ştiau ei cât din economiile lui, au umplut portofelul meu, dar ce, era borşul lor?

– Păi, nu ai auzit de răzbunări femeieşti? Poţi ajunge în spital dusă de vecinii ăştia curioşi! Şi ca să fie şi bomboana pe colivă, până vine salvarea, îţi pot număra şi aluniţele de pe corp, te pui cu nevasta înşelată?

Dacă Hildei îi este bine, voi oameni răi, ce aveţi cu ea? Vă trage soţul de bârneaţă? Nu cumva şi el vrea? Vă enervează declaraţiile ei de iubire? Faceţi voi altele mai speciale.

Până una alta, Hilda are lumea ei distractivă şi mai ales înfloritoare la buzunar, că între timp s-a specializat la luat şi ştie ea ce are de dat.

Ar dori Hilda să-i mulţumească celui care a inventat feisbukul, ăla cu nume de deştept, fiindcă aici şi-a găsit modul ei de viaţă, aici este fericită împreună mai ales cu ei, dar până caută inventatorul, mai bine caută altă socializare.

Măi, să fie! Şi totuşi, atenţie la Hilde, că sunt cam multe!

GHEORGHE NICULESCU

Creionări încondeiate cu... pixul

* S-au folosit de foloase nefolositoare.
* Înainte de a nu spune nimic, se gândea de două ori.
* Voia alivenci, dar nu știa cum se pronunță la singular.
* A devenit matur destul de prematur.
* Au refolosit materiale refolosibile.
* Teroristul se plânge că a fost terorizat de către antiteroriști.
* Făcea parte dintr-o trupă de trupuri trupeșe.
* A descris o mizerie de nedescris.
* Am cunoscut un necunoscut arhicunoscut.
* Cosașul cu cocoașă, cosea cu o coasă.
* Un nun cu o nună, cununau pe una cu cunună.
* Codașii se codeau să stea la coadă.
* Ar fi dat orice numai să nu i se ceară nimic.
* Ada nu da, dar Dada da.
* Neputinciosul a luat tot ce se putea lua.
* Am auzit că n-ai auzit c-am auzit.
* Îi țiuiau urechile de se auzea în toată casa.
* Vrând nevrând, el voia vrute și nevrute.
* Ferice de cel fericit în nefericirea sa.
* Unii par fumați, iar alții... parfumați.
* Când s-a văzut încercuit, a început s-o dea din colț în colț.
* Nu este prima dată când primește un ultim ultimatum.
* Completul a fost descompletat complet.

* N-a avut îndrăzneala de a îndrăzni.
* Nu știu cum face, dar face ce face și nu face nimic.
* Au renunțat să mai renunțe.
* M-a amenințat că o să mă amenințe.
* Fricosul era înfricoșător de înfricoșat.
* A început să simtă că începe să nu mai simtă.
* Se jena să se jeneze, într-un mod foarte jenant.
* Cei care cumpărară, nu se compară cu cei care compară.
* Încă poți să te bucuri că te mai poți bucura de lacul Bucura.
* Cine n-are bătrâni, să-i cumpere de tineri, pentru a beneficia cât mai mult de efemeritatea lor.
* După ce s-a gătit, a început să gătească.
* A găsit cu cale că este bine să-și urmeze calea găsită.
* Galopând la trap, s-a oprit vertiginos.
* A fost hărțuită, din cauza unei hărți.
* N-avea timpul necesar pentru a câștiga timp.
* Intrarea sa a fost percepută ca o ieșire.
* Iubesc părinții care-și iubesc părinții, zise părintele.
* Împăratul era vasal regelui care era vasal președintelui.
* Era un răufăcător foarte bun.
* Când s-a deșteptat, și-a dat seama cât este de prost.
* Suma forfetară a fost forfecată.
* Era total nemulțumit de totalul nemulțumirilor.
* Există riscul să existe riscuri.
* În fața mișcării de rezistență, a rezistat, fără să facă nicio mișcare.
* Narațiunea narată de narator, n-arată rațiunea.
* Totul a pornit de la o oprire totală.

* Şi-a dat cu părerea despre părerile date.
* Renta a devenit nerentabilă.
* Paria că poate deveni un paria.
* Albinele au rămas stupefiate când au văzut că omul le ia mierea.
* Informaţiile pline de mizerii, sunt ca alimentele pline de E-uri.
* Hoţul este liber să devină om cinstit, dar nu vrea să facă abuz de libertate.
* La ora de muzică, elevii ar trebui să primească note... muzicale
* Culmea săpăturilor: să-i sapi groapa celui care ţi-a săpat groapa.
* Dumnezeu este unic şi atotputernic, deşi se crede că unde-i unul nu-i putere.
* În mentalitatea sa, mentalist easte cel care freacă menta.
* Nudul perfect este cel ce este gol şi prin interior.
* Efemeridele au veşniciile mult mai mici.
* I s-a arătat cum nu trebuie să arate.
* Acesta are statut de om stătut.
* La punctul unu, s-a făcut o prezentare a punctului doi.
* În lupta pentru eradicarea prostiei, încălcăm dreptul de a fi prost.
* Timpul, până a fi secol, a fost secundă.
* Numai cine a fost un este, poate ajunge un fost.
* A avut o ieşire... pe uşa de la intrare.
* Prin reculegere el înţelegea că trebuie să mai culeagă odată ceva ce a mai fost cules.
* Avea tăria morală de a fi imoral.
* Va veni timpul când nu va mai veni timpul.
* Ce-o fi căutând Drumul Robilor sub Cerul Liber?
* Întâi mi-au sustras atenţia şi apoi mi-au sustras portmoneul.

* Unul era prea dispus, iar celălalt era predispus.
* Speranța muritorilor, nu este nemuritoare.
* Mi se pare că sunt de părere că nu mi se pare.
* Cred că e greșit să crezi că tot ce crezi este greșit.
* Multele sale activități,se rezumă la foarte multe inactivități.
* Adevărul este că acțiunea reacționează la neadevăr.
* Totdeauna adevărul este unul singur, dar unul singur nu este totdeauna adevăr.
* Nu este obligatoriu să-ți faci obligații.
* Mi s-a adus știrea pe care se știa că o știu.
* L-a descris foarte frumos pe cel foarte urât.
* Greșea că nu muncea, ca să nu greșească.
* Am auzit de unii care n-au auzit de mine. Să le fie de bine!
* Agonisea și când agoniza.
* Unul era cu sufletul la gură, iar celălalt - invers.
* Se ştie că este ştiut de când se ştie.
* În loc de peşte proaspăt, a primit peste ochi.
* Ei nu pot să înțeleagă cum de nu pot să se înțeleagă.
* Când au început să vadă că încep să nu mai vadă,au început să-şi vadă de treabă.
* A simțit că începe să nu-şi mai simtă pulsul.
* Până să-i dea de urmă, i-a dat de furcă.
* Bătrânul o mânca din ochi, iar ea îi mânca pensia.
* S-a căsătorit din dragoste... pentru averea ei.
* Această dulceață de femeie, are o soacră poamă acră.
* I s-a dus buhul că arată ca o buhă.
* M-am gândit să mă răzgândesc.
* L-am întrebat de ce nu se întreabă.

* Acesta este un trecător de sine stătător.
* Într-un cuvânt, pot spune că: amrămasfărăcuvinte.
* Directorul avea sarcina de serviciu să-şi însărcineze secretara ca să nu secrete secretele de serviciu.
* Cercul era atât de vicios încât semăna cu un pătrat triunghiular.
* Din priştina albanezilor, sârbii au rămas fără provincia Cosovo.
* El i-a bătut un apropo, iar ea i-a bătut obrazul.
* Orice război se termină cu o pace şi orice pace se termină cu un război.
* Cel adulat pe dinainte, este bârfit pe dinapoi.
* Cine râde la urmă, este ardelean.
* Reputatul deputat, a raportat că a repurtat o serie de insuccese succesive.
* Unii oameni sunt spirituali, iar alţii - spirtuali.
* Salvatorii au fost salvaţi de către sinistraţi.
* I s-a găsit vinovăţia de a fi nevinovat.
* Este desconsiderat fiindcă consideră că nu este luat în consideraţie.
* De ce întrebările se pun şi răspunsurile se dau?
* A susţinut sus şi tare că este un jos şi moale.
* Este atât de prost încât nu este în stare să facă nicio prostie.
* Datele des centralizate, au fost descentralizate.
* Fiindcă nu pot să-l iert, nu poate să mă ierte.
* Recte nu este pluralul de la rect.
* Pentru a trece puntea către Dumnezeu, s-a făcut frate cu dracul.
* Singurul lui dor era să nu aibă nici un dor.
* Când îi era sete, mânca tot ce-i ieşea în cale.
* Unul a fost împuşcat cu sânge rece, iar celălalt a fost împuşcat cu o armă se foc.
* Aseară,am fost la un concert de prânz.

* Basarabenii sunt Prut şi suflet cu românii.
* Norocul său este că nevastă-sa are noroc de un aşa bărbat.
* Nu poate suferi suferinţa.
* Viaţa este ca o poveste: cu cât este mai lungă,cu atât este mai plictisitoare.
* Toţi îi mint pe toţi;numai proştii se mint şi pe ei.
* Ăsta o face pe deşteptul, sperând să rămână aşa.
* El era pâinea lui Dumnezeu, dar ea voia cozonac.
* Era cu capul în nori şi cu fundul în două luntrii.
* Vor trece ani buni,până vom scăpa de aceşti ani răi.
* Din cauza pudorii,adevărul gol-goluţ,nu se arată.
* S-a prins că nu s-a deprins să prindă.
* Am citit undeva că ar trebui să citesc altundeva.
* Interesant: pe Bulevardul Magheru, nu sunt maghernițe şi nici maghiari.
* Tracii erau viteji, iar tracele erau tracasate.
* Avea o imaginaţie inimaginabilă.
* Tatăl, când a văzut ce copil deştept are, a rămas prost.
* Nadejda,trăgea nădejdea că Putin va domni puţin.
* Era dependent de independenţă.
* A învăţat să vorbească, dar nu a învăţat să tacă.
* In declaraţia de avere, şi-a trecut toată sărăcia.
* A primit, în mod ilicit, un an de puşcărie.
* El stătea în dubii, iar ea stătea într-o garsonieră.
* Deşi stătea bine, îi mergea rău.
* I-a intrat în cap că trebuie să şi-o scoată din cap.
* S-a întâlnit junghiul cu tusea: el impulsiv şi ea convulsivă.
* A cumpărat mai mulţi boboci, dar nu i-a numărat, fiindcă nu era toamnă.

* Nevastă-mea, mă primeşte cu pâine şi sare, fiindcă nu ştie să gătească.
* Cred c-ar trebui să mai şi trebuim.
* Ea vorbea sacadat, iar el asculta tracasat.
* Stătea ca un trântor, lângă o floare nepolenizată.
* A vrut să o ia din loc, dar locul era ocupat.
* I s-a dus vestea şi nu s-a mai întors.
* Eu m-am îndrăgostit, ea s-a îndrăgostit, iar el... a luat-o de nevastă.
* Au căzut de acord şi nu s-au mai putut ridica.
* Pot aprinde lumina dar nu pot stinge întunericul.
* A făcut o listă cu toţi cei care erau trecuţi pe listă.
* A recunoscut faptul că nu-şi recunoaşte fapta.
* Nu-i venea să creadă că este credul.
* Este de acord că nu poate fi de acord.
* Femeile, dacă nu s-ar trage din maimuţe, nu s-ar maimuţări.
* Când mergea, parcă stătea, iar când stătea, parcă mergea înapoi.
* A renunţat la prejudecata de a fi prea judecată.
* Mulţi sunt nemulţumiţi că nemulţumirile sunt multe.
* Te-aş suporta o veşnicie, dacă veşnicia ar fi efemeră.
* I-am dat tot ce aveam, şi mai mult decât atât.
* Inculpatul a primit o condamnare condamnabilă.
* Iubea cunoaşterea: se cunoştea cu toţi.
* Cred c-ar trebui să nu-mi mai trebuiască nimic.
* Unul era circumscris, iar celălalt era circumcis.
* Mă minunez câte minuni nu pot să fac.
* Ca să nu aibă dureri de cap, s-a împuşcat în inimă.
* Ideile lui erau foarte bune, faţă de ale ei, care erau şi mai bune.
* I s-a dat ocazia să-i dea cu piciorul unei ocazii.
* Era aşa de prost încât şi greşelile pe care le făcea, erau greşite.

Despre ajutorul european pentru România

A fost odată un ţăran român, sărac şi cinstit. În sătucul său natal, izolat de lume, se zvonise că undeva departe, peste nouă mări şi nouă tări, s-ar fi aflat o baroneasă înstărită, cu dărnicie fără seamăn, care s-ar fi numit Uniunea Europeană. Şi zvonul nu era numai zvon, căci văzuse omul prin vecini, ba pe unul, ba pe altul, fălindu-se cu darurile acesteia.

Intr-o bună zi şi-a luat toiagul şi a purces la drum. A bătut la poarta palatului şi i s-a deschis. Doamna cea mare l-a primit, l-a poftit să şadă şi, fiindcă era peste măsură de ostenit, l-a imbiat cu Coca-Cola şi gumă de mestecat. Tăranul a gustat cu măsură din bucate şi, nerăbdator, şi-a spus păsul:

„Mărită Doamnă Uniune, am auzit că faci daruri celor nevoiaşi. Eu am acasă pământ bun, ape limpezi, am şi păduri. Iarna însă-i cam lungă la mine în ţinut, aproape patru-cinci luni pe an. Ca să lucrez bine, aş avea nevoie de o pereche de încălţări. Sunt desculţ şi mi-e frig. Doar atât iţi cer".

Doamna Uniune Europeană l-a măsurat din cap până în picioare şi a rămas cu privirea pironită la degetele acestuia, vineţii, înfrigurate, bătătorite şi prăfuite de drum. Apoi a glăsuit:

„Omule, eşti desculţ şi eu te înţeleg... Dar, tot ce-ţi pot oferi este o bască. Una nouă şi de calitate europeană - Armani. Ţine de frig, de ploaie."

Omul a luat basca, a oftat dezamăgit, a mulțumit şi a făcut calea-ntoarsă zicând:

„Totuşi e doamnă bună. Putea să nu-mi dea nimic".

A trecut iarna şi, din gerurile sale cumplite, omul a ieşit destul de bine, doar cu un deget degerat la picior. Apoi vara a purces iar pe lungul drum al Doamnei Uniuni, spunându-i păsul vechi:

„Sunt desculț. O pereche de încălțări mi-ar prinde tare bine".

Doamna l-a privit cu înțelegere, l-a ospătat cu Coca-Cola, oferindu-i iar o bască nouă-nouță.

„Dacă-i degeaba, merită s-o iau", îşi spune la întoarcere țăranul cel sărac.

Iarna a trecut cu chiu cu vai şi, în afara altui deget de la picior, degerat şi amputat de doctor, omul n-a avut de suferit. A urmat primăvara, vara, iar toamna țăranul şi-a amintit de Doamna cea darnică, pornind iar spre ea, să-şi încerce norocul. Dinaintea acesteia şi-a băut cu poftă paharul de Coca-Cola, ba a mai şi cerut unul, căci începuse să-i placă, dar de întors s-a întors tot cu o bască.

Totuşi nu s-a dat bătut. An după an, a străbătut calea plin de speranță, primind cu politețe ştiutul dar. Până într-o iarnă, când zăpezile şi gerurile au fost mai amarnice ca niciodată, picioarele i-au degerat şi doctorul a trebuit să i le amputeze.

Purtat pe brațe de vecini, omul a bătut la poarta Doamnei Uniune, care, iute, şi-a dat seama de trebuințe,

făcându-i cadou un cărucior de invalid, cu rotile, nou şi strălucitor, având douăzeci şi una de viteze şi telecomandă.

Omul a mulțumit, şi întorcându-se în satul său cu maşinăria cea arătoasă a stârnit mari invidii. De aici i s-a tras un necaz: într-o noapte a fost călcat de hoți. Aceştia nu găsiseră mare lucru, dar plecaseră acasă cu saci întregi de băşti. Oameni cu frica de Dumnezeu, îi lăsaseră, totuşi, căruciorul. În prag de iarnă, țăranul s-a pomenit astfel fără nicio bască.

Aşezat comod în căruciorul său silențios, a pornit iar cale de nouă munți şi nouă țări, s-a înfățişat Doamnei Uniune şi i-a spus:

„Mărită Doamnă, m-au călcat hoţii şi, acum, la căderea zăpezii, sunt cu capul descoperit. Fii bună şi dă-mi o bască, fiindcă ştiu că ai şi poți".

Doamna l-a măsurat din cap până la brâu (acolo unde începea căruțul) şi, gânditoare, i-a spus:

„Bade dragă, eu te înțeleg. Dar, tot ce-ți pot dărui acum este o pereche de încălțări. Apropo, aşa cum te văd, cred că tu nu mai poți munci. Nu-mi vinzi mie pământul dumitale? Cu banii primiți ai putea să-ți cumperi cea mai bună bască!"

CONSTANTIN BIDULESCU

Interviul

La o mare întreprindere din Bucureşti, conducerea vrea să angajeze un director tehnic cu rang de director adjunct. Anunţul a fost postat şi s-au prezentat mai mulţi candidaţi.

Directorul general, aşezat comod la birou, roagă secretara să introducă primul candidat.

Citind C.V.-ul candidatului: numele: Popescu, domiciliul: Ploieşti, vârsta... , studii: Universitatea Politehnică din Bucureşti, Facultatea de Ingineria Sistemelor Biotehnice. Masterat în Management Internaţional la Wurzburg în Germania.

– Mda... Şi dacă vă angajăm vă mutaţi în Bucureşti?

– Nu pot, am doi copii la şcoală şi nu pot schimba şcoala la mijlocul ei. Dar am maşină şi fac naveta.

– Postul este de director adjunct şi trebuie să fiţi mereu în preajma întreprinderii, mai ales că eu plec des în delegaţii. Îmi pare rău.

Intră al doilea candidat.

Numele: Ionescu, domiciliul Bucureşti, vârsta... , studii: Universitatea de drept, economie şi ştiinţe Marseille, Franţa, înălţimea: 1,60 m.

– Domnule Ionescu, noi avem în întreprindere 4 000 de angajaţi şi un conducător e bine să fie mai înalt, mai impunător... Îmi pare rău.

Intră alt candidat.

Numele: Mateescu, studii: Facultatea de Geologie şi Geofizică.

– Îmi pare rău, noi căutăm un cadru tehnic pe profil mecanic.

– Domnişoară secretară, cheamă alt candidat!

Nume: Voicu, studii: Facultatea de informatică, Iaşi.

– Domnule Voicu, noi avem nevoie aici de creativitate, de imaginaţie. Încercaţi să faceţi un exerciţiu de imaginaţie.

– Da, eu imaginaţie am, că zicea şi unchiul meu din Minister că nu mă întrece nimeni la inventat lucruri noi.

– Cum se numeşte unchiul dumneavoastră din Minister?

– A, nu, a spus să nu-i pronunţ numele să nu se creadă că este nepotism. Dacă reuşesc, să fie pe meritul meu. Numele vă este cunoscut, v-a ajutat şi pe dumneavoastră să ajungeţi director.

– Domnişoară secretară, copiază, te rog, actele domnului pentru angajare.

– Şi totuşi cum se numeşte unchiul?

– Care unchi?

– Cel din Minister.

– Nu am niciun unchi în Minister, n-aţi cerut să fac un exerciţiu de imaginaţie?

– Ne pare rău, secretara îmi spune că avem foarte mulţi informaticieni. Bună ziua!

Un alt candidat bagă capul pe uşă.

– Poftiţi, luaţi loc. Noi aici avem nevoie de oameni oneşti, curaţi şi să spună adevărul în faţă. Apropo, v-aţi şters pe picioare pe covoraşul de la intrare?

–... bineînţeles.

– Îmi pare rău, la intrare nu este niciun covoraş. Bună ziua!

– Domnule Director, mai este un singur candidat.

– Să intre!

– Tinere te-am urmărit din prima zi de când lucrezi la noi. Eşti muncitor şi perseverent. „Perseverenţa este răbdare concentrată" cum a spus Thomas Carlyle. Ai avut ambiţia să termini facultatea şi ai terminat-o. Chiar dacă în şapte ani. Chiar după două luni din simplu angajat, ai avansat şef de secţie şi apoi după şapte luni, inginer şef. Acuma, pentru că nu am găsit pe nimeni care să corespundă, te angajez pe post de director adjunct şi poate, cine ştie, mâine, poimâine... îmi iei locul.

Felicitări!

–Mulţumesc, tată.

Vrei cămaşă?! Atenţie la număr!

Aş începe cu „a fost odată ca niciodată" şi aş termina povestea cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți", dar... nu despre asta este vorba. Mi-am amintit, zilele astea, de o conversație purtată cu un prieten. Mi se plângea că o prietenă bună, de-a lui, avea ceva probleme în relația de cuplu. Tipa ajunsese, pesemne, la disperare. I-am zis să îi fie alături şi să îi spună o poveste. Am inventat-o pe loc, adaptată prefect situației în sine. Mică, dar cu o idee mare:

Treci pe lângă un magazin şi privirea îți este fermecată de o cămaşă pe care o zăreşti în vitrină. Este atât de frumoasă, perfectă, aşa cum o visezi, tu, de ceva timp. Parcă o şi vezi purtând-o şi admirându-i cusăturile fine şi materialul de o calitate rar întâlnită. Intri şi te îndrepți, cu emoție, spre vânzătoare, sperând să îți comunice un preț cât mai apropiat de buzunarul tău. Oare cât ai putea da pe ea? Dacă nu ai destul la tine sau pe card, te vei împrumuta? Zâmbeşti vânzătoarei şi aştepți, cu înfrigurare, detaliile. Îți spune prețul şi, parcă, îți mai revii (chiar te bucuri). Îi ceri să probezi una şi... SURPRIZĂ! Nu au mărimea ta şi... modelul din vitrină este ultimul. „NU VOM MAI ADUCE!" sunt cuvintele pe care le auzi. Te apucă nervii şi te uiți cu jind la cămaşa expusă. „Oare cine va fi norocosul?" te întrebi şi te cuprinde invidia...

Ei, dragii mei, aşa se întâmplă în viață... Îți poate plăcea foarte mult o persoană. Poate şi ea te place, dar ce să faci?... Cămaşa, ei cămaşa nu te lasă, că nu este numărul tău...

Erezia matematicii

Probabil femeia-i cea mai delicată problemă. Și aceasta o știe orice bărbat. Oricât de prost matematician ar fi. De pildă te poți îndrăgosti și-a n-a oară. De aceeași funcție. Și-ajungi în patul singurătății. Degeaba încerci să fugi scriind incendiare scrisori de dragoste. De fapt adevăratele scrisori de dragoste nici nu ajung la destinație. Ard printre rânduri. Și-n cenușă mai supraviețuiește un poem. Să zicem și poate tăcerea limitrofă.

Superstiţiile, bată-le vina!

Pământean destoinic şi zdravăn ca un stejar e Ianoş al nostru, dar cam fără de noroc. E însurat cu Lisaveta pe care o iubeşte ca ochii din cap, munceşte zi şi noapte, că nu fuge de muncă şi nici munca nu fuge de el, dar nu agoniseşte nimic, nu se chiverniseşte şi umblă mereu cu punga goală. Au cam băgat de seamă toţi din sat că nevasta-i pricina belelelor care vin pe capul lui, că tot cere şi tot vrea ba una, ba alta, iar Ianoş al nostru nu se pune de-a curmezişul în calea dorinţelor ei. Doar o nevastă are şi asta-i ca o floare. Dar şi el are un năravprost: împrumută pe oricine îi cere. Are nu are, dă si ultimul bănuţ prietenilor. Şi aşa ajunge la fundul sacului. Hai să nu mai lungim vorba ca pe-o zi de post şi să vedem ce face gospodarul nostru. E zi de duminică şi ar munci el, dar îl strigă preotul prin biserică iar asta ar fi prea mare ruşine pentru un catolic şi moldovean pe deasupra ca el.

Trece pe uliţă îngândurat, îndreptându-se spre casa bunului său prieten Ferenţ. Se cunosc din copilărie şi ţăranul nostru e încredinţat că n-o să-i refuze un mic ajutor prietenesc,să-i înapoieze banii pe care i-a împrumutat acum un an. Ce înseamnă câţiva lei pentru averea lui? O nimica toată. Pe când el...ce vijelie şi furtună o să se pornească la întoarcere, dacă vine fără ei, dă-le încolo de parale, se uită Ferenţ la câteva parale amărâte când doarme pe-o saltea de

bani? Eu știu, poate se uită și atunci personajul nostru a cam băgat-o pe mânecă cu iubita lui nevastă.

E după-amiază, se apropie ora cinci și se grăbește să nu întârzie. Se uită pe cer și spune fericit:

– Ce noroc pe capul meu! Un curcubeu din partea stângă, semn bun. Sigur o să mă împrumute. Poate n-o să fie nici scorpia de nevastă-sa acasă și totul o să meargă ca pe roate.

Nici n-apucă să se veselească prea bine, că-i taie calea o pisică neagră. Sare speriat înapoi, stuche de trei ori în dreapta și-n stânga, își face cruce de trei ori și tot trei pași face înapoi.

Sigur e cotoroanța acasă!

Ajunge în fața porții, dar nu știu ce așteaptă. Aaaa! Așteaptă să arate ceasul ora cinci și cinci minute fix și abia atunci intră. Nu vrea să-i scape norocul printre degete, dar nici să poftească ghinionul să stea cu el la masă în sfânta zi de duminică. Deschide poarta, bate la ușă, apoi intră în casă. Ferenț stă la masă împreună cu nevasta, sunt veseli și se cinstesc.

– Bine v-am găsit sănătoși, dragi prieteni! Da ce prilej de sărbătoare s-a mai ivit în casa voastră? Să nu-mi spui, măi Ferenț, că o să fii tată!

– Copiii aduc pagubă la casa omului! spune Roza, nevasta prietenului său. Vă așteptăm pe voi, poate ne facem cumetri și apoi ne încuscrim. Cu destoinicia ta și înțelepciunea bărbatului meu, copiii noștri or să ajungă boieri.

– Așa să fie, cum zici dumneata, dar voi vă veseliți și la mine curg necazurile, iar buzunarele mi-s sparte și-mi curg banii printre degete ca făina printr-o sită rară.

– Haide, prietene, mai lasă necazurile și cinstește un pahar cu mine. Toarnă, măi femeie, că nu-i bine să ții pe masă paharul gol. E semn de sărăcie!

– De unde sărăcie la voi? Să vii la mine să vezi că nu avem de niciunele. în primăvara asta iar a cântat cucul și m-a prins fără bani în buzunar. Și doar știți că așa o s-o țin tot anul.

– Ei, păi dacă nu știi ce să faci, dacă n-ai nevastă pricepută! spune Roza. Să-ți spun eu cum trebuie să faci: când mănânci prima data perje anul acesta, închizi ochii și-ți pui o dorință, să-ți meargă bine, să ai bani mulți, să ai noroc, ce vrei tu; și-o să vezi că o să se împlinească. Dacă nu anul ăsta, sigur anul viitor!

– Anul viitor! Eu am nevoie de parale mâine, nu anul viitor!

– Da ce-i graba asta, măi frate? întrebă și Ferenț tare curios.

– Păi vine mâine negustorul în sat și vrea Lisaveta o catrință cu fir lucitor, cum are Roza ta.

– Păi...bine măi, Ianoș, cum să-ți zic, parale am avea, dar avem și noi găurile noastre de acoperit și chiar acum nu ne prea putem lipsi de ele....se bâlbâie Ferenț, stânjenit.

– Și nici nu-i avem acasă, sunt la tata, că are o casă de fier. La câți hoți sunt în lume, ne e cam teamă să-i ținem la saltea, completă Roza, scoțându-și bărbatul din încurcătură.

– Bine, bine, spuse Ianoș spășit. Dar dacă vin mâine, mi-i puteți da? Negustorul vine după prânz și Lisaveta râvnește de mult la catrință. Am tot amânat-o, dar nu mai e cu putință. Nu mai am liniște în casă. Apoi știți că mi-ați cerut bani acum un an și eu vi i-am dat bucuros. Nu cer decât banii pe care mi-l datorați, fără dobândă și fără alte obligatii.

– Așa rămâne. Vii mâine și îți dăm paralele și apoi ne-om înțelege noi cumva. Suntem cam strâmtorați, da rom vedea noi, că oameni suntem și nu te-om lăsa la necaz

Bucuros, Ianoș plecă spre casă să-i ducă nevestii vestea cea bună, ușurat că o s-o mulțumească și s-or risipi norii de furtună deasupra casei sale.

Rămași singuri, cei doi se sfătuiau cum să facă să nu-și onoreze promisiunea făcută.

– Bărbate, e peste putință să-i dăm banii sărăntocului. Ar avea destui dacă nevastă-sa n-ar mai fi așa de semeață și n-ar mai trăi-n huzur de zici că-l boieroică, nu alta.

– Păi cum să facem? – Lasă că știu eu mai bine. Tu să faci cum spun eu și o să te scot basma curată.

A doua zi, omul nostru veni din nou în casa prietenului.

– Bună ziua, Ferenț! Da` unde ți-l femeia? întrebă bucuros Ianoș, văzând că nu-i prin casă.

– E la o vecină după huște, dar vine repejor. Șezi oleacă să mai vorbim și cinstește un pahar de holercă, dacă-ți place.

Nici nu dădu pe gât paharul, că apăru Roza.

– Iar venit la noi, Ianoș?

– Păi nu așa ne-am înțeles ieri, să vin azi să-mi dați banii? Azi vine negustorul și o să am sămânță de scandal cu Lisaveta

mea. Nu mai spun că acum vrea și un hurmuz pe care l-a văzut la Vergina, fata crâșmarului. Poate îmi puteți da mai mult. Nu vă mai spun, că azi dimineață, când mâncam mămăligă cu șuncă și cu ceapă, am vărsat sarea.

– Semn rău, semn rău! făcu Roza pe îngrijorata. Păi bine că mi-ai adus oiștea la căruță. Ne pare rău, dar nu-ți putem da banii azi că-i luni și doar știi că nu se dau bani din casă lunea. Scandal oricum o să ai, că ai vărsat sarea. Și ascultă la mine: căsătoria asta n-o să țină.V-ați cununat în luna mai și peste tot se știe că nunțile din luna mai nu țin. Oricum o să te lase, cu parale sau fără parale!

– Păi când mi-i dați? Sau nu mi-i mai dați?

– Ba da, vino mâine și ți-om da, că doar prieteni suntem!

– Of, barbate! spuse Roza după ce plecă Ianoș. De ce nu i-ai spus că nu avem de unde și gata?

– Mi-e prieten și nu pot să-i spun omului, lasă că poate se prinde el și se lasă păgubaș. Ia zi, ce facem mâine, că vine iar!

– Tu nu te frământa, că găsesc eu ceva!

A doua zi, omul nostru veni iar. Când să intre pe ușă, stăpâna casei vărsă gunoiul în fața lui.

Neavând pe unde trece, Ianoș păși peste grămada cu gunoi.

– Văleu și iar văleu! Ce-ai făcut, nenorocitule, nu știai că aduci năpasta în casă dacă pășești peste gunoi? Pleacă de la mine și să te întorci când te-oi chema eu!

Pe la poartă se întâlni cu Ferenț. Acesta îi spuse:

– Vino mâine. Trebuie s-o păcălim cumva pe nevastă-mea. Vino cu o găleată ca să-l spunem că ai venit să cumperi vin.

Zis și făcut.In următoarea zi, Ianoș se înființă la ușa lor cu o găleată goală. Roza, care era prin curte, începu iar să țipe:

– Piei, satană, mi-ai ieșit înainte cu găleata goală! Numai necazuri aduci la casa omului.

Ieși și Ferenț care se cruci:

– Păi bine,măi omule, nici atâta lucru nu știi? Trebuia să vii cu găleata plină cu apă, cum să vii cu ea deșartă să ne-aduci sărăcia la poartă. Du-te în drumul tău și lasă-ne cu necazurile noastre.

Joi, pe înserat, Ianoș se întoarse la casa prietenului său, poate poate l-o găsi fără satana de nevastă. Da` se vede că norocul îl cam ocolea. Roza era acasă și cine știe ce-i mai clocise mintea.

– Hai, măi, Ferenț, milostivește-te și de mine că nu mai am zile cu Lisaveta!

– Păi ce-ai făcut până acum, ai dormit? Azi e joi, trece săptămâna și tu n-ai muncit? îl luă la zor prietenul său.

– Am muncit ca un rob, dar chiaburul de Andrei îmi dă banii peste două săptămâni.

Roza sari ca arsă:

– Nu cumva azi e joi, a noua joi după Paști? Păcătosule, nu știi că nu se muncește? Bărbate, prietenul ăsta al tău o să aducă toate necazurile pe capul nostru! Eu nu-i dau banii și pace!

– O să vin și mâine, poate vă îndurați de necazul meu! spuse Ianoș, plecând în drumul său.

– Ce ne facem, femeie, că ăsta nu înțelege că nu vrem să-i dăm banii!

– Ba înțelege foarte bine, bărbate, dar nu se lasă. Ori noi, ori el. Las` pe mine că s-o sătura el de atâtea cărări bătute până la noi la poartă și-o să se lase păgubaș!

Vineri dimineață, gospodarul nostru era iar în fața porții. Ferenț, bunul lui prieten, stătea în pragul ușii ținând în mână o țoșcă. Ianoș, fericit, luă țoșca din mâna prietenului, crezând că e plină cu bani.

– Mulțumesc, mulțumesc! Până la urmă ești om de cuvânt și-ți onorezi datoria!

– A, nu, acolo e gunoiul! Lasă-l și tu lângă piciorul hulubăriei până vine Roza.

Nici nu termină de rostit numele nevestii, că aceasta apăru din grădină:

– Văleu, da` ce-aveți în țoșca aia?

– Ce să fie, Rozo, răspunde Ianoș, ia niște gunoi. Stai împăcată că nu-i plină cu parale!

– Da` bine, măi hojmalăilor, nu știți că vinerea nu se scoate gunoiul din casă? Pe ce lume trăiți voi, tanăilor?

– Hai, Rozo, astea-s treburi femeiești. Bărbații nu cred în obiceiuri de-astea, încercă Ferenț s-o dreagă.

– Credeți, nu credeți, eu nu dau bani din casă după ce voi ați scos gunoiul. Numai năpastă aduceți pe capul meu! Du-te, Ianoș, și vino mâine că azi nu-i chip să se împlinească ce-am jurat.

Ferenţ dădu din umeri a neputinţă şi părere de rău spre prietenul său, apoi îl trase deoparte şi-i spuse:

– Vino mâine pe amurgite. Atunci Roza e la biserică şi o să ţi-i dau. Dar ca prevedere, ia şi tu o boandă pe dos, ceva, ca să nu te recunoască dacă te găseşte în ogradă.

Sâmbătă seara, cu boanda pe dos, sosi şi eroul nostru, sătul de atâtea drumuri la casa lui Ferenţ.

– Ai venit? Hai repejor că acum apare femeia de la biserică şi nu mai isprăvim nimic. Dacă vine, zic că eşti un zâlaş venit de la camp şi trebuie să te plătesc.

Nici nu termină de vorbit, că nevasta apăru în curte.

– Da` ce-i omule, cu românul ăsta la noi în ogradă?

– Păi... a venit să-l plătesc că a terminat de cosit la prisacă.

– Care prisacă, n-ai cosit luni, n-a fost unul şi l-ai plătit? Bărbate, nu-mi umbla cu şolticării, ăsta-i lanoş!

– Da Rozo, eu nu-mi vreau decât banii pe care mi-i datoraţi. Ce vină am eu că voi sunteţi hulpavi şi nu vă ţineţi cuvântul dat? Daţi-mi datoria şi îmi văd de drumul meu. Mi-au ieşit peri albi de-o săptămână de când umblu după bănişorii mei. Voi dormiţi pe-un maldăr de bani şi vă arde de şagă cu mine.

– Hai, măi femeie, să-i dăm banii omului, că l-am tălăşmănit destul.

– Măi, barbate, tu nu ştii că aduce ghinion să tragi hainele pe dos? Cine te-a pus măi, lanoş, să tragi boanda aşa.

– Bărbată-tu, ca să nu mă recunoşti! Dacă m-am luat după el, iar rămân fără bănuţii mei câştigaţi cu trudă.

– Du-te acasă, prietene, vino mâine, spune și Ferenț. Mâine e sfânta zi de duminică și mă jurui că o să-ți primești paralele până la ultima, și cu dobândă pe deasupra, pentru că te-am purtat ca pe-un pierde-vară pe la poarta noastră.

Vru să plece Ianoș la casa lui, dar se hotărî să nu-și mai lase soarta în mâinile Rozei, de altfel, o femeie harnică și săritoare, dar hapsână când era vorba de avere. Trebuie să aibă el ac de cojocul ei.

Ieși pe ușă, se piti după colțul casei și aștepta să iasă stăpânii din casă. Așteptarea îi fu răsplătită. Numai ce ies cei doi, cărând o ladă grea, spetindu-se s-o urnească din loc și s-o care în grădina ce se întindea în spatele casei. „De ăștia-mi sunteți, spuse Ianoș cu năduf."

Cu icnituri și oftaturi, Ferenț și nevastă-sa au cărat lada grea în grădină și au ascuns-o într-o glugă de ciocani.

Duminica veni și eroul nostru intră încrezător în casa pezevenchiului de prieten. Acum venise pregătit.

Cei doi soți îl așteptau înarmați cu cine știe ce motiv ca să-și amâne plata datoriei. Oare ce semne o mai invoca Roza, oare ce superstiții

– Bună dimineața, prietene! Ai venit cu noaptea-n cap. Abia a cântat cocoșul!

– Ce să faci, dacă mă impinge nevoia pe la poarta voastră așa de dimineață. Am venit după ce mi-ați făgăduit.

– Rozo, Rozo, hai,măi femeie, că a venit bunul meu prieten!

Roza iese măturând și încearcă să arunce gunoiul la picioarele lui Ianoș. Acesta, pregătit cu o mătură, îl

îndepărtează din calea lui. Femeia, văzând că nu are sorți de izbândă, se așează oftând pe un scaun.

– Of, ce-am mai obosit!

– Odihnește-te că doar azi e duminică. Și uite, ca semn de împăcare, ți-am adus clopoțelul acesta. A trecut prin sat un vraci și vindea clopote vrăjite. Spunea că poți găsi cu ele banii pierduți sau chiar comori. Mi-am cumpărat și mie unul și trag speranță că de acum o să tragă paralele la mine și eu la ele.

– Mulțumesc, mulțumesc! Adică ce vrei să spui, așa-i că nu mai vrei banii? Până la urmă ești om de onoare și-ai înțeles că n-avem de unde să ți-i dăm,luă Roza clopoțelul bucuroasă. Și crede-mă, chiar zilele trecute am pierdut niște galbeni sau ni i-a furat cineva, Dumnezeu știe!

– Păi nu v-am spus că acest clopot vrăjit ia urma comorilor? Imediat ți-l găsesc!

Înșfăcă de pe masă clopoțelul și începe a-l scutura, prefăcându-se că ascultă atent, punându-l la ureche.

– Și unde spui că-s banii? În gluga de ciocani? Auziți, oameni buni, aveți bani în gluga de ciocani. Mare noroc cu născocirea vrăjitorului și mare noroc că l-am întâlnit!

Roza făcea fețe-fețe, și nu înțelegea cum poate ști o bucată de tinichea unde au ascuns ei agoniseala lor de-o viață.

Ianoș merse direct la gluga de ciocani și scoase cufărul, deschise capacul și încremeni când văzu în fața lui atâta bănet cât nu va avea el niciodată. Nu putea pricepe de ce nu voiau cei doi să-i înapoieze banii când trăiau cu un munte de aur în casă.

– Acum, să faceți bine și-mi să-mi dați bănișorii pe care mi-i datorați că, de nu,vă spun în tot satul.

Auzind acestea,Roza scoase banii și-i plăti omului datoria.

– Să-mi dai și dobânda pe un an și să-mi plătești și opincile rupte de atâtea drumuri. Cât am umblat după ce mi se cuvine, ajungeam la București.

Așa i-a învins Ianoș cu propriile lor arme. Clopoțelul vrăjit a fost un șiretlic, dar ce mai contează acum? Superstițiile, bată-le vina, i-au făcut viața amară. Acum ieșise soarele și pe strada lui.

Cât despre Ferenț și Roza, ce să vă spun? Prin sat nu i-a mai văzut nimeni. Umblă vorba că și acum cutreieră pădurile, scuturând clopoțelul și umblând după comori. Lăcomia le-a tulburat mințile și i-a dus departe de casă.

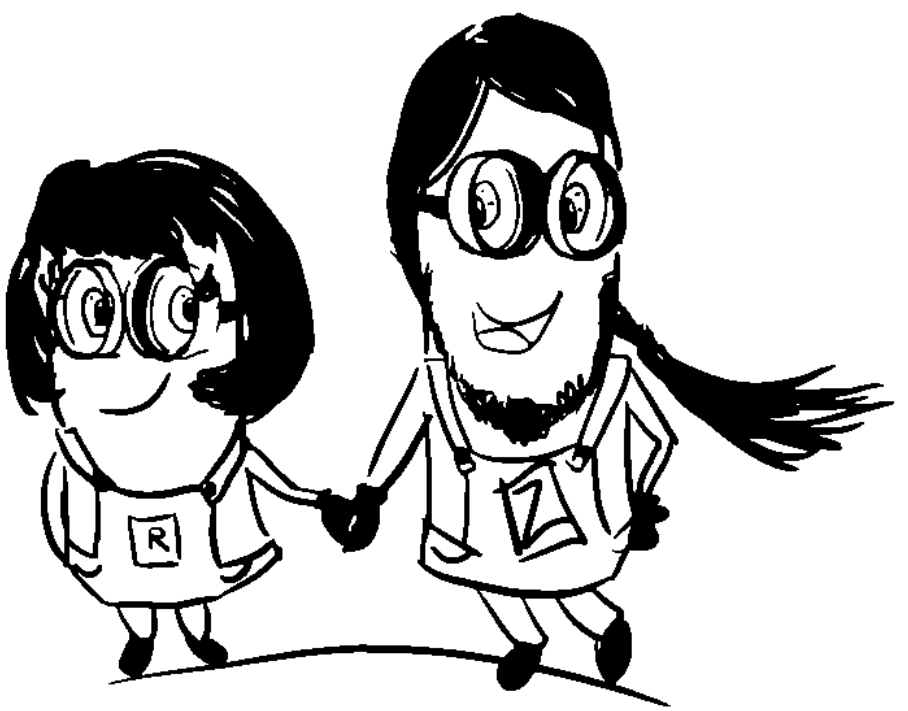

Ancorelor ascuțite atipic (amalgamul a-ului așternut anapoda)

Andrei accesează „acapela albastră” aleasă aleatoriu. Așteaptă atent, antrenat atemporal. Aplaudă, anihilând animația abstractă.

– Alina, auzi accentul ascuns asimetric?

– Ai albit, Andrei!

– Ah, Alina... ambiția anonimatului antistres avansează.

Alergia Alexandrei a ascuns aiureala acesteia. Acum, aleargă alimentând almanahul amorțit. A asudat.

– Alecule, aștepți autobuzul?

– Ai antecedente alambicate, Alexandra?

– Alchimie ambientală...

Algebra alimentează antiteza argintului aurit. Aliajul ascunde anemic antivirusul autodidactic. Atentă, Andreea accesează acut auditoriul.

– Ai ardei, Alfonso?

– Am atracție acustică avizată, Andreea.

– Azteoule!

Atentă, ancora așterne amintiri ascunse asimetric. Avizierul abecedarului aude avalanșa atomului atipit artificial. Asemeni altora asfaltez arhaic azurul aburului. Arestez arhivistic armonia așteptând asfințitul, apoi aplaud anvelopa apocalipsei anului anonim.

Feng Şui

Chintesenţă a filosofiei orientale, Feng Shui (vânt şi apă) a devenit o preocupare constantă a multora dintre noi (femeile, dar nu numai), amatoare de ademenire la preţ redus a binelui, bogăţiei dar, mai ales, a fericirii. Profitând de curăţenia generala dinaintea Crăciunului (mai sunt zece luni, ca mâine trec) mi-am propus să-mi „redecorez" locuinţa conform acestor precepte sănătoase, depuse ca un zaţ pe fundul memoriei în urma lecturării unor carţi, articole şi desene animate de specialitate.

Am intrat, aşadar, în marea bătălie pentru chi - armonie - începând cu dormitorul. Cum e musai atunci când dormi să ai capul, cu perna aferentă, spre est, am aşezat patul oblic, pe colţ. Pentru a beneficia de răsăritul camuflat de unghiul drept al peretelui din stânga draperiei grele, de pluş, am decojit naturaleţea „sudistă" a balconului, de jilave prosoape şi alte acareturi. Ghivecele din fereastră, mari consumatoare de energie pe timpul nopţii, le-am dus în debara, unde se pot hrăni pe săturate din conservele vechi, dar de bună calitate, ale cutiilor cu amintiri. Dulapul de haine a fost descotorosit, cu lacrimi şiroinde (de bucuria noului, evident) de hainele mai vechi de un an (sper să ţin minte locul exact unde le-am aruncat), după care l-am întors (zisul dulap) cu faţa către perete pentru ca aceleaşi nesuferite energii să nu se multiplice, pupându-se, pe furiş, în oglindă! Covorul l-am înlocuit cu o rogojină orientală, aspră şi rece, prin ochiurile

căreia energia negativă trece ca prin șvaițer, și se duce-n jos, la Ioneștii de la trei. Să fie la ei, acolo! Ușa o baricadez, delicat, cu o valiză plină ochi cu cărți „fără față" de bibliotecă, stavilă sigură pentru Dragonul Rău care, într-o clipă de neatenție s-ar putea strecura din baia de alături, să atipească, să lenevească sau, mai rău, să sară coarda pe rogojină. În asemenea situații, Dragonul Bun nu se bagă, doar dă din cap și țâțâie mustrător.

Totuși, camera de zi arată minunat! Canapeaua albastră tronează în mijlocul spațiului meu de-toate-zilele și (aproape) toate-nopțile. Pentru că trebuia așezată nici pe mijloc, nici la perete, nici la fereastra, nici prea aproape de ușă, am aruncat o monedă și, acolo unde a căzut, destin s-a numit. O „străbat" zilnic, la propriu, în papuci de casă (chinezești) de zeci de ori, pentru a ajunge la mica bibliotecă învelită - din motive de igienă a lecturilor grele - în hârtie de orez (chinezească), îmbrăcată în capotul meu de casă tricotat în bob de orez (băbesc). Drumul până la birou e mult mai simplu.E suficient să mă strecor, șerpește, pe sub aceeași canapea, până dau cu capul de unitatea pc; când aud zgomot de carcasă goală, mă ridic încet, încet, hopa-sus, și... sunt așezată confortabil la micul meu birou dotat (vezi-bine) cu pc, tabletă, telefon mobil, telefon fix, fax, agendă telefonică, cabină telefonică, etc., etc. Acum, lumea e a mea, „de nimini nu depand", ce-mi mai lipsește?!

Rămân aici - din motive de securitate corporală personală, de multe ori adormind cu capul pe taste, până dimineața când, energia pozitivă a soarelui mă trimite direct la energia negativă din bucătărie, în speranța unui rest de cafea uitat pe fundul vreunei cești (ați ghicit, chinezești). Aici,

recunosc cu modestie, n-am reușit sa fac o amenajare științifico-filosofică-fengșuie, pentru că aragazul e așezat într-o nișă, un lucru de-a dreptul interzis, deoarece ar trebui sa fie cu fața spre ușă, astfel încât, un eventual vizitator să nu te ia prin surprindere. Nu contează că luni întregi nici măcar eu nu m-aș putea lua prin surprindere în acest univers eminamente feminin! Primul lucru pe care-l fac, odată ajunsă aici, e să aprind toate ochiurile aragazului, pentru a aduce prosperitate în casă. Aragazului meu îi funcționează doar un „ochi". În țara orbilor...

Ușa de la intrare... Neapărat, dar neapărat, aici trebuie să ai o plantă. Eu am așezat pe prețul zisei-uși o violetă de Parma, aproape uscată, primită anul trecut de 8 martie, la pachet cu o invitație la o pizza napolitana fără obligații, și pe care nu m-a lăsat inima să o arunc (violeta vreau să zic). Pe urmă, aceeași intrare trebuie păzita de un dragon. Personal, aș fi de părere ca ușa unei femei ar fi în siguranță sub paza unui zdrahon, dar, mă rog, curentul e altul... Dragon, dragon, de unde naiba să-l iau? În toata casa n-am găsit decât o pisică decolorată, din teracotă, ce mi-a fost dată drept premiu de consolare astă-toamnă, de o țărancă din Obor, pentru că i-am cumpărat toate corcodușele, sub cuvânt de onoare că sunt gogoșari sherry. Bună si asta! Doar că, nu știu ce asociație de idei a făcut Asociația de locatari încât mi-a transmis conspirativ - prin femeia de serviciu - cum că va solicita evacuarea mea, pe motiv de vrăjitorie.

În rest, casa mea e plina de chi, ceea ce vă doresc și dumneavoastră!

Balaurul din Cochirleanca

(după o ştire transmisă la radio)

Luni dimineață cârciuma era, ca de obicei, plină ochi. Gospodarii beau pe îndelete bere, cel mai probabil făcută din corcoduşe, ca să-şi mai alunge pârjolul cauzat de trăscăul din seara trecută. Unii mai curajoşi se dregeau tot cu rachiu. Vorbeau despre muncile câmpului, creşterea şeptelului, depozitarea grânelor şi altele, strict specifice vieții în rural. Erau desigur doar exerciții colocviale, pur teoretice, în totală contradicție cu ceea ce se putea vedea şi prin geamurile nespălate ale prăvăliei, însă oamenii păstrau cu sfințenie tradițiile aşa că nu li se părea nimic ieşit din comun să discute despre astfel de activități intrate oarecum în istorie.

Uşa cârciumii se deschise larg şi în încăperea sulfuroasă pătrunse o sperietoare de ciori. Asta pentru noi cei neobişnuiți cu moda în rural. Pentru cei de-ai casei era moş Cotârlă, un consătean ale cărui obiceiuri erau foarte bine cunoscute. Prin urmare, toți se făcură că nu-l văd, fiindcă iscusința sa de a bea moca era deja legendară. De data asta însă, moşul se duse cu paşi apăsați la tejghea, se sprijini cu cotul de ea şi comandă de parcă ar fi fost un bancher sub acoperire:

– Stane, un ţoi dă rachiu! Rapid!

Stane, cârciumarul, privi prin arătare ca printr-una dintre ferestrele localului şi nu i se mişcă nici măcar scobitoarea din

gură. Ştia ce hal de om este moşul! Chilipirgiu, cârcotaş, zgârcit şi foarte neam prost. După ce bea de-i speria şi pe cei mai vrednici gospodari, niciodată nu plătea şi făcea scandal deşi lua bătaie cât încape. Consumatorii, deloc impresionaţi de comportamentul nefiresc al moşului, priveau în gol, nu mai vorbeau nici măcar între ei ca să nu-i dea nici un prilej de a intra în vorbă iar cei mai cuvântăreţi din fire se scobeau în dinţi sau se scărpinau prin diferite locuri.

Numai că, moşul era ceva mai viclean decât ne imaginăm. Spuse aşa, cam într-o doară:

– Bă, l-am văzut!

Stane, ca electrocutat, intră în acţiune şi umplu cu dexteritate un păhărel ceva mai mic decât un degetar iar gospodarii se întoarseră toţi cu faţa către moş Cotârlă. Bine, ei ştiau despre isprăvile acestuia încă de pe când era căpetenie de haiduci şi răpea fetele de boier cu care fugea în păpuşoi, pe vremea aceea porumbul avea ca zece metri înălţime şi, acolo, într-o ascunzătoare a lui, se iubeau de mama focului până spre iarnă când nesătulele alea nu voiau să plece dar el, om drept şi cinstit, le ducea la conac şi le preda familiei care îl omenea cu acest prilej dându-i friptură, cozonac şi, evident, băutură pe deşelate, pentru toţi fârtaţii. Ca să nu mai vorbim de războiul cel mare când prindea tancuri nemţeşti cu mâinile goale iar avioanele de dobora scuipându-i pe piloţi drept în ochi. Şi, deşi se dăduse ordin ca toţi piloţii să poarte ochelari, peste satul lor, Cochirleanca, nu căzuse nici o bombă. Aşa de tare se speriaseră toţi duşmanii de curajul lui că nici ruşii, mai târziu, nu intraseră în sat, ci le trimiseseră câţiva activişti de la raion

care au făcut mai mult prăpăd decât dacă ar fi venit vestiţii tătari.

Acum însă motivul era altul... De la o vreme, prin sat mergea vorba despre existenţa unui balaur, din care cauză nimeni nu mai ieşea pe câmp, multe fete avortând de groază când îl văzuseră şi o mulţime de flăcăi dispăreau cu zilele iar când se întorceau erau atât de răvăşiţi că nu-şi mai aduceau aminte de nimic. Ca să nu mai vorbim de copiii şi copilele ademenite prin tot felul de coclauri şi ce se întâmpla cu ei nimeni nu voia să spună... Cu alte cuvinte, groaza intrase în sat şi perspectivele erau sumbre.

Parşivul de moş Cotârlă dădu peste cap rachiul, făcu semn să i se mai toarne unul, Stane, ca drogat, se execută şi abia apoi îşi dădu un pumn în cap iar strigoiul spuse:

– Băăă, eram io dimineaţă, aşaa, în fundul curţii ca tot omul şi deodată aud fâşşş, fââşş... Ridic privirea şi ce să vezi!? Prin faţa ochilor, la cam doi metri, îmi trecea, bă, o bală de şarpe cum n-am mai văzut în viaţa mea. De frică, m-am blocat! Apoi, văzând că degeaba mai stau pe vine, mă ridic şi mă uit în urma balaurului. Buruienile din grădină, pe unde trecuse jivina erau culcate la pământ de-o parte şi de alta de puteai trece cu cotiga pe urmele lăsate, aşa era de late.

Un vaier îngrozit se ridică în încăpere. Nimeni nu mai ştia ce este o cotigă, deci moşul nu mințea! După clipa de năuceală, începură discuţiile bine monitorizate de moş care, din când în când, răspundea unor întrebări adăugând şi alte amănunte, dar numai după ce-şi primea rachiul. Stane,

bucuros nevoie mare, profită de ocazie şi-şi scoase pârleala pe mai mulţi ani.

Cum dezbaterile se prelungiră până spre prânz, la cârciumă a ajuns şi părintele Gligor de la Stratenie care a declarat că nu este vorba de nici un balaur ci de fiara din Apocalipsă, special trimisă de ruşi ca să bage spaima în necredincioşii care nu au mai călcat în biserică de la botez. Plecă foarte supărat, înjurându-i cu mult talent. Părintele era iubit şi preţuit de întreaga suflare a satului fiind el om ca toţi oamenii.

Mai pe la prânz ajunse şi domnul învăţător, un fel de martir fiindcă, se ştia perfect, mânca o chiflă pe zi şi bea doar o bere, care auzind despre ce este vorba începu să-şi ia notiţe într-un carneţel soios, deşi lucrul se dovedi extrem de dificil. Oricum, peste cam o oră, avea o poveste închegată pe care o trimise unui prieten la o publicaţie în care apăreau cele mai năstruşnice aberaţii însă publicul ţintă se înflăcăra pentru orice iar conversaţiile de la coafor căpătau o tentă foarte intelectuală.

A doua zi, ştirea apăru în tabloid însoţită de mai multe fotografii color cu şarpele de mare, cu pitoni uriaşi, crocodili şi viţei cu cap de om sau anaconde care înghiţeau vaci. Totul se petrecea desigur în mirifica aşezare Cochirleanca, veche vatră de cultură încă de pe timpul costobocilor. Cum cititorii erau familiarizaţi cu populaţiile antice, costobocii, adică uriaşii din biblie, mergeau la fix cu balaurii. Cert este că ştirea a rezistat aproape o săptămână, iar domnul învăţător a adăugat, din colaborări, la dieta zilnică şi un mic.

* * *

Mizil... Universitatea Axis Mundi, parte integrantă a concernului local (din motive de deontologie nu putem divulga numele) care producea aţă şi bandaje. Rectorul universităţii, domnul profesor Zbieran, citi ziarul adus de secretară, holbă ochii injectaţi de la susţinerea, astă noapte, a doctoratului unei tinere speranţe şi răcni:

– Madam Perfidiu! Secretare principală se numea de fapt Profiriu însă cum era soţia managerului trustului şi nu putea să o dea cu capul de pereţi când voia muşchiul său de rector, se răzbuna prefăcându-se că îi greşeşte numele. Doamna apelată intră în birou, îl strivi cu dispreţul său şi aşteptă plină de greaţă să vadă ce tâmpenie mai scoate pe nări umflatul acesta candidat la infarct.

Mieros, rectorul îi spuse să-i convoace pe doi dintre asistenţii care nu erau rude cu nimeni, respectiv: Duţă şi Truţă. Doamna, la fel de sictirită, ieşi fără să confirme. Rectorul, de nervi, trase o duşcă din sticloanţa care stătea de strajă la piciorul biroului. Intrară cei doi asistenţi. Alt gen de martiri pe altarul cunoaşterii foarte asemănători învăţătorului din Cochirleanca. Normal, genunchii le tremurau fiindcă orice chemare la rector echivala cu pierderea slujbei. Numai că de data asta aveau noroc. Leviatanul le arătă ziarul şi porunci:

– Urgent, proiect, cu bani europeni, de cercetare fundamentală pentru descoperirea acestei relicve vii de pe teritoriul ţării noastre! Trei zile! Marş!

– Dar noi suntem la catedra de împletituri şi cusături populare, bâigui inconştient Truţă... Ochii şi aşa bulbucaţi ai rectorului mai săriră un milimetru din orbite...

Cei doi dispărură precum un curent de aer pe sub uşă şi, în timp de rectorul socotea cam cât va sifona din fonduri europene, ei scoaseră un proiect mai vechi îl mai adaptară la nevoile curente, îl depuseră la doamna Profiriu şi plecară acasă destul de veseli. Nici ei nu excludeau unele mici sifonări! Peste două zile, proiectul era aprobat iar buna doamnă secretară principală le dădu banii pentru cercetare, adică, minus 50% rectorul, şi 10% din suma întreagă pentru ea. Oricum, ceea ce rămăsese le dădea impresia celor doi că au devenit egalii lui Bill Gates, prin urmare îşi cumpărată blugi noi, bascheţi şi tricouri de expediţie, din talcioc, împrumutară un aparat de fotografiat, plus o carte cu poze de şerpi, şopârle şi crocodili apoi, cu documentele de împuternicire din partea universităţii în mână, se prezentară la primarul din Cochirleanca. Primarul, bănuind că musafirii veniţi fără nici o înştiinţare prealabilă erau de fapt agenţi acoperiţi ai poliţiei economice, îi primi cu toate onorurile, îi cază la căminul cultural şi dădu semnalele de rigoare în teritoriu. Hai, să fim serioşi! Cine poate să creadă gogoaşa cu balaurul?

Asistenţii, convinşi că au murit şi sunt în rai deoarece mâncau de trei ori pe zi iar oamenii stăteau de vorbă cu ei numindu-i respectuos: „don prefesur", intrară într-o febră a cercetării şi, într-adevăr, peste cam o săptămână, capturară monstrul. Îl comparară cu fotografiile colorate din carte, ajunseră la concluzia că da, exemplarul este un şarpe boa de

nisip, o specie extrem de rară considerată dispărută încă de pe vremea agriculturii intensive şi, iată, reapărută acum când câmpurile îşi reluaseră aspectul lor din perioada năvălirii popoarelor migratoare. Fusese relativ uşor de capturat deoarece, la cei patruzeci şi şase de centimetri ai săi, digestia unei râme îi îngreunase foarte mult mişcările. Fură fotografiaţi toţi sătenii de vază din sat cu şarpele pe masa de consiliu, primarul fiind cu eşarfă iar moş Cotârlă, făcut pulbere din banii obţinuţi de la cei doi cercetători, stătea în primul rând şi rânjea de ziceai că i-a venit pensia. La plecare primarul şi consilierii, bucuroşi din motive diferite, i-au cadorisit cu merinde pentru drum considerând probabil că de aici pleacă la Polul Nord, iar ei au dus captura şi raportul cercetării tot la doamna Profiriu.

Femeie cu simţ practic, aceasta a vândut şarpele, cu tot cu borcanul în care îl primise, unei grădini zoologice. Rectorul a semnat în nume propriu lucrarea de cercetare şi a publicat-o într-o revistă de ştiinţă din străinătate. A luat bani frumoşi pentru asta şi, destul de îngăduitor, nu i-a dat afară pe cei doi asistenţi. Dar şi ei erau fericiţi fiindcă, iată, reuşiseră să-şi plătească unele utilităţi tăiate de mai multă vreme, ca să nu mai vorbim de faptul că se îngrăşaseră cu un kilogram fiecare ceea ce le dădea un suspect aer prosper. Spre surprinderea tuturor acelora care ştiu cum sunt plătiţi asistenţii...

Despre bietul şarpe boa de nisip, un fel de relicvă vie, nu mai ştie nimeni nimic, dar nici nu este cazul să ne intereseze. Oricum, în Cochirleanca legenda balaurului se transmite deja pe cale orală către nepoţi. Şi când te gândeşti că, peste sute de

ani, oamenii de ştiinţă vor afirma că şi această legendă, la fel cu toate celelalte sunt doar născocirile unor beţivani leneşi de la sat. Ruşine!

Controlul averilor

De peste cincisprezece ani domnul profesor Mirel Cojocaru nevoia într-o şcoală pierdută în praful verilor secetoase şi în negurile anotimpurilor reci ale Bărăganului Getic încercând cu o oarecare disperare să înveţe generaţii de elevi tainele fizicii. Era probabil printre ultimii idealişti ai acestei planete fiindcă, deşi nu reuşise niciodată să-i facă pe discipoli să înţeleagă legile curentului alternativ, continua să spere că undeva, în timp, stă ascuns printre loazele din bănci un viitor candidat la premiul Nobel pentru fizică. Mde, fiecare îşi duce crucea...

Cert este că în acest an a fost numit, doar el nu ştie de ce, director al şcolii. Misterul numirii, ca să spunem aşa, se numea de fapt Filiţa, o doamnă al cărei soţ dispăruse de la domiciliu de mai bine de trei ani şi nu mai dădea nici un semn de viaţă. Bine, nici înainte aceste semne nu prea e arătau întrucât el prefera trăscăul în locul virtuţilor familiale. Iar Filiţa, cea cu care domnul profesor, flăcău tomnatic, mai împărţea unele mici şi plăcute clipe de destindere, se lăuda că este vară de-al doilea cu primarul ceea ce putea fi chiar adevărat. Că la cum arăta, la cei douăzeci şi doi de ani ai ei, nu era exclus deloc să fie rudă cu mai toată populaţia masculină a aşezării.

Prin urmare, numirea dragului de Mirel ca director, ascundea un plan foarte bine conceput, semn că Filița, era ea bună-bună, dar nici proastă nu era.

Numai că, avansarea în funcție presupunea o declarație de avere, fiindcă deja domnul profesor urma să facă parte dintre demnitarii țării și aceștia, în spiritul depline democrații și transparențe, nu au nimic de ascuns. Sfătuit tot de Filița, Mirel s-a întâlnit cu secretarul de la primărie, domnul Sireteanu, numit nu se știe de ce Șireteanu, om aflat de la începuturi în marea politică a urbei și au început să completeze fișa cu declarația de avere, o chestiune care i se păruse domnului profesor o simplă formalitate deoarece el nu prea cunoștea conceptul de avere. O atitudine cât se poate de firească pentru întreaga breaslă a profesorilor. Însă ochii unui politician văd altfel lucrurile...

Așadar cei doi s-au așezat pe scaune, față în față, în biroul de secretar al primăriei pe care ocupat de domnul Sireteanu de mai bine de douăzeci de ani și au început să completeze fișa de avere cu un: hai noroc, și când o fi mai rău așa să ne fie, adică ciocnind un pahar de tărie că așa-i stă bine gospodarului.

– Mdaaa, și-acu hai, la treabă! Ia zi, uite, aici, pentru prima rubrică, ai casă!?

– De unde dracu' băi, nea Vasile, casă? Nu știi că stau cu chirie în cocioaba aia dărăpănată a lu' bunica lu' Chihaia că ei stau la Strehaia și mi-au închiriat mie casa că altfel le-o fura țiganii de nu mai rămânea nici amintirea ei!?

– Băi, Mirele, acilea nu-i pă logică! Acilea-i politică bă, totu-i pă concret! Stai în casă? Da! Atunci ai casă, nu!?

– Bine, bre, pune-o acolo ca să nu mă ia ăştia la ilicit...

– Deci: una casă pe pământ în zonă rezidenţială...

– Da' teren în jurul ei cât ai?

– Păi, dracu' ştie, că nu l-am măsurat, doar nu-i al meu!

– Îţi spun eu că ştiu de la cadastru! O mie cinci sute de metri, cu pomi fructiferi, pruni, caişi, şi trei butuci de vie...

– Aoleuu!

– Deci trecem şi terenul ca să nu fie discuţii, că întreabă ăia, bă, da' pă ce stă casa, pă apă, pă aer, nuu??

– Ceva haine de firmă ai?

– Eu am doar un costum, acela pe care l-am primit de la tata, că era costumul lui de nuntă şi nu-i mai venea, când am terminat facultatea. Da' n-am ce zice, stofă bună englezească, făcut de comandă, hehee...

– Deci, trecem! Altceva?

Profesorul începuse să se distreze aşa că mai adăugă:

– Dom'ne, mai am o pălărie, din fetru, rămasă de la bunicu', da-i de firmă, cehoslovacă, aşa că e de colecţie, că nu se mai fabrică acum.

– Trecem, la haine de colecţie! Altceva, bijuterii, tablouri, ştiu că n-ai, poate ceva argintărie, aur, colecţie de monede, alte alea, că te caută ăştia şi-n vorba aia, să vadă dacă nu cumva ascunzi cine ştie ce averi şi nu le declari!

– Da, mai am un ceas, Pobeda, din perioada sovietică, tot de la tata, dar habar nu ai ce bine merge şi acum! La secundă! Şi, să nu uit, mai am şi bascheţii din liceu, tot aşa, de

firmă, chinezeşti că mă ţin şi acum... Mai am şi nişte bani vechi de când cu stabilizarea, dar nu cred că mai interesează pe cineva aşa ceva...

– Băi, băiete, în politică lasă-mă pe mine să hotărăsc ce trebuie şi ce nu! Deci, trecem! Hai, noroc şi la mai mare!

Prin urmare, fiind completată declaraţia de avere ea a fost depusă spre verificare ca apoi să fie trimisă la centru şi publicată în reţea.

Să nu credem însă că domnul Sireteanu căpătase degeaba acea poreclă. Nu! El ştia precis ce face întrucât avea acasă o slută de fată, plină de fiţe şi mofturi şi voia să-i facă un rost ca să mai scape şi de gura nevestei. Iar dacă îl prezenta bine pe director reieşea că are ceva cheag şi, în consecinţă, nu-şi dădea fata după un coate-goale...

Asta ca să vedem că şi ce a urmat are o logică profundă. Un ziarist local a intrat, pe surse, cum se spune, în posesia declaraţiei de avere şi a trântit un articol inflamat referitor la bogăţiile unor profesori care se plâng tot timpul de faptul că au salariile cele mai mici din sistemul bugetar, dar şi faptul că din declaraţie lipseau, cu sau fără intenţie, insinua el, unele precizări. De exemplu, ferma de păsări a profesorului dar şi cea de caprine, bănuită a fi una aducătoare de beneficii deloc de neglijat.

Într-adevăr în curtea casei bătrâneşti vieţuiau, numai ele ştiau cum, cinci găini, cele care furnizau o omletă la două zile, dar şi o capră vârstnică, care producea cam un pahar de lapte pe lună, ceea ce părea suficient pentru supravieţuirea în

condiţii decente a noului director al şcolii. Decente, adică prin evitarea cerşitului sau a furatului din cutia milei.

Domnul Sireteanu îşi freca mâinile de bucurie. Planul său mergea pe drumul cel bun! Acum toată lumea ştia că profesorul, este, discret, dar este, om cu situaţie materială bună, spre foarte bună... Începuse deja unele discuţii şi cu toanta aia de fii-sa care nu reuşea de una singură să prostească vre-un muţufan dar şi cu scorpia de nevastă-sa ca să-i mai închidă gura că nici nu putea să le bată ca atunci când nu era funcţionar public ci doar un biet mecanic auto...

Articolul, într-un mod aproape nesperat, stârni unele reacţii, după cum urmează:

Guvernul avu cel mai bun motiv să reducă, printr-o ordonanţă de urgenţă, salariile astronomice ale profesorilor care, iată, aveau averi de te şi uimeai.

Secţia Control Averi, din Parchetul General se autosesiză şi trecu la inspecţii pe teren. Procurorul desemnat pentru anchetă era totuşi un om cu mult umor şi văzând despre ce este vorba închise dosarul fără alte investigaţii.

Mirel deveni ţinta preferată a multor domnişoare dar şi doamne din urbe care nu mai conteneau cu invitaţiile şi drăgălăşeniile ceea ce a dus în scurt timp la creşterea lui în greutate şi, implicit, la nevoia de a abandona costumul de firmă pe care-l deţinea. Rămase numai cu hainele de la second-hand şi celebrii bascheţi. Femeile însă nu păreau deloc impresionate de modestia veşmintelor. Ele ştiau că este bogat dar ca orice om bogat, spre cinstea lui, nu face paradă de asta.

Filița vorbi discret, dar foarte ferm cu primarul iar acesta îl convocă pe director la o mică discuție, aşaaa, ca între bărbați. Spre final au fost rostite cuvintele:

– Bă, o iei, că-i fată bună şi ține la tine ca la ochii din cap, nu ca fățarnicele astea care îți vor numai banii şi să se fudulească că sunt directoare ca să-i mulgă pe oameni de bani şi alte produse! E clară!

Mirel, promise că da, e clară, şi avu parte de o surpriză foarte plăcută. Domnul primar se oferea să le fie naş. Cu ocazia asta, în subtext, domnia sa scăpa şi de o subtilă amenințare precum că îl aştepta un proces de paternitate.

Deci, happy-end, mai ceva ca în filmele americane!

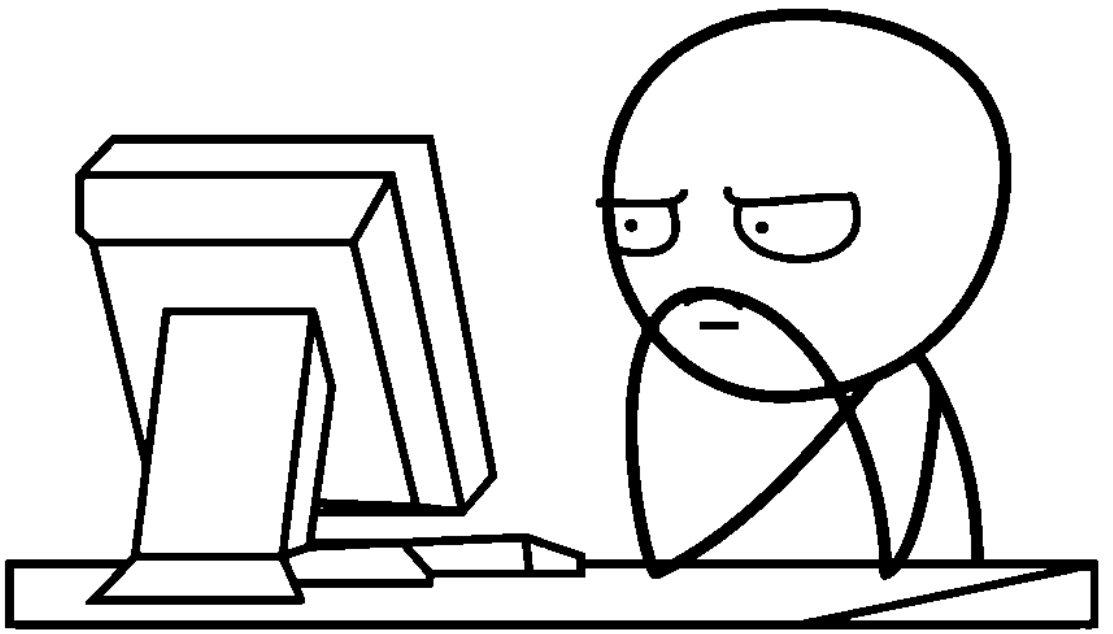

Din partea autorilor...

Pe 8 iulie avem parte de un eveniment important. Sărbătorim 5 ani de la înființarea celui mai frumos, prietenos, afectuos şi familiar site cu nume la fel de frumos: Negru pe Alb. Pentru aceasta suntem profund recunoscători fondatorului site-ului, doamna Elena Vornicescu şi co-fondatorului, domnul Gheorghiță Mocanu.

Cei o mie de membri au format o adevărată familie. Chiar dacă au mai fost neînțelegeri şi ciocniri de idei, cu bunăvoință şi cedări de o parte şi de alta, cu o gândire maleabilă, ele s-au rezolvat. Cei care au gândit unilateral, fără să cedeze nici un milimetru, au părăsit site-ul şi bine au făcut. S-a dovedit că şi pe alte site-uri au avut aceeaşi atitudine refractară.

S-au înființat multe Saloane unde fiecare a putut să se exprime, să expună din creația proprie, să comenteze sau să

primească observaţii de la cei mai experimentaţi. Majoritatea au ţinut cont de ele, au mai fost şi o parte care s-au supărat puţin, dar după un timp cred că au fost convinşi că părerile şi observaţiile au fost juste, căutând să îndrepte erorile făcute şi să îmbunătăţească creaţia.

Consider totuşi că au fost chiar prea puţine aceste observaţii venite de la autori cu cărţi publicate şi cu multă experienţă. Poate şi teama de a reacţiona mai dur din partea celui criticat, i-a reţinut. Sper ca pe viitor să se schimbe această mentalitate, până la urmă păgubitoare pentru cei care au pornit mai de curând pe drumul afirmării literare.

Au fost Saloane cu activitate mai intensă, altele cu activitate mai puţină sau cu sincope.

Printre Saloane s-a remarcat şi Salonul UMORULUI cu un număr mare de membri: 195. Bineînţeles, cu toate greutăţile vieţii de zi cu zi, nu putea să lipsească umorul care să mai destindă şi să aducă un zâmbet pentru a mai uita de ele. „Umorul este instinctul de a lua durerea în joacă." spunea Max Eastman.

În acest salon s-au organizat Concursuri de epigrame, s-au postat zeci de poezii umoristice, fiind sute de accesări şi comentarii, care arată interesul membrilor pentru un umor de calitate. De la înfiinţarea Lanţului catrenelor umoristice (care a trecut de 2 000 de catrene) acesta a stârnit mult interes, ajungând la peste 25 000 de accesări, lucru care nu mai poate fi întâlnit pe alte site-uri.

Această selecţie este făcută din o parte a postărilor în acest Salon, timp de 5 ani.

Inițial au fost de două ori mai mult material, dar s-a redus la jumătate, pentru că, în caz de tipărire să nu depășească cca. 230 de pagini. Deci s-ar mai putea scoate încă 2-3 Antologii, ceeace arată activitatea intensă în acest Salon.

În final Antologia de Umor vă urează voie bună, sănătate și mult spor în tot ce faceți și să ne trăiești mulți ani iubite site Negru pe Alb!

C. Bidulescu

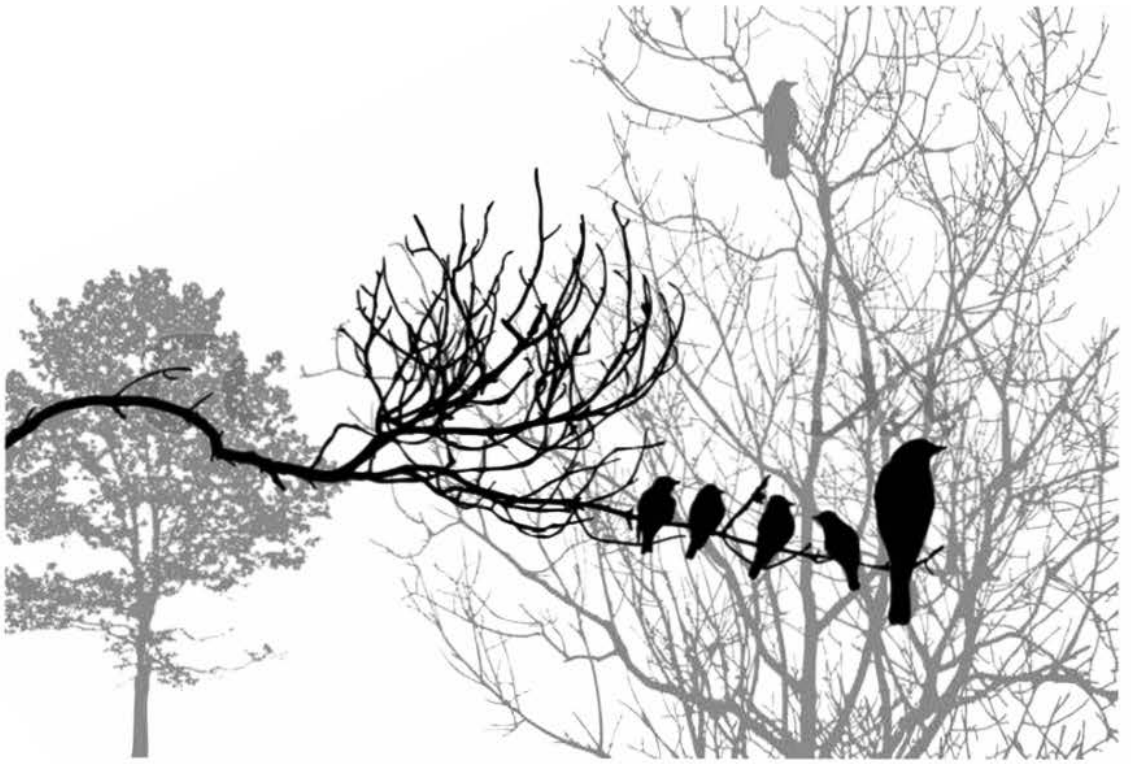

CUPRINS

***UMORUL LA ROMÂNI* 5**

CAPITOLUL I: EPIGRAME 11

MARIANA DOBRIN 13

Declarație de dragoste 13

Suferință 13

Lipeala 13

Argument 14

Inundație în țara lui Papură-Vodă 14

Partea bună a inundațiilor 14

JANET NICĂ 15

Bună vecinătate 15

Unirea cu Moldova de peste Prut 15

Vecina 15

Bărbatul supărat 16

Destin 16

Fără scăpare 16

Precizare 17

Femeia 17

De Anul Nou 17

GHEORGHE NICULESCU 18

Stomatologică 18

Remediu 18

Între sticlele cu vin 18

Matematică 19

Ciocanul și menghina 19

Perspectivă 19

Unui marinar 20

Din flori 20

Descendențe 20

Scleroză 21
Dantura soacrei 21
MIHAI BATOG-BUJENIȚĂ 22
Cadou de sărbători pentru soție 22
Revelionul septuagenarului 22
Revelion gurmand 22
Remaniere guvernamentală 23
Dragostea pentru lectură 23
Bogații de ieri și de astăzi 23
Nedumerire la festival 24
Finalul concursului de aruncat bolovani 24
La balul vânătorilor 24
Avantajele integrării europene 25
Vârstele abuzurilor 25
Petrecere de Sfintele Sărbători 25
De ziua mea 26
Egolatră 26
GHEORGHE PÂRLEA 27
Unui epigramist ghinionist 27
Vin, la genul feminin 27
Cu studii incomplete 27
Unuia... „tobă de carte" 28
Comparație 28
Unui amic proaspăt însurat 28
Astronomică 29
Unuia, nelipsit de la agape 29
MIRCEA COROȘ 30
Anul Nou 30
Duși cu vorba 30
Naivități 30
Curiozitate 31
Consum de usturoi 31

ELENA MITITELU 32
Unui poet și muza sa 32
Încadrare cu cântec 32
Urări de Paște 32
CRISTINA GEAMBAȘU 33
Tendințe 33
Văduva neagră 33
La medic 33
CAMELIA STAN 34
Sora 34
Destine 34
RUSE M. ION 35
Atleta 35
Soață vs. soț 35
Cuplu modern 35
Soție devotată 36
Vai de căsnicie 36
Îngrijorarea însurățelului 36
Unei nudiste 37
Reclamă la pețit 37
Filatoarea 37
ADA NEMESCU 38
Obrăznicătură 38
Condeiul 38
VICTOR BIVOLU 39
Unei absolvente cu pretenții 39
Lăcătuș în dragoste 39
0,5 Mai 39
Unu Mai... muncitoresc 40
Împărțire judicioasă 40
Nu, egoismului 40
Guvernanților 41
Uneia de la bloc 41
Unui producător de vinuri cu teamă de Dumnezeu 41

Ca să nu te doară capul 42
Unui „rebusist" 42
La aniversare 42
RACOLȚA PETRU 43
Cadoul pentru femeia iubită 43
Petrecerea de Revelion 43
Revelionul pesimistului 43
LILIOARA MACOVEI 44
După masa de Revelion 44
LIVIU GOGU 45
Despre un chirurg șpăgar... 45
Tratament miraculos 45
Sacrificiul și speranța soțului, pe 8 Martie 45
Sfat de Mărțișor 46
Automobilist împătimit 46
Despre noi, bărbații... 46
Apel la 112, pe timpul inundațiilor 46
DORINA POP 47
Beție constructivă? 47
Înainte de operație 47
Starea 47
Starea epigramei 48
Mărțișorul prins în piept 48
Sfat 48
Diferențe 48
NELU PREDA 49
Consultație 49
Transplant 49
Reparația 49
MIRELA GRIGORE 50
BAC-ul face diferența în viață! 50
Boală incurabilă 50
Când urmezi noile terapii ale medicului 50

ANA C. RONESCU 51
Umorul 51
Răspunsuri 51
Tablou de familie 51
Partaj 52
Povestea din Rai 52
Vizită la nivel înalt 52
Eternitate 53
Critica 53
Soacra culantă 53
CORNELIA-ECATERINA MESARU 54
Planificare 54
După mucenici 54
Sigiliul 54
Sărutul 54
ELENA AGIU-NEACŞU 55
Unui poet veritabil 55
Sunt şi ghiocei amari 55
Soacrelor... într-o ureche 55
FLORIN ALEX PETRACHE 56
La tipe 56
VIOLETTA PETRE 57
Iubirea eternă 57
La farmacie 57
CONSTANTIN BIDULESCU 58
Poeţii şi barul 58
Unui învăţător 58
Clasa zero 58
În transportul în comun 59
Moneda 59
Etc... 59
Doctorul către pacient 60
Prostia 60
La oculist 60

Beţivul la doctor 61
Unor poeţi 61
Proverb vechi 61
La doctor 62
Întrebare şi răspuns 62
Ziua de 8 Martie 62
Şeful de sală se adresează unui client care pleca 63
Cerere modernă în căsătorie 63

CAPITOLUL II: STIHURI VESELE 65

VIOLETTA PETRE 66
Aşteptarea 66
VERONICA ŞERBAN 68
Inamicul din tavan 68
Toate fetele oftează 71
DORINA POP 73
Încâlcirea ideilor 73
MIRCEA COROŞ 74
Despre soacră 74
La judecata de apoi a poeţilor 74
Sfârşitul lumii anulat 75
Ultimul fecior 77
MIHAI HORGA 78
La revedere, mare! 78
MIHAI BATOG-BUJENIŢĂ 79
Sonetul umorului 79
MARIANA DOBRIN 80
Cântăreţii lui Bachus 80
GABRIELA IONIŢĂ 82
Sunt poetă! 82
Nu mi-a plăcut de tine-aseară 84
La Amara 85
Tinereţea mea cam şuie 86
Economie 86

GHEORGHE NICULESCU 88
Neîntâmplări pasibile a fi imposibile 88
Tratament 89
Luceafărul dezamăgit 91
VIOREL GAVRILOVICI 93
Prostul şi nebunul 93
Beţivul satului 94
FLORIN ALEX PETRACHE 96
Caut altă Crăciuniţă 96
Într-o seară... 97
L-aţi văzut pe Moş Crăciun? 98
ELENA MITITELU 99
Limba noastră-i limbă dulce 99
Să vină să-mi ia grija...! 99
Gata, bre, schimbăm macazul 103
CAMELIA STAN 105
Parodie 105
Domnului profesor Bidulescu 109
AGA LUCIA-SELENITY 110
Şotronul 110
Cel ce visele-mi veghează 111
Mi-s mic şi mi-s nătăfleţ 111
COSTEL ZĂGAN 112
Ventilatorul de stele 112
Ţinta tuturor 112
Arbore genealogic instant 113
CONSTANTIN BIDULESCU 114
Beţivul la doctor 114
Veste bună 114
La magazin 115
Bătaia 116
Trompeta 116
Alegerile 117
Tânăra soţie către soţ 117

Un tip reclamă la Poliție că i-a dispărut soția 118
Noul președinte 118
Legea 119
Dezmințire 119
ELENA AGIU-NEACȘU 120
Aragazul și cocoșul (fabulă) 120
MIRCEA FLORIN CARACAS 123
Autoidolatrie 123
VICTOR BIVOLU 124
Invitație la meditație 124

CAPITOLUL III: PROZĂ UMORISTICĂ 125

LIVIU GOGU 127
La pomana electorală 127
LILIOARA MACOVEI 132
Hilda și feisbuciștii ei 132
GHEORGHE NICULESCU 134
Creionări încondeiate cu... pixul 134
ADA NEMESCU 141
Despre ajutorul european pentru România 141
CONSTANTIN BIDULESCU 144
Interviul 144
AGA LUCIA-SELENITY 147
Vrei cămașă?! Atenție la număr! 147
COSTEL ZĂGAN 148
Erezia matematicii 148

VIOLETA MIHĂEȘ 149

Superstițiile, bată-le vina! 149
DORINA POP 160
Ancorelor ascuțite atipic (amalgamul a-ului așternut anapoda) 160
ANA C. RONESCU 161
Feng Șui 161

MIHAI BATOG-BUJENIȚĂ 164
Balaurul din Cochirleanca 164
Controlul averilor 171

DIN PARTEA AUTORILOR... 177

CUPRINS 180

BIBLIOTECA NEGRU PE ALB

Mircea Ionescu-Quintus (n. 18 martie 1917) este un politician român, fost președinte al Partidului Național Liberal între1993-2001, senator în legislaturile 1996-2000 și2004-2008, ales în județul Prahova pe listele partidului PNL. A deținut de asemenea funcția de ministru al justiției în guvernul Stolojan, primul guvern pluripartit de după 1989, epigramist. Locuieşte în **Ploieşti**.

Autumnală

Cavaler fără pereche,
Vântu', 'ndrăgostit lulea,
Cântă frunzei la ureche
Şi ea, biata, va cădea!

Gheorghe Bâlici s-a născut 3 la februarie 1963, în satul Hiliuți, raionul Rîşcani. A absolvit Facultatea de Filologie a Universității de Stat din Moldova, 1980.

A activat ca profesor de română la Colegiul de Medicină din Tighina, apoi la Ungheni, funcționar la Primăria Municipiului Chişinău. Este membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova. A trecut de la poezia lirică la epigramă. Locuieşte la **Chişinău**.

Comparaţie

Precum țăranii care fac de toate
Cu mâini ca nişte negre arături,
Aşa mai marii zilei dau din coate,
Făcând ades la ele bătături.

ISBN: